

јануар, фебруар, март 2025.

БОЖЈА ЉУБАВ И ПРАВДА

1. Бог воли драговољно.....	5
2. Заветна љубав	13
3. Угодити Богу.....	21
4. Бог је ватрен и саосећајан	29
5. Гнев божанске љубави.....	37
6. Божја љубав према правди	45
7. Проблем зла.....	53
8. Слободна воља, љубав и божанско провиђење	61
9. Космички сукоб.....	69
10. Правила ангажовања.....	77
11. Шта сам још могао да учиним?.....	85
12. Љубав и правда – две највеће заповести.....	93
13. Љубав је испуњење закона.....	101

БОЖЈА ЉУБАВ И ПРАВДА

Аутор: Џон К. Пекам

Број 1/2025.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу
www.subotnaskola.org

Одјовара: Желимир Станић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Тамара Бабић

Лектура: Мирјана Ђерић

Прелом: Гордана Ардељан

Издаје: »Препород«, Београд

За издавача: Саша Тодоран, 11000 Београд, Радослава Грујића 4

Тираж: 2.150

За интерну употребу

Табеле припрема Одељење за суботну школу

© [2024] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

Бог је љубав. Тако нам кажу стихови 1. Јованова 4,8.16. Целокупна Библија сведочи о тој чињеници. Хришћанска вера је концентрисана око Божјег карактера љубави. Љубав је у сржи онога што Бог јесте, у сржи свега у шта верујемо, а требало би да буде и у сржи свега што радимо. Отуда, начин на који разумемо љубав утиче на целокупну нашу веру и праксу. Ако, на пример, неко верује да се Божја љубав мора зарадити или заслужити, могао би помислити да га Бог не воли зато што је грешан и недостојан. А у односу са другима, могао би очекивати од њих да заслуже љубав – што је рецепт за катастрофу.

У том смислу и у много чему другом, начин на који разумемо Божју љубав има огромне импликације за нашу веру и праксу. А опет, шта је љубав? Ако замолите десеторо људи да дефинишу љубав, могли бисте добити десет различитих одговора. Чак и међу хришћанима има много митова и неспоразума у вези са Божјом љубављу.

На пример, хришћани дају различите одговоре на питања као што су:

Да ли Божја љубав само даје, а никад не прима? Да ли божанска љубав представља потпуно саможртвовање, или би Бог могао и да ужива и да осећа задовољство у вези с људима? Да ли је Божја љубав емотивна? Да ли је Богу заиста стало до људи? Може ли Божја љубав да се одбаци, или да се на њу изгуби право? Да ли Бог са створењима понекад улази у променљиве односе, који подразумевају удаљавање и поновно зближавање? Да ли је гнев неспојив с љубављу? Иду ли љубав и правда заједно? Ако је Бог љубав, зашто постоји зло у свету, и то у толикој мери? Могу ли људи да воле на исти начин као Бог? Ако би могли, како би то изгледало?

Може се стећи утисак да су одговори на нека од тих питања очигледни, али се често оспоравају у хришћанским тумачењима божанске љубави. А опет, за многе одговоре који се понекад сматрају очиг-

леднима, након ближег испитивања, испостави се да су неспојиви са оним што Свето писмо учи о Божјој љубави.

Нећемо се бавити свим тим питањима одједном, али ћемо та и још нека питања разматрати током целог овог тромесечја. И видећемо да је Божја љубав још величанственија него што можда мислимо. Божја љубав каква је описана у Светом писму далеко надмашује идеје које данас у великом делу нашег света пролазе као „љубав“. У наредним седмицама размотрићемо пажљивије неке од најистакнутијих и најлепших аспеката Божје љубави који су откривени у Библији.

Настављајући даље, видећемо да су божанска љубав и правда нераскидиво повезане. Бог Библије воли правду (видети, на пример, Исаија 61,8), а по ономе како их Библија описује, божанска љубав и правда иду заједно, тако да не можете имати једну без друге. Будући да је Он љубав, Бог је дубоко забринут због неправде и патње на овом свету, и поистовећује себе са потлаченима и напаћенима, спремно преузимајући бол и тугу које је зло изазвало у делима стварања – при чему Он сам највише пати, чак у тој мери да би се могло рећи да је сам Бог највећа жртва зла.

На много места у Библији видимо да је Бог тужан и да Му је тешко због зла и патње, јер Он сваку особу воли више него што можемо да замислимо. Дубина Божје љубави може се видети по Христовом јадиковању над Његовим народом, кад је завапио: „Јерусалиме, Јерусалиме, који убијаш пророке и засипаш камењем послане к себи! колико пута хтјех да скупим чеда твоја, као што кокош скупља пилиће своје под крила, и не хтјесте!“ (Матеј 23,37).

Бог Библије, који је љубав, често се у Светом писму приказује као Онај коме је срце сломљено и који је ожалостњен због одбачене и изгубљене љубави. Читав наратив Светог писма говори о томе шта је Бог учинио и шта чини да би обновио љубав у сваком кутку свемира. То и још много шта друго је тема поуке за ово тромесечје.

Дон К. Пекам је помоћни уредник часописа „Адвенџистички преглед“. У време писања ове поуке, био је професор теологије и хришћанске филозофије на адвенџистичком Теолошком факултету при Универзитету Ендрјус.

БОГ ВОЛИ ДРАГОВОЉНО

Текстови за читање у току седмице: 2. Мојсијева 33,15-22; Осија 14,1-4; Откривење 4,11; Јован 17,24; Матеј 22,1-14; Јован 10,17.18.

Текст за памћење: „Исцијелићу отпад њихов, љубићу их драге воље; јер ће се гњев мој одвратити од њега“ (Осија 14,4).

Мада Га се Петар три пута одрекао, баш као што је Исус и предвидео (Матеј 26,34), то одрицање није било крај приче. После васкрсења, Исус је питао Петра: „Љубиш ли ме већма него ови? Рече му: да, Господе! ти знаш да те љубим. Рече му Исус: паси јагањце моје. Рече му опет другом: Симоне Јонин! љубиш ли ме? Рече му: да, Господе! ти знаш да те љубим. Рече му Исус: паси овце моје. Рече му трећом: Симоне Јонин! љубиш ли ме? А Петар поста жалостан што му рече трећом: љубиш ли ме? и рече му: Господе! ти све знаш, ти знаш да те љубим. Рече му Исус: паси овце моје“ (Јован 21,15-17). Као што Га се Петар три пута одрекао, Исус је – постављајући кључно питање: „Волиш ли ме?“ – три пута вратио Петра назад.

Колико год наше околности биле другачије од Петрових, у много чему принцип је исти. То јест, питање које је Исус поставио Петру заиста је најважније питање које Бог поставља свакоме од нас у време и на месту на ком се налазимо: Волиш ли ме?

Од нашег одговора на то питање све зависи.

***Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 4. јануар.**

ИЗНАД СВИХ РАЗУМНИХ ОЧЕКИВАЊА

Бог не само да нас пита: „Волиш ли ме?“, већ Он сам воли сваку особу, и то без икакве присиле и надокнаде. Заиста, Он *драговољно* воли вас и мене и сваку другу особу више него што бисмо уопште могли да замислимо. А ми познајемо ту љубав на основу Божјег деловања у историји Његовог народа.

Прочитајте текст 2. Мојсијева 33,15-22 и размотрите контекст ових стихова и наратив у ком се појављују. Шта нам тај одломак, а нарочито 19. стих, открива о Божјој вољи и љубави?

Чинило се да је све изгубљено. Недуго након Божјег чудесног избављења израелског народа из ропства у Египту, тај исти народ се побунио против Њега и клањао се златном телету. Кад је Мојсије сишао са горе и видео шта су урадили, бацио је плоче са Десет заповести и разбио их. Међутим, и поред тога што је народ изгубио свако право на заветне привилегије и благослове које им је дао, Бог је драговољно одлучио да остане у заветном односу с њима – упркос томе што су се показали недостојним заветних благослова.

Речи стиха 2. Мојсијева 33,19: „Смиловаћу се коме се смилујем, и пожалићу кога пожалим“, често се погрешно разумеју у смислу да Бог произвољно бира да буде саосећајан и благонаклон према неким, али не и према другима. Међутим, када то сагледамо у контексту, видимо да Бог ту заправо не каже да ће произвољно бити благонаклон и саосећајан према неким, а према другима не. Бог тако не ради, насупротив извесној популарној теологији према којој Он неке људе предодређује да буду изгубљени и суоче се са вечном осудом.

Шта онда Бог ту објављује? У суштини, Бог објављује да, као Створитељ свега, Он има право и власт да бесплатно додели благодат и саосећање чак и најнезаслужнијим људима. И Он то чини у овој ситуацији, чак и после побуне са златним телетом, дарујући милост свом народу, Израелу, иако то није заслужио.

То је један од многих примера у којима Бог јасно показује своју љубав, и то изнад свих разумних очекивања. А то је добра вест за све нас, зар не?

На које начине Бог наставља да открива и јасно показује своју љубав према вама – чак и изнад свих разумних очекивања?

НЕУЗВРАЋЕНА ЉУБАВ

Упечатљив пример Божје љубави према палом човечанству налази се у причи о Осији. Бог је заповедио пророку Осији: „Иди, ожени се блудницом, и роди дјецу блуда, јер се земља предаде блудничењу отступивши од Господа“ (Осија 1,2). Осија и његова неверна жена требало је да буду жива поука о Божјој љубави према свом народу упркос неверству и духовном блудничењу Израела. Односно, то је прича о Божјој љубави добровољно дарованој онима који је не за-служују.

Заиста, упркос Божјој верности и љубави, народ се бунио против Њега, и то увек изнова. Сходно томе, Свето писмо у више наврата описује Бога као Онога коме неверни супружник не узвраћа љубав. Он је волео свој народ савршено и верно, али они су Га презирали, служили су другим боговима и обожавали их, чиме су Га дубоко ожалошћавали и раскидали однос са Њим, наизглед бесповратно.

Прочитајте текст Осија 14,1-4. Шта нам ти стихови откривају о Божјој непоколебљивој љубави према свом народу?

После поновљене побуне народа, Бог изјављује: „Исцијелићу отпад њихов, љубићу их драге воље.“ Израз „драге воље“ у реченици „љубићу их драге воље“ превод је само једне јеврејске речи (недабах), који означава нешто што се нуди добровољно. То је исти израз који се користио за драговољне жртве у систему светилишта.

У целој Књизи пророка Осије, и у свим наративима Светог писма, Бог показује невероватну посвећеност и самилост према свом народу. Мада су више пута ишли за другим „љубавницима“, кршећи заветни однос, наизглед бесповратно, Бог је по својој слободној вољи настављао да им поклања љубав. Народ није заслуживао Божју љубав. Они су је одбацили и изгубили свако право да се позивају на њу. Ипак, Бог је наставио да им дарује љубав без икакве принуде, моралне или неке друге. Овде и на другим местима, Свето писмо доследно приказује Божју љубав као бесплатну и драговољну.

Многи о Богу размишљају као о неком удаљеном и суровом владару и судији. Како вам слика Бога као презреног и ожалошћеног мужа неверне супруге помаже да Га сагледате другачије? Како то мења начин на који сагледавате сопствени однос са Богом?

ЉУБАВ ДАТА ДРАГОВОЉНО

Бог не само што је наставио драговољно да дарује своју љубав Израелу, упркос поновљеним побунама, већ наставља и нама исто тако драговољно да дарује своју љубав, и поред тога што смо још увек грешни. Ми не заслужујемо Божју љубав и никад не бисмо могли да је зарадимо. С друге стране, ми Богу нисмо *потребни*. Богу Библије ништа није потребно (Дела 17,25). Божја љубав према вама, мени и свим људима у потпуности је израз Његове воље.

Упоредите стихове Откривење 4,11 и Псалми 33,6. Шта нам ти стихови говоре о Божјој слободи у вези са Стварањем?

Бог је драговољно створио овај свет. И из тог разлога, Бог је достојан сваке славе, части и власти. Њему није било *потребно* да ствара било какав свет. Пре оснивања света, Бог је већ уживао у односу љубави који је постојао унутар Божанства.

Прочитајте стих Јован 17,24. Шта нам он говори о Божјој љубави пре постанка света?

Богу нису била потребна створења као предмет љубави. Али, у складу са својим карактером љубави, Бог је одлучио да створи свет и да уђе у однос љубави са створењима.

И не само да је Бог драговољно створио овај свет као дар своје великодушне љубави, већ Он наставља драговољно да воли људе, чак и након пада у грех у Едему, чак и након греха које ми лично чинимо.

После Пада у Едему, Адам и Ева нису имали право да наставе да живе и примају Божју љубав. Али Бог, који носи „све у ријечи силе своје“ (Јеврејима 1,3), у својој превеликој љубави, милости и благодати одржао их је у животу, и нашао начин да помири човечанство са собом у љубави. А то помирење укључује и нас.

Шта нам чињеница да Он наставља да поклања љубав овом свету, упркос његовом палом стању и покварености, говори о Божјој љубави и Божјем карактеру? На који начин би та истина требало да нас наведе да Му узвратимо љубав?

МНОГИ СУ ЗВАНИ, АЛИ ЈЕ МАЛО ИЗАБРАНИХ

Бог не само што воли људе по својој слободној вољи, већ их такође позива да и они Њега воле заузврат. А да им Бог заиста даје способност да слободно одлуче да ли ће прихватити или одбацити Његову љубав, очигледно је (између осталог) и на основу Христове параболе о свадбеној гозби.

Прочитајте текст Матеј 22,1-14. Шта је смисао те параболе?

У Христовој параболу о свадбеној гозби, цар приређује свадбу за свог сина и шаље слуге „да зову званице на свадбу“, али „не хтјеше доћи“ (Матеј 22,2.3). Заправо, цар је више пута слао слуге да их позову, али су они игнорисали његов позив и, што је још горе, хватали су његове слуге и убијали их (Матеј 22,4-6).

Касније, пошто се позабавио онима који су побили неке од његових људи, цар је рекао осталим својим слугама: „Свадба је дакле готова, а званице не бише достојне. Идите дакле на раскршћа и кога год нађете, дозовите на свадбу“ (Матеј 22,8.9). После још једне епизоде о човеку без свадбеног руха који је избачен, што означава потребу да примимо свадбену одећу од цара да бисмо присуствовали свадбеној гозби, Исус завршава ту параболу загонетном али веома значајном изјавом: „Јер су многи звани, али је мало избранијех“ (Матеј 22,14).

Шта то значи? Они који су коначно „изабрани“ су они који су прихватили Господњи позив на свадбу. Израз преведен као „звати“ и „позивати“ у овој параболу је грчка реч *калео* (звати, позивати), а оно што одређује ко је коначно „изабран“ (*еклектос*) јесте питање да ли је добровољно прихватио позив.

Заправо, Бог зове *свакога* (то јест, упућује *свакоме* позив да дође) на ту свадбену свечаност. Међутим, свако од нас може и да одбије Божју љубав. Слобода је суштински битна за љубав. Бог никада никоме неће наметати своју љубав. Нажалост, ми можемо и да одбијемо однос љубави са Богом.

„Изабрани“ су они који прихвате тај позив. За оне који Га воле, Бог је припремио нешто много лепше од било чега што бисмо могли да замислимо. И поново, све се своди на питање љубави и слободе својствене љубави.

Шта у вашем животу открива да сте прихватили позив на свадбу и да сте дошли прикладно одевени?

РАСПЕТ ЗА НАС

Бог позива свакога у однос љубави са Њим, али само они који добровољно прихвате тај позив уживају вечне резултате. Као што смо видели у параболи о свадбеној гозби, многи које је цар позвао „не хтјеше доћи“ (Матеј 22,3).

С тим у вези, непосредно пре свог распећа, Христос је јадиковао: „Јерусалиме, Јерусалиме, који убијаш пророке и засипаш камењем послане к себи! колико пута хтјех да скупим чеда твоја, као што кокош скупља пилиће своје под крила, и не хтјесте!“ (Матеј 23,37). Христос је хтео да их скупи, али они то нису хтели. Исти уобичајени грчки глагол који значи „штети“ (*тхело*) употребљен је и за Христову жељу да их спасе и за њихову неспремност да буду спасени (а исти израз употребљен је и у стиху Матеј 22,3).

Па ипак, Христос је отишао на крст и за те људе и за нас. Каква чудесна љубав! Док људски грех заслужује смрт, сам Бог је (у Христу) платио цену и нашао начин да поправи нарушени однос између неба и земље. У међувремену, Он наставља да нам дарује своју љубав, мада Га ништа на то не нагони, осим сопствене добровољне решености да то чини.

Прочитајте текст Јован 10,17.18. Упоредите га са Галатима 2,20. Која се порука за нас налази у тим текстовима?

У коначном приказу Божје љубави – на крсту, видимо да је Христос дао себе за нас по својој слободној вољи. Христос је положио свој живот на „сопствену иницијативу“. Нико Му није одузео живот. Он га је добровољно принео према плану спасења, договореном на небу пре постања света.

„План за наше спасење није била нека накнадна мисао, план начињен после Адамовог пада. Он је био откривење ’тајне која је била сакривена од постања света’ (Римљанима 16,25). Он је откривење начела која су од вечности била темељ Божјег престола. Бог и Христос од самог почетка знали су за сотонин отпад и човеков пад изазван деловањем преварне силе отпадника. Бог није узрочник постојања греха, али је унапред видео његово постојање и обезбедио средство којим ће се супротставити овој страшној могућности. Његова љубав према свету била је тако велика да се заветовао да ће дати свога Јединородног Сина ’да ниједан који Га верује не погине него да има живот вечни’ (Јован 3,16).“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 22 (оригинал).

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Поуке великог Учитеља* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „У сусрет Женику“, стр. 405-421 (оригинал).

„Тама погрешних замисли о Богу обавија овај свет. Људи више не познају прави Божји карактер. Он је погрешно схваћен и погрешно протумачен. У ово време треба да се објави порука од Бога, порука која просветљује својим утицајем и која има спасоносну силу. Његов карактер треба да се открије. У таму овог света треба уперити светлост Његове славе, светлост Његове доброте, милости и истине.

То је дело које описује пророк Исаија када каже: 'Подигни силно глас свој, Јерусалиме, који јављаш добре гласе; подигни, не бој се. Кажи градовима Јудинијем: ево Бога вашег. Ево, Господ Бог иде на јакога, и мишица ће његова обладати њим; ево плата је његова код њега и дјело његово пред њим' (Исаија 40,9.10).

Они који чекају долазак Женика треба да говоре народу: 'Ево Бога нашега!' Последњи зраци милосрдне светлости, последња порука милости коју треба дати свету је откривење Његовог карактера љубави. Божја деца треба да објављују Његову славу. У сопственом животу и карактеру треба да открију шта је Божја благодат учинила за њих.

Светлост Сунца праведности треба да се покаже у добрим делима – речима истине и делима светости.“ – Елен Г. Вајт, *Поуке великог Учитеља*, стр. 415, 416 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Гора од помисли да Бог не постоји била би помисао да нас Он мрзи. Колико би другачији био свет у коме живимо када би то било истина?
2. Шта мислите, зашто постоји толико погрешних схватања о Божјем карактеру у нашем свету данас? Размислите и разговарајте о начинима на које бисте могли помоћи људима да јасније сагледају Божји карактер љубави.
3. Коју поруку о Божјем карактеру треба објављивати данас? Како бисте објаснили ту поруку некоме ко још није упознат са реалношћу Божје љубави? На које доказе можете да укажете - доказе који откривају реалност Његове љубави и Његовог дивног карактера?
4. Једно је говорити о Божјој љубави. Али откривати и одражавати ту љубав у свом животу, нешто је сасвим друго. Која би „дела светости“ могла да открију Божју љубав онима око нас?

Текстови за читање у току седмице: 2. Петрова 3,9; 5. Мојсијева 7,6-9; Римљанима 11,22; 1. Јованова 4,7-20; Јован 15,12; 1. Јованова 3,16.

Текст за памћење: „Исус одговори и рече му: ко има љубав к мени, држаће ријеч моју; и отац мој имаће љубав к њему: и к њему ћемо доћи, и у њега ћемо се станити“ (Јован 14,23).

Многи су учени да се грчка реч *agape* односи на љубав која је јединствена за Бога, док се други изрази за љубав, као што је *филео*, односе на друге врсте љубави, слабијег квалитета од *agape*. Неки тврде, такође, да се *agape* односи на једнострану љубав, љубав која само даје, али никада не прима, љубав потпуно независну од људског одговора.

Међутим, пажљиво проучавање божанске љубави у целом Светом писму показује да су те идеје, иако уобичајене, погрешне. Прво, грчки израз *agape* односи се не само на Божју, већ такође и на људску љубав, понекад чак и на погрешно усмерену људску љубав (2. Тимотију 4,10). Друго, у целом Светом писму, постоје многи изрази осим *agape* који се односе на Божју љубав. На пример, Исус је поучавао: „Сам отац има љубав к вама [*филео*] као што ви имате љубав к мени [*филео*]“ (Јован 16,27). Ту се грчки израз *филео* користи не само за људску љубав, већ и за Божју љубав према људима. Дакле, *филео* се не односи на неку мање вредну врсту љубави, већ на саму Божју љубав.

Свето писмо такође учи да Божја љубав није једнострана, већ дубоко релациона, у смислу да је Бог веома заинтересован за то да ли људи одражавају Његову љубав ка Њему и ка другима.

***Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 11. јануар.**

БОЖЈА ВЕЧНА ЉУБАВ

Свето писмо је јасно – Бог воли свакога. Најпознатији стих у Светом писму, Јован 3,16, објављује следећу истину: „Јер Богу тако омиље свијет да је и сина својега јединороднога дао, да ниједан који га вјерује не погине, него да има живот вјечни.“

Прочитајте следеће стихове: Псалми 33,5 и Псалми 145,9. Шта ти стихови уче о томе колико далеко сежу Божја доброта, саосећање и милосрђе?

Неки можда мисле да су недостојни љубави, или да Бог воли све друге, али не и њих. Међутим, Библија доследно објављује да Бог воли *сваку појединачну особу*. Не постоји нико кога Он не воли. И зато што воли свакога, Бог исто тако жели и да сви буду спасени.

Прочитајте следеће текстове: 2. Петрова 3,9; 1. Тимотију 2,4 и Језекиљ 33,11. Чему нас ти текстови уче о Божјој жељи да спасе свакога?

Стих после Јован 3,16 додаје: „Јер Бог не посла сина својега на свијет да суди свијету, него да се свијет спасе кроза њ“ (Јован 3,17). Да зависи само од Бога, свако људско биће би прихватило Његову љубав и било спасено. Ипак, Господ никоме неће наметнути своју љубав. Људи су слободни да је прихвате или одбаце.

И мада је неки одбацују, Бог никад не престаје да их воли. У стиху Јеремија 31,3 Он јавља свом народу: „Љубим те љубављу вјечном, зато ти једнако чиним милост.“ И на другим местима, Библија увек изнова учи да Божја љубав траје заувек (видети, на пример, текст Псалми 136). Божја љубав никад не престаје. Нама је тешко да то схватимо, јер нам је често лако да не волимо друге, зар не?

Међутим, ако бисмо ми као појединци успели да научимо како да искусимо реалност те љубави – то јест, да сами за себе спознамо Божју љубав – колико бисмо другачије живели и поступали према другима!

Ако Бог воли свакога, то значи да Он мора да воли и неке особе прилично гадног карактера, јер има неких (заправо, има пуно) људи који су заиста достојни презира. Чему би Божја љубав према таквим људима могла да нас научи, када је реч о томе како би ми требало да настојимо да се односимо према њима?

ЗАВЕТНА ЉУБАВ

Божји посебан однос љубави према нама Библија често описује користећи породичне или родбинске везе као метафоре, нарочито метафоре о љубави између мужа и жене, или добре мајке према свом детету. Те метафоре се користе нарочито да би осликале посебан однос између Бога и Његовог заветног народа. То је однос заветне љубави, који подразумева не само Божју љубав према Његовом народу, већ и очекивање да ће људи прихватити ту љубав и да ће заузврат волети Њега (и једни друге).

Прочитајте текст 5. Мојсијева 7,6-9. Чему нас ти стихови уче када је реч о Божјем склапању завета и о Његовој доброту?

Стих 5. Мојсијева 7,9 описује посебну врсту љубави коју Бог има са својим заветним народом, однос који делимично зависи од тога да ли они остају верни или не. Божја љубав није условна, али заветни однос са Његовим народом јесте.

Реч која се преводи као „доброта“ или „милост“ у стиху 5. Мојсијева 7,9, *хесед*, сама по себи представља пример заветног аспекта божанске љубави (и много више од тога). *Хесед* се често користи да опише величину Божје милости, доброту и љубави. Између осталог, *хесед* се односи на љубазност, или непоколебљиву љубав према другој унутар постојећег узајамног односа љубави. Он такође и покреће такав однос, уз очекивање да ће и друга страна показати, за узврат, исту љубазност.

Божји *хесед* показује да је Његова љубазност крајње поуздана, постојана и трајна. Ипак, у исто време, примање благодати *хеседа* је условно, зависно од спремности Његовог народа да буде послушан и одржи своју страну тог заветног односа (видети: 2. Самуилова 22,26; 1. О царевима 8,23; Псалми 25,10; Псалми 32,10; 2. Дневника 6,14).

Божја непоколебљива љубав је основ свих односа љубави, и ми ни у ком случају не можемо да се меримо с том љубављу. Бог не само да нам је бесплатно дао живот, већ је у Христу бесплатно дао и себе за нас. „Од ове љубави нико веће нема, да ко душу своју положи за пријатеље своје“ (Јован 15,13). Несумњиво, највиши израз Божје љубави показао се када је Господ „понибио сам себе поставши послушан до саме смрти, а смрти крстове“ (Филипљанима 2,8).

На које начине можете у својим мислима непрестано имати реалност Божје љубави? Зашто је то важно?

УСЛОВНИ ОДНОС

Бог позива сваку особу у присан однос љубави са Њим (видети Матеј 22,1-14). Одазвати се на тај позив на одговарајући начин подразумева држање Божје заповести да волимо Њега и да волимо друге (видети Матеј 22,37-39). Да ли ће неко уживати у предностима тог односа са Богом зависи од тога да ли слободно одлучује да прихвати или да одбаца Његову љубав.

Прочитајте следеће текстове: Осија 9,15; Јеремија 16,5; Римљанима 11,22 и Јуда 1,21. Чему нас ти текстови уче у вези с тим да ли се предности Божје љубави могу одбацити – чак и изгубити?

У овим и другим текстовима, више пута се приказује да је уживање у благодатима односа љубави са Богом условљено људским одговором на Његову љубав. Ипак, не треба да погрешимо мислећи да Бог икада заиста престаје да воли човека. Као што смо видели, Божја љубав је вечна. И мада стих Осија 9,15 укључује и следеће речи које је Бог изговорио о свом народу: „Нећу их више љубити“, важно је имати на уму да касније у истој књизи Он изјављује о њима: „Љубићу их драге воље“ (Осија 14,4). Дакле, стих Осија 9,15 не може значити да Бог у потпуности престаје да воли свој народ. Он заправо мора да се односи на условљеност неких посебних аспеката или предности односа љубави са Богом. А начин на који ми одговарамо на Његову љубав од пресудне је важности да би се тај однос наставио.

„Ко има заповијести моје и држи их он је онај што има љубав к мени; а који има љубав к мени имаће к њему љубав отац мој; и ја ћу имати љубав к њему, и јавићу му се сам“ (Јован 14,21). Исто тако, Исус каже својим ученицима: „Сам отац има љубав к вама као што ви имате љубав к мени, и вјеровасте да ја од Бога изиђох“ (Јован 16,27).

Ови и слични текстови уче да очување благодати спасоносног односа са Богом зависи од тога да ли ћемо прихватити Божју љубав (што укључује спремност да будемо и преносиоци те љубави). И поново, то не значи да Божја љубав икада престаје. Напротив, као што не можемо спречити сунце да сија, али се можемо склонити од његових зрака, тако не можемо учинити ништа да бисмо зауставили Божју вечну љубав. Али оно што можемо јесте да коначно одбацимо однос са Њим и, на тај начин, лишимо себе онога што тај однос пружа, а посебно обећања о вечном животу.

На које начине људи могу да виде и доживе реалност Божје љубави, било да је узвраћају или не? На пример, како свет природe, чак и након греха, открива Његову љубав?

ИЗГУБЉЕНО ПРАВО НА МИЛОСТ

Божја љубав је вечна и увек незаслужена. Међутим, људи могу да је одбаце. Ми имамо прилику да прихватимо или одбацимо ту љубав, али само зато што нас Бог драговољно воли својом савршеном, вечном љубављу *пре него што било шта учинимо* (Јеремија 31,3). Наша љубав према Богу је одговор на оно што нам је већ дато пре него што смо и затражили.

Прочитајте текст 1. Јованова 4,7-20, са посебним нагласком на 7. и 19. стих. Шта нам је ту речено о Божјој љубави која претходи свакој другој?

Божја љубав увек долази прва. Да Он није први заволео нас, ми не бисмо могли да Му узвратимо љубав. Мада нас је створио са способношћу да волимо и будемо вољени, сам Бог је темељ и извор свеукупне љубави. Ми, међутим, имамо право да одлучимо да ли ћемо је прихватити, а онда и одражавати у свом животу. Та истина је илустрована Христовом параболом о слуги који не прашта (видети Матеј 18,23-35).

У тој параболу видимо да није било начина на који је слуга икад могао да отплати оно што је дуговао свом господару. Према тексту Матеј 18, слуга је свом господару дуговао 10.000 таланата. Један таланат износио је око шест хиљада денарија. А један денариј је био оно што би просечном раднику било плаћено за један дан рада (упоредити са текстом Матеј 20,2). Дакле, просечном раднику би требало 6.000 радних дана да би зарадио један таланат. Претпоставимо, након обрачуна слободних дана, да би просечан радник могао да ради 300 дана годишње и да, на тај начин, заради 300 денарија за годину дана. Према томе, просечном раднику би требало отприлике двадесет година да отплати један таланат, који се састојао од 6.000 денарија ($6.000/300 = 20$). Да би зарадио 10.000 таланата, дакле, просечан радник би морао да ради 200.000 година. Укратко, слуга не би могао никад да отплати тај дуг. Ипак, господар се смисловао на њега и драговољно му опростио тако огроман дуг.

Међутим, када је тај слуга, коме је опроштено, одбио да опрости далеко, далеко мањи дуг од 100 денарија једном од својих колега, и када га је послао у тамницу због тог дуга, господар се разгневио и опозвао своје милосрдно опроштење. Тај слуга је изгубио право на љубав и опроштење од свог господара. Мада Богу никад не понестaje саосећања и милосрђа, човек свакако може да одбади, па чак и изгуби право на предности Божјег саосећања и милости.

Сетите се шта је вама опроштено и колико вас кошта то што вам је Исус опростио. Шта би то требало да нам каже о праштању другима?

БЕСПЛАТНО СТЕ ДОБИЛИ, БЕСПЛАТНО И ДАЈТЕ

Баш као што тај слуга никад не би могао да отплати дуг свом господару, тако ни ми не можемо да се одужимо Богу. Никад не бисмо могли да зарадимо или заслужимо Божју љубав. „Бог показује своју љубав к нама што Христос још кад бијасмо грјешници умрије за нас“ (Римљанима 5,8). Каква невероватна љубав! Као што је у стиху 1. Јованова 3,1 речено: „Видите какву нам је љубав дао отац, да се дјеца Божија назовемо и будемо!“

Међутим, оно што можемо и што би требало да чинимо јесте да што је могуће више одражавамо Божју љубав према другима. Ако смо примили тако велико саосећање и опроштење, колико би више требало да пружамо саосећање и опроштење другима? Подсетимо се да је слуга изгубио право на господарско саосећање и опроштење зато што их сам није пружио свом колеги, другом слуги. Ако заиста волимо Бога, нећемо пропуштати да одражавамо Његову љубав према другима.

Прочитајте следеће текстове: Јован 15,12; 1. Јованова 3,16 и 1. Јованова 4,7-12. Чему нас ти одломци уче када је реч о односу између Божје љубави, наше љубави према Богу и љубави према другима?

Непосредно након стиха Јован 15,12 Исус је рекао својим ученицима: „Ви сте пријатељи моји ако творите што вам ја заповиједам“ (Јован 15,14). А шта им је то Исус заповедао? Између осталог, Исус је заповедио њима (а и нама) да воле друге као што Он воли њих. Овде и на другим местима Господ нам заповеда да волимо Бога и да волимо једни друге.

Укратко, треба да спознамо да нам је опроштен бескрајан дуг који никад не бисмо могли да отплатимо, дуг који је још на крсту плаћен за нас. Сходно томе, требало би да волимо и слаavimo Бога и да живимо с љубављу и благонаклоношћу према другима. Као што стих Лука 7,47 учи, онај коме је много опроштено, много воли, али „коме се мало опрашта има малу љубав“. А ко међу нама не увиђа колико много му је опроштено?

Ако љубав према Богу захтева да волимо друге, требало би хитно да преносимо поруку о Божјој љубави, и то и речима и делима. Трбало би да помажемо људима у њиховом свакодневном животу овде и сада, и такође да настојимо да будемо проводници Божје љубави и упућујемо људе на Онога ко им нуди обећање вечног живота на новом небу и новој земљи – једној потпуно новој творевини у односу на овај свет, који је толико оштећен и опустошен грехом и смрћу, жалосним плодовима одбацивања Божје љубави.

Које конкретне кораке можете предузети да бисте показали љубав према Богу тако што ћете волети друге? Шта бисте могли да учините данас и у наредним данима да бисте људима показали Божју љубав и позвали их да (евентуално) уживају у ономе што подразумева имати обећање о вечном животу?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Пути Христџу* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Преимућство молитве“, стр. 93-104 (оригинал).

„Изнесите Богу своје потребе, радости, жалости, своје бриге и страхове. Ви Га не можете оптеретити, не можете Га заморити. Он који броји све власи на вашој глави, није равнодушан према потребама своје деце. ’Јер је Господ милостив и смилује се’ (Јаков 5,11). Његово срце пуно љубави гануто је нашим жалостима, па чак и нашим казивањем о њима. Изнесите све што збуњује ваш ум. За Њега ништа није тешко да понесе, јер Он одржава све светове, Он управља свим пословима у васиони. Ништа што се на било који начин тиче нашег мира, за Њега није сувише незнатно да то не би могао запазити. Нема ниједног поглавља у нашем искуству које је сувише мрачно да би га Он могао прочитати. Нема ниједне недоумице која је претешка да би је Он могао размрсити. Никаква несрећа не погађа ни најмање од Његове деце, никаква стрепња не узнемирава душу, никаква радост је не бодри, ниједна искрена молитва не силази са усана, на коју наш небески Отац не обраћа пажњу, или се за њу непосредно не интересује. ’Исцељује оне који су скрушена срца, и лечи туге њихове’ (Псалми 147,3). Веза између Бога и сваке душе толико је посебна и потпуна, као да не постоји ниједна друга душа на земљи која дели Његову будну пажњу, ниједна друга душа за коју је Он дао свог љубљеног Сина.“ – Елен Г. Вајт, *Пути Христџу*, стр. 100 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Задржите се на реченици из наведеног текста: „Веза између Бога и сваке душе толико је посебна и потпуна, као да не постоји ниједна друга душа на земљи која дели Његову будну пажњу, ниједна друга душа за коју је Он дао свог љубљеног Сина.“ Какву вам утеху то пружа и како би требало да живите свој живот, знајући да вам је Бог близу и да се брине о вама? Како можете научити да живите са реалношћу тог чудесног обећања? Замислите како би било ако бисте, из дана у дан, заиста могли да верујете у то.
2. У светлу поуке за ову седмицу, како разумете текст Псалми 103,17.18? Шта он открива када је реч о томе да је Божја љубав вечна, али да предности односа са Њим ипак зависе од тога да ли ћемо прихватити Његову љубав?
3. На које начине сазнање о томе мења ваш однос са Богом? Како то утиче на начин на који размишљате о патњама других људи?

Текстови за читање у току седмице: Лука 15,11-32; Софонија 3,17; Ефесцима 5,25-28; Исаија 43,4; Римљанима 8,1; Римљанима 5,8; Марко 9,17-29.

Текст за памћење: „Господ Бог твој, који је усред тебе, силни, спашће те; радоваће ти се веома, умириће се у љубави својој, веселиће се тебе ради пјевајући“ (Софонија 3,17).

Замислите следећи сценарио: петогодишње дете прилази свом оцу са лоше упакованим поклоном за Дан очева и узбуђено му га предаје.

А сад замислите да тај отац каже: „Сине, није ми стало до твог поклона. У крајњој линији, нема ничега што би ти могао да ми даш, а да ми се свиди. Шта год би могао да ми даш, могу да набавим и сам, и било шта што ми дајеш или је купљено мојим новцем или је направљено од материјала које сам ја платио. Зато задржи свој поклон. Није ми потребан, нити га желим. Али, волим те у сваком случају.“

Ух!

Шта мислите о реакцији тог оца? Речи попут „бездушност“, „хладно“ и „безосећајно“ одмах падају човеку на ум. Да ли је то начин на који Бог нама одговара? Можемо ли ми заиста угодити Богу? Колико год да је тешко замислити, чак и ми као пала бића, искварена грехом и склона злу – да, ми можемо угодити Богу! Другим речима, Бог не гледа на нас, нити на дарове које Му доносимо, са ставом оца из ове приче. Напротив, ми можемо угодити Богу – али само кроз Христа.

***Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 18. јануар.**

ВРЕДНИЈИ НЕГО ШТО МОЖЕТЕ ДА ЗАМИСЛИТЕ

Као што смо видели у једној од претходних поука, нема никога – чак ни најгорег грешника или најгорег зликовца – кога Бог не воли. И управо зато што вреднује људе више него што можемо и да замислимо, Бог је незадовољан због греха, јер нас воли, а зна шта нам грех чини.

Прочитајте текст Лука 15,11-32. Шта парабола о изгубљеном сину открива о Божјој самилости и љубави? Које упозорење она упућује онима који, као онај други син, остају код куће?

У тој причи коју Исус износи, човеков син је рано затражио своје наследство, одбацујући практично свог оца и његов дом. Тај заблудели син затим расипа своје наследство, запада у сиромаштво и трпи глад у тој мери да завиди свињама које једу из корита. Тада, сетивши се да слуге у кући његовог оца имају више него довољно хране, одлучује да се врати кући у нади да ће постати слуга.

А оно што следи је заиста моћно. Неки очеви би одбили да приме таквог сина по његовом повратку. „Узео си своје наследство и пресекао везе с мојом кућом. Твој дом више није овде.“ То би био логичан, чак и здраворазумски став, зар не? У очима неких родитеља, такав син је отишао предалеко да би био примљен натраг, нарочито као син.

Међутим, у овој параболи, отац (који представља самог Бога) не реагује ни на један од тих начина. Уместо тога, „кад је (тај заблудели син) још подалеко био, угледа га отац његов, и сажали му се, и потрчавши загрли га и цјелива га“ (Лука 15,20). Мада се у то време сматрало недовољно достојанственим да домаћин куће трчи некоме у сусрет, овај отац је, у својој великој самилости, истрчао у сусрет свом сину, и што је још шокантније, примио га назад у свој дом, па је чак направио и забаву у његову част, чиме је пружио назнаку о великој Божјој самилости према сваком својеглавом појединцу, и задовољству које код Њега изазива повратак кући макар и једне једине особе. Какве ли слике нашег Бога!

Интересантна је реакција другог сина. Зашто је та реакција заправо толико људска и, макар делимично, заснована на осећају за правичност, а такође и толико разумљива? Чему нас, међутим, тај део приче учи о томе како људско схватање правичности не досеже дубину еванђеља као ни Божје љубави према нама?

ВЕСЕЉЕ С ПЕСМОМ

Колико год је то тешко замислити, Бог сваку особу сматра непроцењиво вредном, због чега се радује спасењу и једне једине душе.

Прочитајте стих Софонија 3,17. Како тај стих расветљава параболу о изгубљеном сину?

Стих Софонија 3,17 наглашено приказује Божје одушевљење Његовим искупљеним народом. Готово свака реч за радост и усхићење која постоји у јеврејском језику упакована је у тај један стих, који описује Божје уживање у Његовом искупљеном народу. Скоро као да ниједан од тих израза сам по себи није довољан да опише размере Божјег задовољства које је Бог осећао тог дана.

Запазите такође где се, према том стиху, Бог налази – „усред“ свог народа. До помирења које извире из односа љубави, долази у непосредном Божјем присуству. Попут оног оца који, кад угледа сина издалека, трчи ка њему – овде је Бог усред свог народа.

У стиху Исаија 62,4 употребљен је сличан сликовити приказ у виду аналогije са браком. Према стиху Исаија 62,4 Божји народ ће се звати „Хепхзибах“, што значи „Милина моја“, а земља ће се звати „Беулах“, што значи „Удата“. Зашто? Зато, каже текст, што „ћеш бити мио Господу и земља ће твоја бити удата“. Сам врхунац Божје радости резервисан је за дан обновљења, када ће Он примити свој народ и радовати нам се, као што се онај отац радовао свом изгубљеном сину.

Прочитајте Ефесцима 5,25-28. Шта нам то говори о врсти љубави коју смо и ми позвани да показујемо?

У том одломку мужеви се подстичу да воле своје жене „као што и Христос љуби цркву, и себе предаде за њу“, а такође и да их воле „као своја тјелеса“ (Ефесцима 5,25.28). Ови текстови не само да истичу ту врсту несебичне и пожртвоване љубави коју муж треба да има према својој жени, већ такође показују да сам Христос воли свој народ (цркву) као *део себе самог*.

УГОДИТИ БОГУ?

Како је могуће да Бог универзума ужива у обичним људима, несталним груменчићима протоплазме на једној сићушној планети унутар вероватно бескрајног свемира? Како је могуће да су људи толико важни Врховном Бићу, које је свемоћно и којем ништа не треба? Ова питања се могу рашчланити на два аспекта. Прво, чиме би се и сам Бог могао одушевити? Друго, како би људи могли да Му донесу задовољство, посебно с обзиром на нашу грешност? Први аспект тих питања је тема данашњег, а други сутрашњег проучавања.

Прочитајте следеће текстове: Исaiја 43,4; Псалми 149,4 и Приче 15,8.9. Шта нам они говоре о Божјем одушевљењу Његовим народом?

Као што смо делимично видели јуче, Бог може бити задовољан људима, јер Он воли људе на начин који узима у обзир њихове најбоље интересе, као што би поступио свако ко воли и коме је стало до других.

Насупрот томе, Бог је незадовољан својим народом кад овај чини зло. Заиста, текст Приче 15,8.9 учи да, док су „жртва“ и „пут“ злих „гад Господу“, „молитва праведних угодна му је“ и Он „љуби“ онога „ко иде за правдом“. Тај одломак показује не само да је Бог незадовољан злом, већ и да ужива у доброти. То доводи божанско задовољство и Његову љубав у директну паралелу, показујући дубоку повезаност између Божје љубави и Његовог ужитка, што се види у целом Светом писму.

Према стиху Псалми 146,8 „Господ љуби праведнике.“ Текст 2. Коринћанима 9,7 додаје: „Бог љуби онога који драговољно даје.“ Међутим, запазите најпре шта ти текстови не кажу. Они не кажу да Бог воли *само* праведнике или *само* радосне даваоце. Бог воли свакога. Ипак, да би ти текстови уопште нешто преносили, то мора да значи да Бог „праведнике“ и „радосне даваоце“ воли у неком посебном смислу. Оно што смо видели у тексту Приче 15,8.9 пружа нам наговештај о томе – Бог воли ове и неке друге људе у смислу да је задовољан њима.

Помислите колико небо и земља мора да су тесно везани када Бог, Творац свемира, може да буде тако присно, чак и емотивно, повезан с нама. Какву наду би требало да вам пружи та невероватна помисао, посебно ако пролазите кроз неки тежак период?

ЖИВО КАМЕЊЕ

Како то да ми, као пала, грешна бића, можемо угодити светом Богу?

Прочитајте Римљанима 8,1 и Римљанима 5,8. Чему нас ти текстови уче о нашем положају пред Богом?

Бог дарује благодат људима пре било каквог људског одговора. Пре него што ишта кажемо или учинимо, Бог допире до нас и пружа нам прилику да прихватимо или одбацимо Његову љубав. Као што Римљанима 5,8 каже: „Бог показује своју љубав к нама што Христос још кад бијасмо грјешници умрије за нас“ (упоредите са стихом Јеремија 31,3). И ми можемо бити помирили са Богом, па чак и угодни у Његовом очима путем вере, а на основу дела нашег Искупитеља.

Прочитајте текст 1. Петрова 2,4-6 и упоредите га са Јеврејима 11,6. Шта нам то говори о томе како можемо угодити Богу?

Без Божје интервенције, пали људи нису у стању да Му принесу било шта вредно. Али Бог је, у својој благодати и милости, обезбедио начин на основу Христовог дела. Конкретно, „крз Исуса Христа“ могу се приносити „духовне жртве које су Богу угодне“ (1. Петрова 2,5, ССП). Премда „без вјере није могуће угодити Богу“ (Јеврејима 11,6), на основу Христовог посредничког деловања, Бог ће вернике „усавршити“ „у свакоме дјелу добром, да учините вољу његову, чинећи у вама што је угодно пред њим, кроз Исуса Христа, којему слава ва вијек вијека. Амин“ (Јеврејима 13,21). Они који вером одговарају Богу сматрају се праведним у Његовим очима захваљујући посредовању Исуса Христа, чија је праведност једино прихватљива. Ти који одговоре на Божје љубазне понуде сматрају се достојним захваљујући Христовом посредовању (Лука 20,35), и Он их преображава у своје обличје (1. Коринћанима 15,51-57; 1. Јованова 3,2). Божје искупљујуће дело не обавља се само за нас, већ и у нама.

Зашто је идеја о Христу који посредује за вас на небу тако охрабрујућа?

ДОСТОЈАН ЦИЉ

Под окриљем Божје милости и Његовог посредовања, Бог налази задовољство чак и у најмањем позитивном одговору на Његову љубав. Преко Онога ко је једини достојан љубави и који је сам савршено праведан, свако од нас се може сматрати праведним и убројаним међу Божје најмилије, који ће живети с Њим у савршеној љубави кроз сву вечност. То је велика нада у искупљење, која подразумева Христово дело за нас на небу.

Али, можда се питате, да ли то укључује чак и мене? *Шта ако нисам довољно добар? Шта ако страхујем да немам довољно вере?*

Прочитајте текст Марко 9,17-29. Како Бог одговара човеку у тој причи? Колико вере је довољно?

Ученици нису успели да истерају демона, и чинило се да је свака нада изгубљена. Али Исус је дошао и рекао том оцу: „Ако можеш вјеровати: све је могуће ономе који вјерује“ (Марко 9,23). А отац је, уплакан, одговорио: „Вјерујем, Господе! помози мојему невјерју!“ (Марко 9,24).

Запазите да Исус том човеку није рекао: „Врати се код мене кад будеш имао више вере.“ Уместо тога, човеков вапај „Помози мојему невјерју“ био је довољан.

Без вере је немогуће угодити Богу (Јеврејима 11,6), а ипак Исус прихвата и најмању веру, и ми вером можемо (путем Христовог посредовања) бити Њему по вољи. На основу вере и захваљујући Христовом деловању у нашу корист, ми можемо одговорити на начин који Бога чини задовољним, баш као што је отац задовољан када му дете донесе поклон који је иначе безвредан.

Дакле, требало би да следимо Павлов савет и поставимо себи циљ да угодимо Богу (2. Коринћанима 5,9,10; упоредити са: Колошанима 1,10; 1. Солуњанима 4,1; Јеврејима 11,5). И требало би да тражимо од Бога да преобликује наше интересе како би обухватили најбоље интересе оних које волимо, и да увећа нашу љубав тако да допре до других. „Братском љубави будите један к другоме љубазни. Чашћу један другога већег чините. Не будите у послу лијени; будите огњени у духу, служите Господу. Надањем веселите се, у невољи трпите, у молитви будите једнако. Дијелите потребе са светима; примајте радо путнике“ (Римљанима 12,10-13).

Ако нас Бог прихвата преко Христа, колико би више ми требало да прихватамо друге? Какву светлост на ту идеју бацају заповест да волимо друге као саме себе (3. Мојсијева 19,18; Матеј 22,39) и златно правило да поступамо према другима онако како бисмо волели да се поступа према нама?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Чезња векова* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Да се не плаши срце ваше“, стр. 662-680 (оригинал).

„Господ је разочаран када се Његова деца мало цене. Он жели да Његово изабрано наследство цени себе према цени којом их је Он проценио. Бог их је желео, иначе не би послао свога Сина да их искупи у тако скупом подухвату. Он има задатак за њих и веома је задовољан када од Њега највише траже у жељи да прославе Његово име. Они могу много да очекују, ако имају веру у Његова обећања.

Међутим, молити се у Христово име значи много. То значи да морамо да усвојимо Његов карактер, испољимо Његов дух и чинимо Његова дела. Спаситељево обећање је дато условно. 'Ако имате љубав к Мени', каже Он, 'заповести Моје држите'. Он спасава људе не у греху, него од греха, а они који Га воле, показаће своју љубав кроз послушност.

Свака права послушност долази из срца. То значи целим срцем ради-ти са Христом. Ако желимо, Он ће се тако изједначити са нашим мислима и циљевима, тако довести наша срца и умове у склад са својом вољом, да ћемо слушајући Њега у ствари поступати у складу са својим природним подстицајима. Воља, очишћена и посвећена, наћи ће своје најузвишеније задовољство у служби Њему. Када упознамо Бога, онако како имамо предност да Га упознамо, живећемо животом сталне послушности. Кроз поштовање Христовог карактера и заједницу са Богом, грех ће нам постати мрзак.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 668 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Шта би могло да значи „примати несребично“? Шта мислите каква ће бити однос између примања и давања на небу и на новој земљи?
2. Дошавши из удаљених делова свемира – даље можда и од просто-ра до којих најоштрије око Џејмс Веб свемирског телескопа може да допре – небески гласници су назвали пророка Данила *цамудот*, „вољеним, пожељним, драгим“. И учинили су то три пута. У стиху Данило 9,23, Гаврило каже ки *цамудот атах*, „јер си мио“. У стиху Данило 10,11, небеско биће (можда опет Гаврило) ословљава га са *иш цамудот*, „мили човјече“, изразом који се касније понавља (Данило 10,19). Размислите шта то говори о Богу и о томе колико нам је Он близу. Какву наду можете црпети за себе из те задивљујуће истине?
3. Како су примери хероја вере о којима се говори у тексту Јеврејима 11 повезани са садржајем поуке за ову седмицу? Конкретно, шта нам такви примери откривају кад је реч о томе како човек може вером „угодити Богу“? Шта можете научити и применити у свом свакодневном животу из таквих примера вере и оданости?

БОГ ЈЕ ВАТРЕН И САОСЕЋАЈАН

Текстови за читање у току седмице: Псалми 103,13; Исаија 49,15; Осија 11,1-9; Матеј 23,37; 2. Коринћанима 11,2; 1. Коринћанима 13,4-8.

Текст за памћење: „Може ли жена заборавити пород свој да се не смилује на чедо утробе своје? А да би га и заборавила, ја нећу заборавити тебе“ (Исаија 49,15).

На емоције се често гледа као на нешто непожељно, нешто што треба избегавати. За неке људе, емоције су суштински ирационалне, тако да доброг мушкарца или жену не би описали као „емотивне“. У делу древне грчке филозофије идеја о „рационалном“ човеку, који се (углавном) не препушта страстима и који влада својим осећањима путем хладнокрвног разума, цени се као идеал.

Тачно је да необуздане емоције могу бити проблематичне. Међутим, Бог је створио људе са способношћу да осећају, а и Он сам се у целом Светом писму приказује као неко ко доживљава дубоке емоције. А ако Бог може да доживи тако дубока осећања, као што Библија доследно приказује, онда емоције не могу бити суштински лоше или ирационалне – јер је Бог Библије савршено добар и поседује савршену мудрост.

Заправо, има прелепих истина које се могу прикупити из спознаје да је Божја љубав према нама дубоко емотивна, али увек уз упозорење да Божју љубав (емотивну или какву год), иако је савршена, не треба сматрати идентичном са емоцијама какве људи доживљавају.

***Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 25. јануар.**

ВИШЕ ОД МАЈЧИНЕ ЉУБАВИ

Вероватно највећа љубав позната људском искуству је љубав родитеља према свом детету. Библија често користи слику односа родитељ-дете да би дочарала Божју невероватну самилост према људима, наглашавајући да је Божја самилост несразмерно већа чак и од најдубљег и најлепшег људског израза истог осећања.

Прочитајте следеће текстове: Псалми 103,13; Исаија 49,15 и Јеремија 31,20. Шта нам ти прикази говоре о природи и дубини Божје самилости?

Према тим текстовима, Бог се према нама односи као према својој љубљеној деци, и воли нас као што добри отац и мајка воле своју децу. Чак и ако би, као што стих Исаија 49,15 објашњава, мајка могла да заборави „пород свој“ или „да се не смилује на чедо утробе своје“, Бог никад не заборавља своју децу, и Његово милосрђе никад не престаје (Плач 3,22).

Значајно је запазити да се за јеврејски израз *рахам*, употребљен за *самилост* овде и у многим другим текстовима који описују Божју изобилну, саосећајну љубав, сматра да је изведен из јеврејског назива за материцу (*рехем*). Отуда, као што су научници приметили, Божја самилост је „мајчинска љубав која је попут материце“. Заиста, то је енормно веће од било какве људске самилости, чак и самилости мајке према свом новорођенчету.

Према стиху Јеремија 31,20, Бог гледа на свој заветни народ као на „милог сина“ и „дете предраго“, упркос чињеници да су се они често бунили против Њега и жалостили Га. И поред тога, Бог изјављује: „Срце (је) моје устрептало њега ради“ и „доиста ћу се смилovati на њ“. Израз преведен као *смилovati* овде је исти израз употребљен раније за божанску *самилост* (*рахам*). Затим, израз „срце (је) моје устрептало“ може се дословно превести као: „Моја утроба се ускомешала.“ Тај опис божанских емоција служи се изразито „висцералним“ језиком (који се односи на утробу, унутрашње органе), што указује на изузетну дубину Божје саосећајне љубави према свом народу. Чак и упркос њиховом неверству, Бог наставља да показује изобилно саосећање и милосрђе према свом народу, и то мимо свих разумних очекивања.

За неке од нас, увиђање да је Божја самилост према нама попут самилости оца или мајке пуних љубави, дубоко је утешно. Међутим, неки људи се можда боре да то схвате, јер им њихови родитељи нису показивали љубав. На које друге начине би њима могла да се открије Божја самилост?

ЉУБАВ ОД КОЈЕ УЗДРХТИ УТРОБА

Немерљиве дубине Божје саосећајне љубави према човечанству постају очигледне у Књизи пророка Осије. Бог је наложио пророку Осији: „Иди, ожени се блудницом, и роди дјецу блуда, јер се земља предаде блудничењу отступивши од Господа“ (Осија 1,2). Али касније, у 11. поглављу, Осија описује Божји однос са Његовим народом, служећи се метафором оца пуног љубави према свом детету.

Прочитајте текст Осија 11,1-9. Како сликовити прикази у тим стиховима живо дочаравају начин на који Бог воли свој народ и брине о њему?

Божја љубав према свом народу пореди се са нежном наклоношћу родитеља према детету. Свето писмо се служи сликама учења малог детета да хода, ношења вољеног детета у наручју, неговања и давања хране, и других примера нежног старања према народу. Свето писмо такође тврди да је Бог „носио“ свој народ, баш „као што човјек носи сина својега“ (5. Мојсијева 1,31). И „љубави своје ради и милости своје ради он их избави“ и „подиже их и носи их све вријеме“ (Исаија 63,9).

За разлику од Божје непоколебљиве љубави, Његов народ је често био неверан, чиме је на крају одгурнуо Бога и, навукавши на себе суд, дубоко Га ожалостио. Бог је саосећајан, али никад науштрб правде. (Као што ћемо видети у једној од каснијих лекција, љубав и правда иду заједно.)

Да ли сте икада били толико узнемирени због нечега да вам се грчило у стомаку? То је та врста слика које су коришћене за дубину Божјих емоција према Његовом народу. Слика нечијег устрепталога срца и саосећања које се распламсава представља идиоматски језик дубоких емоција, који се користи и за Бога и за људе.

Та слика саосећања које се распламсава (*камар*), употребљена је у случају две жене које су дошле пред Соломона, од којих је свака за исту бебу тврдила да је њена. Кад је Соломон наредио да се беба расече на пола (без намере да заиста повреди дете), та слика је дочарала емотивну реакцију *праве мајке* (1. О царевима 3,26; упоредити са стихом 1. Мојсијева 43,30).

Свако ко је икада био родитељ зна о чему та поука говори. Ниједна друга овоземаљска љубав није јој ни приближна. Како нам то помаже да разумемо реалност Божје љубави према нама, и коју утеху можемо и треба да црпемо из тог разумевања?

ИСУСОВА САМИЛОСТ

У Новом завету се користи иста врста сликовитог изражавања као и у Старом да би се описала Божја самилост. Павле за Оца каже да је „отац милости и Бог сваке утјехе“ (2. Коринћанима 1,3). Затим, у Ефесцима 2,4 он објашњава да је Бог „богат у милости“ и да спасава људе „за премногу љубав своју, коју има к нама“.

Сам Христос у разним параболама више пута користи изразе који указују на „висцералне“ емоције од којих се утроба грчи, да би описао Очеву самилост (Матеј 18,27; Лука 10,33; Лука 15,20). А исти језик који приказује божанску самилост у Старом и Новом завету, употребљен је такође у Еванђељима, како би дочарао Исусове саосећајне одговоре онима који су у невољи.

Прочитајте следеће стихове: Матеј 9,36; Матеј 14,14; Марко 1,41; Марко 6,34 и Лука 7,13. Погледајте такође Матеј 23,37. Какву светлост ти стихови бацају на то како је Христос био ганут људским невољама?

У више наврата у Еванђељима, за Христа се каже да је био покренут самилошћу према људима у невољи или онима којима је требала помоћ. А Он није само саосећао с њима, већ је и задовољавао потребу људи.

И да – Исус је и плакао над својим народом. Можемо замислити сузе у Христовим очима док посматра град и каже: „Колико пута хтјех да скупим чеда твоја, као што кокош скупља пилиће своје под крила, и не хтјесте!“ (Матеј 23,37). Овде видимо да се Христова јадиковка блиско поклапа са жаљењем Бога описаним на много места у Старом завету. Заправо, многи проучаваоци Библије примећују да је слика птице која се брине о својим младима нешто што се на древном Блиском истоку користило само као слика божанства. У овом стиху многи виде алузију на слику из текста 5. Мојсијева 32,11, која приказује Бога као птицу која надлеће своје младунце, чува их и брине о њима.

Ипак, нема већег примера Божје саосећајне љубави према нама од самог Исуса – који је дао себе за нас у чину врхунског испољавања љубави. Али Христос није само савршена слика Бога. Он је такође и савршени узор човека. Како можемо свој живот обликовати по угледу на Христов, обраћајући посебну пажњу на потребе других и, на тај начин, не само проповедати о Божјој љубави већ је и показивати на опипљиве начине?

ЉУБОМОРНИ БОГ?

Бог Библије је „милосрдни Бог“. На јеврејском језику, Бог се назива *ел рахум* (5. Мојсијева 4,31). Појам „ел“ значи „Бог“, а *рахум* је другачији облик корена за *самилост* (*рахам*). Ипак, за Бога се не каже само да је милосрдан, већ и љубоморан Бог, *ел кана*. Као што 5. Мојсијева 4,24 каже: „Господ Бог твој (је) огањ који спаљује и Бог који ревнује (дословно: љубоморни Бог, *ел кана*).“ (Видети следеће стихове: 5. Мојсијева 4,24; 5. Мојсијева 6,15; Исус Навин 24,19; Наум 1,2.)

Стих 1. Коринћанима 13,4 тврди да „љубав не завиди“ (у неким преводима на енглеском: „љубав није љубоморна“ [RSV]). Како је онда могуће да је Бог „љубоморни Бог“? Прочитајте 2. Коринћанима 11,2 и размотрите на које све начине је Божји народ показивао неверство према Њему у свим библијским наративима (видети, на пример, стих Псалми 78,58). Какву светлост ти одломци бацају на разумевање божанске „љубоморе“?

Божја „љубомора“ се често погрешно схвата. Ако за некога кажемо да је љубоморан муж или љубоморна жена, вероватно не мислите да је то комплимент. Појам *љубомора* често има негативне конотације у многим језицима. Међутим, у Библији, божанска љубомора нема негативне конотације. То је оправдана жудња мужа који воли, да има ексклузивну везу са својом женом.

Мада постоји врста љубоморе која је у супротности са љубављу (1. Коринћанима 13,4), према стиху 2. Коринћанима 11,2 постоји и добра и праведна „љубомора“. Павле говори о томе као о „Божјој ревности“ (у неким преводима – „побожној љубомори“, 2. Коринћанима 11,2). Божја љубомора је једино и увек праведна врста љубоморе и о њој је боље говорити као о Божјој ватреној љубави према свом народу.

Божја ватреност (или страст – *кана*) према Његовом народу проистиче из Његове дубоке љубави према њима. Бог жели ексклузиван однос са својим народом – Он једини треба да буде њихов Бог. Ипак, Бог је често приказан као презрени љубавник, коме је љубав неизвраћена (видети Осија 1-3; Јеремија 2,2; Јеремија 3,1-12). Дакле, Божја „љубомора“ или „ревност“ никад није неизазвана, већ је увек одговор на неверство и зле људе. Божја љубомора (или „ватрена љубав“) нема негативне конотације као људска љубомора. То никад није завидна, већ увек исправна и праведна жеља за ексклузивним односом са Његовим народом и за њихово добро.

Како можемо научити да одражавамо ту исту врсту добре „љубоморе“ према другима, какву Бог показује према нама?

САОСЕЋАЈАН И ВАТРЕН

Бог Библије је саосећајан и ватрен, и те божанске емоције су врхунски оваплоћене у Исусу Христу. Бог је саосећајан (упоредити са стиховима Исаија 63,9; Јеврејима 4,15), дубоко погођен јадима свог народа (Судије 10,16; Лука 19,41), и спреман да саслуша, одговори и утешу (Исаија 49,10.15; Матеј 9,36; Матеј 14,14).

Прочитајте текст 1. Коринћанима 13,4-8. На које начине нас тај одломак позива да одражавамо Божју саосећајну и задивљујућу љубав у својим односима са другима?

Ми чезнемо да будемо у вези са људима који су оличење оне врсте љубави каква је описана у тексту 1. Коринћанима 13,4-8. Али колико често настојимо да постанемо та врста особе према другима? Ми не можемо сами себе натерати да дуго трпимо и будемо милокрвни, да не завидимо и не будемо уображени, груби и себични. Не можемо у себи уобличити љубав која „све сноси, све вјерује, свему се нада, све трпи“ и „никад не престаје“ (1. Коринћанима 13,7.8). Таква љубав може да се оваплоти у нашем животу само као плод Светог Духа. И слава нека је Богу што Свети Дух излива Божју љубав у срца оних који су, вером, у Христу Исусу (Римљанима 5,5).

На које практичне начине бисмо могли, благодаћу Божјом и силом Светог Духа, да одговоримо и да одражавамо Божју дубоко емотивну, али увек савршено праведну и разумну љубав? Прво, једини прикладан одговор је обожавање Бога који је љубав. Друго, на Божју љубав треба да одговоримо активним показивањем саосећања и доброделије према другима. Не треба само да налазимо утеху у нашој хришћанској вери, већ и да будемо мотивисани да тешимо друге. Коначно, треба да признамо да не можемо сами променити своје срце, већ да једино Бог то може.

Стога, замолимо Бога да нам да ново срце за Њега и за друге – чисту и прочишћујућу љубав која уздиже оно што је добро и уклања плеву изнутра.

Нека наша молитва буде да нас „Господ... умножи, и да имате изобилну љубав један к другоме и к свима... Да би се утврдила срца ваша без кривице у светињи пред Богом и оцем нашијем, за долазак Господа нашега Исуса Христа са свима светима његовијем“ (1. Солуњанима 3,12.13).

Зашто је умирање себи, себичности и покварености нашег природног срца једини начин да покажемо ту врсту љубави? Које изборе треба да направимо да бисмо били у стању да умремо том врстом смрти?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Мисли са Горе благослова* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Блаженства“, стр. 6-44 (оригинал).

„Сви који осећају велико сиромаштво своје душе и схватају да никаквог добра немају у себи, могу добити праведност и снагу гледањем у Исуса. Он каже: 'Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени' (Матеј 11,28). Он нас моли да своје сиромаштво заменимо богатством Његове милости. Ми нисмо достојни Божје љубави, али Христос, наш Јемац, достојан је ње и може да спасе све који долазе Њему. Без обзира какво је било наше искуство из прошлости, без обзира на наше обесхрабрујуће тренутне околности, ако дођемо Исусу такви какви јесмо, слаби, беспомоћни и очајни, наш милостиви Спаситељ изаћи ће нам далеко у сусрет, загрлити нас рукама своје љубави и огрнути плаштем своје праведности. Он нас представља Оцу одевене у белу одећу Његовог карактера. Он се залаже за нас пред Богом говорећи: Ја сам заузео место овог грешника. Не гледај то залутало дете, већ гледај Мене. Колико год сотона гласно говорио против нас, оптужујући нас за грех и полагајући на нас право као на свој плен, Христова крв говори много снажније.“ – Елен Г. Вајт, *Мисли са Горе благослова*, стр. 8, 9 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Погледајте шта надахнуће каже о томе како смо ми, захваљујући Исусу, представљени Оцу. „Он нас представља Оцу одевене у белу одећу Његовог карактера.“ Без обзира колико се понекад можемо обесхрабрити због својих мана и недостатака, или колико често не одражавамо према другима ту врсту љубави коју Бог излива на нас, зашто се морамо увек враћати тој дивној вести да смо прихваћени од Оца зато што нас Исус „представља Оцу одевене у белу одећу Његовог карактера“?
2. Замислите како мора да се осећала она мајка у случају кад су две жене изашле пред Соломона, и свака је за исту бебу тврдила да је то њено дете. Размотрите поново тај језик емоција описан у стиху 1. О царевима 3,26. Какву светлост то баца на исту врсту израза употребљених да се опишу Божја осећања према Његовом народу у стиху Осија 11,8?
3. Свугде у Еванђељима видимо да је Исус често био ганут потребама људи. И шта је радио? Поступао је тако што је одговарао на људске потребе. На које начине ви као појединац, или можда чак и ви као разред, можете задовољити потребе оних којима је потребна утеха?

ГНЕВ БОЖАНСКЕ ЉУБАВИ

Текстови за читање у току седмице: Псалми 78; Јона 4,1-4; Матеј 10,8; Матеј 21,12.13; Јеремија 51,24.25; Римљанима 12,17-21.

Текст за памћење: „Али он бјеше милостив, и покриваше гријех, и не помори их, често устављаше гњев свој, и не поди-заше све јарости своје“ (Псалми 78,38).

Мада се Божја самилост често слави, многи налазе да је помисао на Његов гнев узнемирујућа. Ако је Бог љубав, они сматрају да не би требало никада да испољава гнев. Такво схватање је, међутим, погрешно. Јер, Његов гнев проистиче директно из Његове љубави.

Неки тврде да је старозаветни Бог – Бог гнева, док је новозаветни Бог – Бог љубави. Међутим, постоји само један Бог и Он се открива као један те исти у оба Завета. Бог који је љубав гневи се на зло, и то управо *зато* што Он јесте љубав. Сам Исус је испољио велики гнев против зла, и Нови завет у више наврата учи о праведном и примереном гневу Божјем.

Божји гнев је увек Његов праведан и пун љубави одговор на зло и неправду. Божански гнев је оправдано негодовање покренуто савршеном добротом и љубављу, које захтева процват свега створеног. Божји гнев је једноставно примерени одговор љубави на зло и неправду. Сходно томе, зло изазива Бога на ревност у корист жртава зла, а против његових починилаца. Божански гнев је, дакле, само још један израз божанске љубави.

***Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 1. фебруар.**

ОЖАЛОШЋЕН ЗЛОМ

Бог Библије воли правду, а мрзи зло. Грех и зло га, дакле, подстичу на ревност – ревност која се испољава у корист оних који су потлачени и зостављани, чак и у случајевима када нечије зло погађа пре свега њега самог. Бог мрзи зло зато што зло увек повређује Његова створења, чак и ако га она сама себи наносе. У библијским наративима Божји гнев је увек изнова изазван нечим што изучаваоци Библије називају „циклусом побуне“. Тај циклус се одвија на следећи начин:

Народ се буни против Бога и чини зло, понекад чак и тако грозна злодела као што је жртвовање деце и друге гадости које су означене као зле у Његовим очима.

- Бог се повлачи у складу са одлукама народа.
- Народ бива угњетаван од страних народа.
- Народ вапи Богу тражећи избављење.
- Бог милостиво избавља народ.
- Народ се поново буни против Бога, често још страшније него раније.

Међутим, упркос том циклусу нечувеног зла и неверства, Бог се с људским неверством увек изнова суочава са бескрајном верношћу, стпљивим подношењем, невероватном благодаћу и дубоком самилошћу.

Прочитајте текст Псалми 78. Шта нам он говори о Божјем одговору на поновљене побуне Његовог народа?

Према Библији, љубав и правда су узајамно испреплетени. Божански гнев је примерени одговор љубави на зло, јер зло увек повређује некога кога Бог воли. Нема ниједног примера у Светом писму у ком је Бог произвољно или неправедно гневан или љут.

И мада Га је Његов народ стално напуштао и издавао, Бог је вековима стрпљиво настављао да им пружа самилост изнад свих разумних очекивања (Немија 9,7-33), показујући на тај начин несхватљиву дубину свог стрпљивог саосећања и своје милосрдне љубави. Заиста, према стиху Псалми 78,38, Бог „бјеше милостив, и покриваше гријех, и не помори их, често устављаше гњев свој, и не подизаше све јарости своје“.

Сигурно сте некада били љути због зла учињеног другима. Како вам то осећање помаже да боље разумете Божји гнев према злу?

БОГ ЈЕ СПОР НА ГНЕВ

Бог се љути на зло јер је Он љубав. Бог је толико саосећајан и благонаклон да Га је један библијски пророк чак укорио зато што је превише милостив!

Подсетите се приче о Јони и размислите о Јониној реакцији на Божје саосећајно опроштење Ниневљанима у тексту Јона 4,1-4. Шта нам то говори о Јони, а шта о Богу? (Видети такође Матеј 10,8.)

Јонина реакција је поучна из два основна разлога. Прво, она показује Јонину сопствену тврдокорност срца. Толико је мрзео Асирце због онога што су учинили Израелу да није желео да им Бог укаже било какву милост.

Каква је то поука за нас! Морамо бити пажљиви и чувати се да не заузмемо исти такав став, колико год он био разумљив. Од свих људи, они који су примили Божју благодат требало би први да признају колико је та благодат незаслужена и да, сходно томе, буду спремни да је пруже другима.

Друго, Јонина реакција додатно потврђује у којој мери су Божја самилост и благодат срж Његовог карактера. Јони је Божја милост била толико позната да је – управо зато што је Бог „милостив и жалостив“ и „спор на гнев и обилан милосрђем“ (Јона 4,2) – знао да ће се Он смилovati, и да неће извршити суд над Нинивом. Бог поступа праведно и милостиво према свим људима и народима.

Јеврејски израз преведен као „спор на гнев“ или „дуготрпељив“ могао би се дословно превести као „дугог носа“. У том јеврејском идиому, гнев се метафорички повезује са носем, а дужина носа метафорички показује колико је времена потребно да се неко наљути.

Указивање на Бога као на некога ко је „дугог носа“, дакле, преноси поруку да је Он спор на гнев и да дуго трпи. Док људима не треба много времена да се разгневе, Бог је изузетно уздржљив и стрпљив. Он дарује благодат бесплатно и изобилно, а ипак не оправдава грех нити затвара очи пред неправдом. Уместо тога, сам Бог врши помирење за грех и зло путем крста, тако да може истовремено и да буде праведан и да правда оне који верују у Њега (Римљанима 3,25.26).

Да ли сте икад пропустили да покажете милост или благодат према некоме ко вам је нанео неправду? Како можете на најбољи начин сачувати сећање на оно што је Бог учинио за вас да бисте постали блажи према другима, у знак захвалности за обилну благодат коју је Бог показао према вама? И како да то урадимо – како да покажемо благодат и милост, а да не дозволимо грех и не омогућимо злоупотребу и угњетавање?

ПРАВЕДНО НЕГОДОВАЊЕ

Према има много непримерених облика љутње, Библија нас такође учи да постоји и „праведно негодовање“.

Замислите мајку која посматра своју трогодишњу ћерку како се забавља на игралишту, а онда, изненада, неки човек нападне њено дете. Зар она не би требало да се наљути? Наравно да би требало. Љутња је примерени одговор љубави у таквим околностима. Тај пример нам помаже да разумемо и Божју „праведну огорченост“.

Прочитајте следеће текстове: Матеј 21,12.13 и Јован 2,14.15. Шта нам Исусова реакција на то како се храм користио говори о Божјој љутњи на зло?

У тим случајевима Исус показује „побожну ревност“ у праведној огорчености због оних који су се према Божјем храму односили као према нечему обичном, и који су га претворили у „пећину хајдучку“ како би искоришћавали удовице, сирочад и сиромаше (Матеј 21,13; упоредити са стихом Јован 2,16). Храм и службе од којих се очекивало да типолошки представљају Божје милостиво праштање и очишћење грешника, коришћени су уместо тога за превару и тлачење најугроженијих. Зар Исус није требало да се разгневи на те гнусне поступке?

Текстови Марко 10,13.14 и Марко 3,4.5 нуде још неке примере Његове праведне огорчености. Када су људи доводили малу децу к Њему, а „ученици брањаху онима што их доношаху“, Исус „расрди се“ – дословно, био је веома „огорчен“. И казао им је: „Пустите дјецу нека долазе к мени“ (Марко 10,13.14).

На другом месту, када су фарисеји чекали да Га птуже за кршење Суботе зато што је лечио у тај дан, Исус их је питао: „Ваља ли у суботу добро чинити или зло чинити? душу одржати, или погубити?“ (Марко 3,4). И „погледавши на њих с гњевом од жалости што су им онако срца одрвенила“, наставио је са лечењем човека (Марко 3,5). Христов гнев је ту повезан са жалошћу због њихове окорелости. То је праведни гнев љубави, баш као што је и гнев који се приписује Богу у Старом завету такође праведни гнев љубави. Како да љубав не буде узнемирена злом, поготову кад зло повређује предмет те љубави?

Како можемо повести рачуна да не покушавамо себични гнев да прогласимо за „праведно негодовање“? Зашто би то било тако лако учинити, и како се можемо заштитити од те суптилне али реалне замке?

БОГ НЕ МУЧИ РАДО

Бог увек изнова, кроз читаву Библију, показује своју ревност у корист потлачених и обесправљених, као и праведан гнев према тлачитељима и злостављачима. Да нема зла, Бог се не би гневио. Његов гнев је усмерен увек и само против онога што штети делима Његовог стварања.

Према тексту Плач Јеремијин 3,32.33, Бог не мучи радо („не мучи из срца својега“). Он не жели да изврши суд над зликовцима, али љубав коначно захтева правду.

Та истина је илустрована кроз то колико дуго је Бог настављао да прашта свом народу и да им опет пружа прилике да се покају и помире с Њим. Увек изнова, преко пророка, Бог је позивао свој народ, али они су одбијали да слушају (видети: Јеремија 35,14-17; Псалми 81,11-14).

Прочитајте стих Јездра 5,12 и упоредите га са стиховима Јеремија 51,24.25.44. Шта нам је ту објашњено о судовима који су дошли на Јерусалим преко Вавилоњана? (Видети такође 2. Дневника 36,16.)

Према тексту Јездра 5, пошто је народ упорно и без покајања дражио Бога на гнев, Он се на крају повукао и предао их „у руке Навуходоносору цару Вавилонском“ (Јездра 5,12). Али учинио је то тек након што више „не би лијека“ (2. Дневника 36,16), а касније је судио Вавилону због прекомерног разарања које је нанео Јуди (Јеремија 51,24.25.44; упоредити са стихом Захарија 1,15).

Многи други судови које Свето писмо описује као да их је Бог донео, објашњени су као примери у којима Бог „предаје“ народ његовим непријатељима (Судије 2,13.14; Псалми 106,41.42), у складу са одлукама народа да напусте Господа и служе „боговима“ околних народа (Судије 10,6-16; 5. Мојсијева 29,24-26). Божји гнев против зла који ће коначно кулминирати искорењивањем свег зла једном засвагда, произлази из Његове љубави према свима, и Његове жеље за коначним добром универзума који и сам има учешћа у целом том питању греха, побуне и зла.

Како чињеница да Бог не жели да изврши суд ни над ким утиче на ваше разумевање божанске љутње и гнева? Ако је Бог спор на гнев, зар не би требало да и ми будемо стрпљивији са онима око нас? Како да то учинимо, а да истовремено штитимо жртве неправде и да водимо рачуна о њима?

ПОКАЗУЈЕ САМИЛОСТ

Мада је божански гнев нешто „страшно“, он ни у ком случају није неморалан нити лишен љубави. Напротив, у Старом и Новом завету Бог испољава свој гнев управо због своје љубави. Божански гнев је страхан због подмукле природе зла, које је у супротности са чистом добротом и красотом Божјом.

У том погледу, суштинска одлика Бога је љубав а не гнев. Где нема зла и неправде, нема ни гнева. На крају, Божје дело које је највиши израз Његове љубави, и које се састоји у искорењивању зла из свемира, исто ће тако успешно уклонити огорченост и гнев. А то је зато што никад више неће бити неправде ни зла. Штавише, постојаће само вечност блаженства и правде у савршеном односу љубави. Никад се више божански гнев неће распламсати, јер никад више неће бити потребе за њим. Каква дивна мисао!

Неки се брину да би божански гнев могао омашком бити схваћен као давање дозволе за људску освету. Прочитајте следеће текстове: 5. Мојсијева 32,35; Приче 20,22; Приче 24,29; Римљанима 12,17-21 и Јеврејима 10,30. Како нас ти текстови штите од помисли на личну освету?

Према Светом писму, Бог има право да доноси суд, а кад то чини, Он то увек чини савршено праведно. И Стари и Нови завет право на освету резервишу искључиво за Бога. Као што Павле пише у Римљанима 12,19: „Не освећујте се за себе, љубазни, него подајте мјесто гњеву (Божјем), јер стоји написано: моја је освета, ја ћу вратити, говори Господ“ (цитирано из текста 5. Мојсијева 32,35).

Мада Бог на крају доноси суд против неправде и зла, Христос је обезбедио пут избављења за све који верују у Њега. Заиста, Исус је тај „који нас избавља од гњева који ће доћи“ (1. Солуњанима 1,10; упоредити са Римљанима 5,8.9). И то је у складу с Божјим планом: „Јер нас Бог не постави за гњев, него да добијемо спасеније кроз Господа својега Исуса Христа“ (1. Солуњанима 5,9). Божански гнев није обеснажен, али они који верују у Исуса биће поштеђени тог гнева захваљујући Њему.

На који начин Христово помирење подупире правду док нас истовремено избавља од гнева? Пошто сте спознали шта је све обезбеђено за вас, упркос вашим недостацима, колико би милостивији и великодушнији требало да будете према другима?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Сиварање, ѿиѿријарси и ѿророци* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Идолопоклонство у подножју Синаја“, стр. 315-330 (оригинал).

У контексту греха у вези са златним телетом, Елен Г. Вајт је написала: „Израиљци су били криви што су издали Владара који их је обасуо својим благословима, иако су се својом вољом обавезали да ће се покоравати Његовој власти. Да би се божанска власт могла одржати, правда је морала да стигне преступнике. Међутим, чак и овде се показала Божја милост. Иако је уздигао свој Закон, Он је свима пружио слободу избора, свима је дао могућност да се покају. Били су истребљени само они који су остали упорни у побуни.

Овај грех било је неопходно казнити да би се околни народи уверили колико је идолопоклонство мрско Богу. Извршавајући праведну пресуду над кривцима, Мојсије је, као Божје оруђе, морао да у записник историје унесе свечани и јавни протест против њиховог злочина. Када Израил убудуће буде осуђивао идолопоклонство околних народа, непријатељи му могу узвратити оптужбом да је и народ који тврди да је Господ његов Бог начинио себи теле и клањао му се на Хориву. Иако ће морати да признају ту срамну истину, Израиљци ће моћи да укажу на страшну судбину преступника као доказ да њихов грех није био ни одобрен нити му се нашло оправдање.

Љубав, у истој мери као и праведност, захтевала је да овај грех буде осуђен... Божја милост је дозволила да страда неколико хиљада људи да судови не би погодили милионе. Да би спасао многе, Бог мора да казни неке.“ – Елен Г. Вајт, *Сиварање, ѿиѿријарси и ѿророци*, стр. 324, 325 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Шта мислите, зашто се тако много људи бори са појмом божанског гнева? Шта вама помаже да га разумете?
2. Који проблеми увек настају кад људи траже освету, а никад не настају када је Бог тражи?
3. У ком смислу је Божји суд над Израелом након побуне са златним телетом такође и пример божанске милости? Који још примери у Светом писму показују да је чак и Божји суд чин љубави?
4. Иако разумемо да је Бог с правом огорчен због зла и доноси суд савршено праведно, колико је важно да се ми уздржимо од осуђивања других? Разговарајте о томе, нарочито у светлу стиха 1. Коринћанима 4,5.

БОЖЈА ЉУБАВ ПРЕМА ПРАВДИ

Текстови за читање у току седмице: Псалми 33,5; Псалми 85,10; 5. Мојсијева 32,4; Јаков 1,17; Титу 1,2; 2. Мојсијева 32,14; Матеј 5,43-48.

Текст за памћење: „Него ко се хвали, нека се хвали тијем што разумије и познаје мене да сам ја Господ који чиним милост и суд и правду на земљи, јер ми је то мило, говори Господ“ (Јеремија 9,24).

На древном Блиском истоку, „богови“ паганских народа нису били само непостојани, неморални и непредвидиви, већ су налагали и да се врше злочини, као што је жртвовање деце. Чак ни тада, паганске масе нису могле да рачунају на њихову наклоност, тако да се нису усуђивале да разљуте своја племенска „божанства“.

Према стиху 5. Мојсијева 32,17, иза таквих „богова“ стајали су демони (видети такође 1. Коринћанима 10,20.21). А њихови облици богослужења пружали су све услове за искоришћавање људи, остављајући народ у великој духовној и моралној тами.

Бог Библије је далеко различитији од тих демонских сила. Јахве је савршено добар и Његов карактер је непроменљив. И само захваљујући Божјој постојаној доброты, ми уопште можемо имати икакву наду, сада и за вечност.

У оштрој супротности са лажним боговима древног света, па чак и са модерним „боговима“ данашњице, Јахве је дубоко забринут због зла, патње, неправде и угњетавања – и све то Он непрестано и недвосмислено осуђује. И, што је најважније, Он ће све то једног дана искоренити.

***Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 8. фебруар.**

ЉУБАВ И ПРАВДА

Кроз цело Свето писмо љубав и правда иду заједно. Права љубав захтева правду, а истинска правда се може спровести и задовољити само у љубави. Ми нисмо навикли да размишљамо о та два појма као о нечему што иде заједно, али то је само зато што је људски род у великој мери изопачио и љубав и правду.

Прочитајте следеће стихове: Псалми 33,5; Исаија 61,8; Јеремија 9,24; Псалми 85,10 и Псалми 89,14. Како они расветљавају Божју заинтересованост за правду?

Ти текстови изричито тврде да Бог воли правду (Псалми 33,5; Исаија 61,8). У Светом писму појмови „љубав“ и „правда“ нераскидиво су повезани. Његова љубав и Његова праведност иду заједно, и Бог је дубоко заинтересован за то да се правичност и правда спроводе у свету.

Из доброг разлога, дакле, пророци доследно осуђују све врсте неправде, укључујући неправедне законе, лажна мерила, тлачење и неправично поступање према сиромасима, удовицама или било коме ко је рањив. Мада људи чине многа зла и неправде, Бог је тај који непрестано чини „милост и суд и правду на земљи“ (Јеремија 9,24). У складу с тим, у целом Светом писму, они који су верни Богу жељно ишчекују божански суд као нешто што је веома добро, јер он доноси казну злочинцима и мучитељима, а правду и ослобођење жртвама неправде и насиља.

Заправо, правичност и правда су темељ Божје владавине. Божја морална владавина љубави је поштена и правична, сасвим различита од корумпираних влада овог света, које често подржавају неправду ради личног добитка и личне моћи. У Богу, „милост и истина сретше се, правда и мир пољубиће се“ (Псалми 85,10).

А Бог нам јасно даје до знања шта очекује од нас. „Показао ти је, човјече, што је добро; и шта Господ иште од тебе осим да чиниш што је право и да љубиш милост и да ходиш смјерно с Богом својим?“ (Михеј 6,8). Ако постоји ишта у Божјем карактеру што би требало да одражавамо, онда би љубав – као и правда и милост које из ње произлазе – у томе била од суштинске важности.

Који примери изопачене људске правде постоје чак и сада? Како онда да не вапимо Богу да Његова савршена правда једног дана дође?

БОГ ЈЕ САСВИМ ДОБАР И ПРАВЕДАН

Бог не само да тврди да воли правду и не само да позива људе да воле и чине правду, већ и сам савршено и непоколебљиво *показује* те особине. Свето писмо учи да је Бог у потпуности свет, веран, праведан и пун љубави. Бог увек чини само оно што је љубазно, исправно и праведно. Он никад не чини ништа лоше.

Прочитајте стихове 5. Мојсијева 32,4 и Псалми 92,15. Чему нас ти одломци уче о Божјој верности и праведности?

Ови и многи други одломци објављују да је Бог праведан и пун љубави – и „нема у њему неправде“ (Псалми 92,15; упоредити са стиховима Псалми 25,8 и Псалми 129,4). Бог „не чини неправде, свако јутро износи суд свој на видјело, не изостаје, али безбожник не зна за стид“ (Софонија 3,5). Запазите директну супротност између Божјег карактера и карактера оних који воле неправду.

Бог зна шта је најбоље за свакога, жели оно што је најбоље за свакога и непрестано ради на томе да оствари најбољи исход за све који су у то укључени.

Прочитајте текстове Псалми 9,7,8 и Псалми 145,9-17. Шта ти стихови уче о Богу?

Библијски Бог је „праведан судија“ (Псалми 7,11) и никакво зло поред Њега не обитава (Псалми 5,4). Као што стих 1. Јованова 1,5 каже, „Бог (је) видјело, и таме у њему нема никакве“. Заиста, Бог није само савршено добар већ, према стиху Јаков 1,13, „Бог (се) не може злом искушати“ (упоредити са стихом Авакум 1,13).

У свему томе, Божја доброта и слава су нераскидиво повезане. И док многи обожавају моћ, Бог је свемоћан, али Он своју моћ испољава само на начине који су праведни и пуни љубави. Није случајно што је Бог, када Га је Мојсије замолио: „Покажи ми славу своју“, одговорио рекавши: „Учинићу да прође све добро моје испред тебе“ (2. Мојсијева 33,18.19).

Зашто један тако добар Бог допушта тако много зла на овом свету? Разговарајте у разреду о свом одговору.

БОЖЈИ НЕПРОМЕНЉИВИ КАРАКТЕР

Прочитајте стихове Малахија 3,6 и Јаков 1,17. Шта ти текстови уче о Божјем карактеру?

У тексту Малахија 3,6, Бог изјављује: „Ја Господ не мијењам се.“ Премда неки читају тај део стиха и разумеју га као да се Бог ни на који начин не мења, остатак стиха и његов непосредни контекст показују да је Божја непроменљивост, која је ту објављена, заправо Божја *морална непроменљивост*. Остатак тог стиха указује да Бог може да се промени у смислу односа према некоме, јер Он каже: „Зато ви, синови Јаковљеви, не изгибосте.“ И већ у следећем стиху, Бог позива свој народ: „Вратите се к мени, и ја ћу се вратити к вама“ (Малахија 3,7).

Дакле, Бог са својим створењима заиста улази у односе који подразумевају удаљавање и поновно зближавање, али кроз све такве бурне везе, и кроз све остало, Божји карактер остаје постојан. То потврђује и стих Јаков 1,17 који објављује да сви добри и савршени дарови долазе од Бога који се не мења. Бог није извор зла.

Овде и на другим местима, Свето писмо у више наврата учи да је Божји карактер непроменљив. Другим речима, Библија учи да је Бог у *моралном смислу* непроменљив. Ипак, Бог може да уђе, и улази, у стварни однос са створењима, којима узвраћа на одговарајући начин, али увек са љубављу и правдом.

Прочитајте следеће текстове: 2. Тимотију 2,13; Титу 1,2 и Јеврејима 6,17.18. Шта они уче о Богу?

Бог не може да се одрекне себе самог. Бог никад не лаже и Божја обећања не могу се прекршити. Можемо бити уверени да је Бог Библије исти Бог који је (у Христу) својевољно предао себе за нас на крсту. Он је Бог на кога се можемо безрезервно ослонити, и с поверењем и надом гледати у будућност, јер, као што стих Јеврејима 13,8 каже: „Исус Христос јуче је и данас онај исти и вавијек.“

Како можете научити да се уздате у Божју доброту чак и кад вам у животу заиста лоше иде? Како нам слика Бога на крсту помаже да научимо да се ослањамо на Његову доброту?

БОГ КОЈИ СЕ КАЈЕ?

Може ли Бог да се „покаје“? Ако може, шта би то значило? Видели смо да се Божји карактер никад не мења. Међутим, неки библијски текстови говоре о томе како се Бог „каје“ или „одустаје“. Бар кад је реч о људима, покајање подразумева да је неко учинио нешто лоше. Како онда неки библијски текстови могу да приказују Бога као некога ко се „каје“?

Прочитајте стих 2. Мојсијева 32,14 и упоредите га са текстом Јеремија 18,4-10. Шта мислите о тим описима Божјег „жаљења“ и „одустајања“?

У тим и у многим другим одломцима Бог је приказан као неко ко одустаје од осуде у одговору на покајање или неко посредовање од стране народа. Бог обећава да ће се, ако се народ одврати од своје злоће, и Он одвратити од осуде коју је планирао. Божје одвраћање од извршења осуде у одговору на људско покајање уобичајена је тема у целом Светом писму.

Прочитајте текстове 4. Мојсијева 23,19 и 1. Самуилова 15,29. Чему нас они уче у погледу тога да ли се Бог „каје“ и „предомишља“ или не?

У тим одломцима се изричито каже да Бог „није човек да би се предомишљао“ (1. Самуилова 15,29, Милин) и „Бог није човјек да лаже, ни син човјечји да се покаје. Што каже неће ли учинити, и што рече неће ли извршити?“ (4. Мојсијева 23,19). Ти текстови, читани у светлу других одломака, не могу се схватити у смислу да Бог уопште никад не „попушта“, већ преносе истину да се Бог не „предомишља“ и не „каје“ на начин како то људи раде. Напротив, Бог увек држи своја обећања, и премда понекад мења правац деловања у одговору на људско покајање, Он то увек чини у складу са својом добротом и својом Речју. Бог одустаје од осуде у одговору на покајање, управо зато што је Његов карактер добар, праведан, милостив и пун љубави.

Какав је значај тих библијских приказа божанског „попуштања“? Шта нам то говори о постојаности Божјег карактера, упоредо са чињеницом да Он улази у истинске односе давања и узимања, који су заправо оно што је за Њега стварно важно?

ЧВРСТО СЕ ДРЖИТЕ ЉУБАВИ И ПРАВДЕ

Свето писмо доследно учи да је „Господ Бог твој Бог, Бог вјеран, који држи завјет свој и милост своју до тисућу кољена онима који га љубе и држе заповијести његове“ (5. Мојсијева 7,9). Његов карактер доброте и љубави врхунски је представио Исус на крсту (видети: Римљанима 3,25.26; Римљанима 5,8). Према стиху Псалми 100,5, „добар (је) Господ; милост је његова увијек, и истина његова од кољена на кољено“ (упоредити са стихом Псалми 89,2). Дакле, Богу се може веровати. Он даје само добре дарове својој деци (Јаков 1,17; упоредити са текстом Лука 11,11-13). Заправо, Он дарује добре ствари чак и онима који се постављају као Његови непријатељи.

Прочитајте текст Матеј 5,43-48. Чему нас он учи о Божјој невестоватној љубави? Како би требало да поступамо према другима у светлу тог Исусовог учења?

Матеј 5 описује Божју љубав као савршену. Несавршена љубав је кад волимо само оне који воле нас. Али Бог воли чак и оне који Га мрзе, чак и оне који се постављају као Његови непријатељи. Његова љубав је потпуна, па отуда и савршена.

Премда Божја љубав, као и милост, увелико премашује сва разумна очекивања, она никад не заобилази правду, нити јој противречи. Напротив, она спаја правду и милост (Псалми 85,10). Исто тако, Библија и нас подстиче: „Чувај милост и правду, и уздај се вазда у Бога својега“ (Осија 12,7). Односно, као што у другом преводу стоји: „Чврсто се држи љубави и правде“ (Осија 12,6, превод са енглеског / ESV/; упоредити са стихом Лука 11,42).

На крају, сам Бог ће успоставити савршену правду. Стих Римљанима 2,5 учи да „ће се открити Божији праведни суд“ (Римљанима 2,5 ССП). Коначно, испуљени ће певати: „Велика су и дивна дјела твоја, Господе Боже сведржитељу, праведни су и истинити путеви твоји, царе светијех. Ко се неће побојати тебе, Господе, и прославити име твоје? Јер си ти један свет; јер ће сви незнабошци доћи и поклонити се пред тобом; јер се твоји судови јавише“ (Откривење 15,3.4; упоредити са стиховима Откривење 19,1.2).

Исаија 25,1 објављује: „Господе, ти си Бог мој, узвишаваћу те, славићу име твоје, јер си учинио чудеса; намјере твоје од старине вјера су и истина.“ Како можемо научити да славимо Бога, чак и у лошим временима? Како и сам ваш живот може бити приношење хвале Богу на начин који промовише правду у вашој сфери утицаја?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

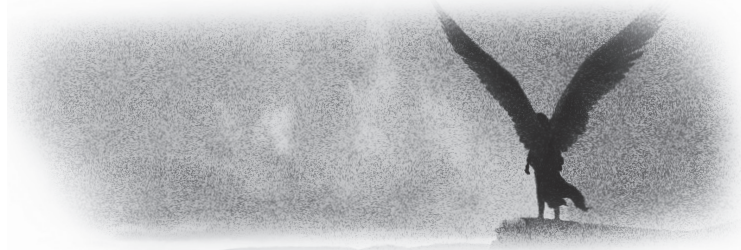
У књизи *Пути Христџу* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Божја љубав према човеку“, стр. 9-15 (оригинал).

„Божја реч открива Његов карактер. Он је лично објавио своју бескрајну љубав и милост. Када је Мојсије замолио: 'Покажи ми славу своју', Господ је одговорио: 'Учинићу да прође све добро моје испред тебе' (2. Мојсијева 33,18.19). То је Његова слава. Господ је прошао поред Мојсија и објавио: 'Господ, Господ, Бог милостив, жалостив, спор на гнев и обилан милосрђем и истином. Који чува милост тисућама, прашта безакоње и неправде и грехе' (2. Мојсијева 34,6.7). Он је 'спор на гнев и обилан милосрђем, 'јер му је мила милост' (Јона 4,2; Михеј 7,18).

Бог је небројеним знамењима на Небу и Земљи повезао наша срца са собом. Он је желео да нам се открије преко дела у природи и најдубљих и најнежнијих земљаских веза, које познају људска срца. Па ипак, све то несавршено представља Његову љубав. Иако сви ти докази постоје, непријатељ добра заслепио је умове људи, тако да су у страху гледали Бога, сматрајући Га строгим и немилостивим. Сотона је навео људе да замишљају Бога као биће коме је најважнија одлика строга правда – некога који је строги судија, окрутан, поверилац пун захтева. Он је представљао Творца као биће које будно мотри да открије грешке и заблуде људи, да би могао да их походи својим судовима. Исус је дошао да живи међу људима зато што је било потребно уклонити ову мрачну сенку откривањем Божје бесконачне љубави према свету.“ – Елен Г. Вајт, *Пути Христџу*, стр. 10, 11 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Зашто је толико важно препознати да је Божја слава повезана са Његовом добротом? На који начин то исправља теологију о слави која наглашава сушту моћ, без наглашавања Божје љубави и Његовог карактера?
2. Да ли сте икад доводили у питање Божју доброту? Да ли познајете некога ко доводи у питање Божју доброту због начина на који они који тврде да следе Бога понекад поступају, или једноставно због свег зла на овом свету? Како сте сами за себе разрешили то питање, и како бисте могли помоћи некоме ко се бори са питањем о Божјој доброту? Погледајте поуку за следећу седмицу.
3. Разјасните детаљније у разреду одговор на питање од понедељка. Како нам реалност велике борбе помаже да разумемо све то зло које данас постоји?

Текстови за читање у току седмице: Јов 30,26; Матеј 27,46; Јов 38,1-12; Псалми 73; 1. Мојсијева 2,16.17; Откривење 21,3.4.

Текст за памћење: „И Бог ће отрти сваку сузу од очију њиховијех, и смрти неће бити више, ни плача, ни вике, ни болести неће бити више; јер прво прође“ (Откривење 21,4).

Можда је највећи проблем с којим се хришћанство суочава проблем зла – како помирити чињеницу да је Бог савршено добар и пун љубави са чињеницом о злу на овом свету. Најкраће речено, ако је Бог сведобар и свемоћан, зашто постоји зло, и то у толикој мери?

То није само академски проблем, већ нешто што дубоко узнемирава многе људе и што неке спречава да упознају Бога и да Га заволе.

„Многи, размишљајући о пореклу греха и разлогу његовог постојања, остају веома збуњени. Они виде деловање зла и његове страшне последице које се појављују у облику јада и очаја, и питају се како се све то може догађати под сувереном владавином Онога који је бескрајан по својој мудрости, сили и љубави. Пред њима је тајна коју не могу одгонетнути.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 492 (оригинал).

Многи атеисти указују на проблем зла као на разлог зашто су атеисти. Али, као што ћемо видети ове и наредних седмица, Бог Библије је у потпуности добар и можемо Му веровати – упркос злу којим је наш пали свет толико заражен.

***Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 15. фебруар.**

„ДОКЛЕ, ГОСПОДЕ?“

О проблему зла се говори не само у савременим контекстима, већ и у самом Светом писму.

Прочитајте следеће текстове: Јов 30,26; Јеремија 12,1; Јеремија 13,22; Малахија 2,17 и Псалми 10,1. Како ти текстови износе проблем зла у први план људског искуства?

Ти текстови покрећу многа питања која су актуелна и данас. Зашто изгледа као да зли напредују, и да они који чине зло имају користи од свог зла, ако и не увек, ипак довољно често? Зашто праведни толико страдају? Где је Бог када се зло дешава? Зашто нам понекад изгледа да је Бог далеко од нас, чак и да се скрива?

Шта год да кажемо о тим питањима и проблему зла уопште, треба да поведемо рачуна да не *тривијализујемо проблем зла*, то јест, да не умањујемо његову озбиљност. Не треба покушавати да се тај проблем реши потцењивањем природе и количине зла у свету. Зло је нешто врло лоше – и Бог га мрзи чак и више него ми. Према томе, могли бисмо да се придружимо оном вапају који одзвања кроз цело Свето писмо као реакција на многа зла и неправде на овом свету: „Докле, Господе?“

Прочитајте стих Матеј 27,46. Како разумете те Исусове речи? Шта нам оне откривају о томе како је зло дотакло Бога на најфрапантнији начин?

Сам Исус је, на крсту, поставио питање: „Боже мој! Боже мој! зашто си ме оставио?“ (Матеј 27,46). Ту на посебан начин видимо да је и сам Бог био погођен злом, што је запањујућа истина, снажно наглашена Христовим патњама и смрћу на крсту, где се све зло овог света обрушило на Њега.

Али чак и ту има наде. То што је Христос учинио на крсту поразило је узрочника зла, сотону, и на крају ће укинути зло у потпуности. Исус је цитирао речи из стиха Псалми 22,1, али остатак тог псалма завршава се тријумфом.

На крсту, Исус се радовао нади коју, у том тренутку, није могао да види. Како можемо црпети утеху из Његовог искуства у тренуцима када ни сами не видимо никакву наду пред собом?

ИМА МНОГО ТОГА ШТО НЕ ЗНАМО

Крај историје наступиће уз победу љубави над злом. Али, у међувремену, многа забрињавајућа питања остају. Како можемо размишљати и говорити о проблему зла на начин који би могао бити од користи?

Прочитајте текст Јов 38,1-12. Како Божји одговор Јову расветљава проблем зла? Колико ми знамо, а колико не знамо о ономе што би могло да се дешава иза сцене?

У том наративу Јов је страшно пострадао, и сам је поставио многа питања о томе зашто га је тако пуно зла и патње задесило. Захтевао је пријем код Бога како би затражио одговоре на своја питања, не знајући да се далеко више тога дешава иза сцене, у небеском двору (видети Јов 1-2).

Божји одговор Јову је упечатљив. Конкретно, „одговори Господ Јову из вихора и рече: Ко је то што замрачује савјет ријечима неразумно?“ (Јов 38,1.2). Један превод то каже овако: „Зашто говориш тако пуно кад знаш тако мало?“ (Јов 38,2, превод са енглеског /CEV/). Затим, у стиху Јов 38,4 Бог додаје: „Гдје си ти био кад ја оснивах земљу? Кажи, ако си разуман.“

Прочитајте стих Јов 42,3. На који начин Јовов одговор расветљава оно што би ми требало да препознамо у вези са својим положајем?

Својим одговорима, Бог је разјаснио Јову да има много тога што он не зна и не разуме. Попут Јова, и ми би требало понизно да признамо да има много тога што се дешава у овом свету, иза сцене, о чему ништа не знамо. Али чињеница да не знамо одговоре на своја питања не значи да добрих одговора нема и да једног дана неће све бити разрешено. А до тада је потребно да се ослонимо на Божју доброту, која нам се открила на тако много начина.

Размислите о томе како заправо мало знамо о било чему. Зашто би, с обзиром на то, требало да учимо да живимо без одговора на она најтежа питања – о злу и патњи?

СКЕПТИЧНИ ТЕИСТА

У тексту Исаија 55,8.9 Бог објављује: „Јер мисли моје нијесу ваше мисли, нити су ваши путеви моји путеви, вели Господ; него колико су небеса више од земље, толико су путеви моји виши од ваших путева, и мисли моје од ваших мисли.“

Божје мисли су далеко узвишеније од наших. Не можемо чак ни да замислимо сложеност Божјег плана за историју. С обзиром на то, зашто бисмо очекивали да будемо у позицији да знамо које тачно разлоге Бог има за оно што чини или не чини у различитим ситуацијама?

Један од начина за приступање проблему зла, који се заснива на признању како мало тога знамо, назива се „скептични теизам“. Скептични теиста је онај који верује да Бог има добре разлоге да поступа управо онако како то чини, али с обзиром на наше ограничено знање, не би требало да очекујемо да будемо у положају да знамо који су то тачно разлози. Скептични теиста је скептичан у погледу људске способности да буде свестан, или да у потпуности разуме Божје разлоге када је реч о односу према злу у свету. Само зато што неко не може да види, на пример, микробе који лебде у ваздуху свуда око нас, не значи да тих микроба нема у ваздуху свуда око нас. Чињеница да неко не зна које разлоге Бог има, сигурно не значи да Бог нема добре разлоге.

Прочитајте текст Псалми 73. Како псалмиста приступа злу и неправди око себе? Шта он то види што му пружа другачију перспективу?

Псалмиста је био дубоко узнемирен због зла у свету. Осврнуо се око себе и видео да зло напредује. Чинило му се да је све неправедно и непоштено. Није могао да понуди никакав одговор у вези с тим. Запитао се да ли уопште вреди веровати у Бога и служити Му. То јест, тако је размишљао све док није погледао у светилиште.

Светилиште пружа део кључа за решење проблема зла – наиме, спознају да постоји праведни Судија који ће донети правду и суд у своје време.

Како адвентистичко разумевање суда и доктрине о светилишту може да расветли проблем зла? Корисно је за вас да знате да ће, иако сада имамо многа питања, детаљи историје и Божјих праведних пресуда бити откривени на крају?

ОДБРАНА ПОЗИВАЊЕМ НА СЛОБОДНУ ВОЉУ

Колико год ми слабо разумели Божје путеве и мисли, Свето писмо нам открива нешто што нам помаже да се позабавимо проблемом зла. Један од начина за решавање логичког проблема зла познат је као одбрана позивањем на слободну вољу.

Одбрана позивањем на слободну вољу јесте схватање да је зло последица злоупотребе слободне воље од стране створења. Бог се, дакле, не може кривити за зло, јер је зло последица тога што створења злоупотребљавају слободну вољу коју им је Он дао из добрих разлога. Зашто је, међутим, Бог дао такву слободну вољу створеним бићима? С тим у вези, К. С. Луис је једном приликом написао да је „слободна воља, иако она зло чини могућим, ипак једино што, такође, чини могућом и било какву љубав, доброту и радост коју вреди имати. Свет аутомата – створења која функционишу попут машина – тешко да би вредело стварати. Срећа коју Бог осмишљава за своја виша створења огледа се у томе што могу слободно, добровољно да се удружују с Њим и једни са другима... А за то морају бити слободни.“ – *Mere Christianity* (New York: MacMillan, 1960), стр. 52.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 2,16.17. Како ти стихови приказују моралну слободу дату Адаму и Еви?

За почетак, зашто би им уопште била дата заповест ако нису имали слободну вољу? Адам и Ева су појели забрањени плод, и од тада је наша планета препуна зла. У тексту 1. Мојсијева 4, првом следећем поглављу после наратива о Паду, страшне последице греха огледају се у погибији Авеља од руке његовог брата. Наратив о Паду показује како је злоупотреба слободне воље од стране Адама и Еве увела грех и зло у историју наше планете.

У целом Светом писму видимо реалност моралне слободне воље. (Видети следеће текстове: 5. Мојсијева 7,12.13; Исус Навин 24,14.15; Псалми 81,11-14; Исаија 66,4.) Сваког дана у нашем животу, у већој или мањој мери, и ми спроводимо слободну вољу коју нам је дао наш Створитељ. Без слободне воље, не бисмо били препознатљиви као људи. Били бисмо више као машине, или чак работи без ума.

Корпорација Сони је направила пса робота по имену Аибо. Он изгледа као прави пас, али се не разбојева, не добија буве, не уједа и не лиња се. Да ли бисте мењали свог пса од крви и меса за Аиба? Ако не бисте, како би тај ваш избор могао да вам помогне да боље разумете зашто нас је Бог створио тако како јесте, са слободном вољом – упркос свим ризицима?

ЉУБАВ И ЗЛО?

Бог је створењима дао слободну вољу зато што је она неопходна за љубав, а злоупотреба те слободне воље је узрок зла. И опет, много питања остаје без одговора. Бог допушта зло (извесно време) иако га жестоко презире, јер би укидање такве могућности онемогућило љубав, а његово прерано уништење нарушило би поверење неопходно за љубав.

„Земљу је обавио мрак јер је Бог погрешно схваћен. Да би мрачне сенке биле растеране, да би се свет могао вратити Богу, сотонина сила преваре морала је бити сломљена. То није било могуће остварити силом. Примењивање силе супроти се начелима Божје владавине. Он жели службу једино из љубави, а љубав се не може наредити; она се не може задобити силом или влашћу. Само љубав може да пробуди љубав. Познавати Бога значи волети Га. Његов карактер мора да се испоји у супротности према сотонином карактеру.“ – Елен Г. Вајт, *Чужња векова*, стр. 22 (оригинал).

Без слободне воље, не би могло да буде ни љубави, а ако је Бог љубав, онда је јасно да не постоји могућност да Бог негира љубав или слободу потребну да би љубав могла да постоји. Можемо претпоставити, такође, да кад бисмо од почетка знали крај, као што Бог зна, сигурно не бисмо желели да Он укине нашу слободу. На крају крајева, ко би желео да живи у свемиру без љубави?

Прочитајте стихове Римљанима 8,18 и Откривење 21,3.4. Како нам они уливају сигурност, наводећи нас да се поуздамо у Божју доброту, упркос свем злу на овом свету?

Чак и кад ми не успевамо ништа да видимо кроз таму, Бог може да види крај од почетка. Он може да види, такође, и вечно блаженство обећано свима који своју веру полажу у Исуса. Према Римљанима 8,18, „страдања садашњег времена нијесу ништа према слави која ће нам се јавити“. Имамо ли ми довољно вере да бисмо се поуздали у то невероватно обећање?

Такође, љубав, као и слобода својствена љубави, тако је света, тако темељно важна, да је Исус, уместо да нам је ускрати, радије допустио да Га она пошаље на крст, где је увелико пострадао. Он нам је ипак дао ту слободу, знајући колико ће Га то коштати. Зашто је то тако кључна мисао коју треба увек да имамо пред собом?

Како нам узимање у обзир чињенице да нам Бог даје слободну вољу помаже да се заштитимо од помисли да је све што се дешава Божја воља?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Сиварање, ѿаиријарси и ѿророци* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Зашто је грех био дозвољен?“ стр. 33-43 (оригинал).

„Чак и када га је избацила са Неба, Бескрајна Мудрост није уништила сотону. Пошто је једино служба из љубави прихватљива пред Богом, верност Његових створења морала је да почива на сигурности у Његову праведност и добронамерност. Становници Неба и свих светова, неспремни да схвате природу и последице греха, не би у уништењу сотоне препознали Божју праведност. Да је он одмах био уклоњен, неки би служили Богу из страха уместо из љубави. Утицај варалице не би био потпуно уништен, нити би дух побуне био искорењен. Ради добра целог свемира у току свих бескрајних векова, да би сва створења могла у правом светлу да сагледају сотонине оптужбе против божанске владавине, да би се Божја праведност и милост, као и непроменљивост Његовог закона могли уздићи изнад сваког оспоравања, он је морао да добије прилику да потпуније развије своје идеје.

Сотонина побуна требало је да послужи као поука целом свемиру у свим будућим вековима – да трајно сведочи о природи греха и његовим страшним последицама. Последице сотонине владавине, њеног утицаја на људе и анђеле, требало је да покажу какви су плодови одбацивања божанског ауторитета. Требало је да посведоче да је постојање Божје владавине залог добробити свих створења која је Он створио. Сотонина побуна требало је да прича о овом страшном покушају с побуном, да буде трајна заштитита свим светим бићима, да спречи будуће преваре у вези са природом преступа, да никада више не учине грех и не искусе казну коју он доноси.“ – Елен Г. Вајт, *Сиварање, ѿаиријарси и ѿророци*, стр. 42, 43 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. „Теодицеја“ је израз за правдање Бога с обзиром на постојање зла. Али то није правдање самог зла. Замислите некога на небу ко каже: „О, да, Исусе, сада разумем зашто је моја породица била мучена и побијена пред мојим очима. Да, сада све то има много смисла. Хвала ти, Исусе!“ То је апсурдно. Како можемо доћи до спознаје да је заправо Бог, а не зло, тај који је коначно оправдан у оквиру велике борбе? (видети 9. поуку.)
2. Да ли сте се икада осећали помало као Јов? Да ли сте икада били у искушењу да помислите како не може постојати добро објашњење за патње које сте ви или ваши најмилији доживели? Како Јовово коначно увиђање да је „говорио“ о нечему што „није разумевао“ (Јов 42,3) расветљава положај у ком се ми налазимо када је реч о нашим сопственим питањима?

СЛОБОДНА ВОЉА, ЉУБАВ И БОЖАНСКО ПРОВИЂЕЊЕ

Текстови за читање у току седмице: Лука 13,34; Јеремија 32,17-20; Јеврејима 1,3; 5. Мојсијева 6,4,5; Ефесцима 1,9-11; Јован 16,33.

Текст за памћење: „Ово вам казах, да у мени мир имате. У свијету ћете имати невољу; али не бојте се, јер ја надвладах свијет“ (Јован 16,33).

Провиђење је појам који се користи да би се описало Божје деловање у свету. Начин на који размишљамо о Божјем провиђењу увелико утиче на то како се односимо према Богу и ближњима и како разумемо проблем зла.

Хришћани имају различита схватања о божанском провиђењу. Неки верују да Бог испољава своју моћ тако што одређује да се сва дешавања одвијају управо онако како се одвијају. Он чак бира и ко ће бити спасен а ко изгубљен! Према том схватању, људи нису слободни да изаберу било шта друго осим онога што је Бог прописао. Заправо, људи који верују на такав начин тврде да су чак и људске жеље нешто што је Бог одредио.

Насупрот томе, јаки библијски докази показују да Бог не одређује све што се дешава. Напротив, Он људима даје слободну вољу, чак у тој мери да они (као и анђели) могу да одлуче да поступају директно противно Његовој вољи. Историја Пада, греха и зла је драматичан и трагичан показатељ последица злоупотребе те слободне воље. План спасења је успостављен да би се санирала трагедија изазвана злоупотребом слободне воље.

***Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 22. фебруар.**

НАШ СУВЕРЕНИ БОГ

„Бог је суверен“, проповедао је пастор за младе у својој средњошколској групи. „То значи да Он контролише све што се дешава.“ На то је један збуњени средњошколац узвратио: „Дакле, Бог је имао контролу над тим што је мој пас угинуо. Зашто би Бог убио мог пса?“

Покушавајући да одговори на то, пастор за младе је рекао: „То је негодно питање. Али Бог понекад допушта да прођемо кроз тешке тренутке да бисмо били спремни убудуће, када се догоди нешто још теже. Сећам се како је мени било тешко кад ми је пас угинуо. Али пролажење кроз то искуство помогло ми је да изађем на крај са још тежим тренуцима касније, кад ми је бака умрла. Мислиш ли да то има смисла?“

После дуже паузе, средњошколац је одговорио: „Значи, Бог је убио мог пса да би ме припремио за тренутак када ће убити моју баку?“ – Marc Cortez, цитирано у: John C. Peckham, *Divine Attributes: Knowing the Covenantal God of Scripture* (Michigan: Baker Academic, 2021), стр. 141

Људи понекад претпостављају да се све догађа управо онако како Бог хоће. Шта год да се дешава у свету, то је тачно онако како је Бог хтео да се деси. На крају крајева, Бог је свемоћан. Како би онда могло се догоди било шта што Бог не жели да се догоди? Према томе, шта год да се деси, колико год то лоше било, то је Божја воља. Тако бар учи ова теологија.

Прочитајте следеће текстове: Псалми 81,11-14; Исаија 30,15.18; Исаија 66,4 и Лука 13,34. Како ти текстови одговарају на питање да ли се Божја воља увек спроводи?

Док многи верују да Бог мора увек да добије оно што хоће, Библија износи сасвим другачију причу. Свето писмо увек изнова приказује Бога као некога ко доживљава да му жеље не буду испуњене. То јест, оно што се дешава често је у супротности са оним што Бог каже да би Он заправо више волео да се деси. У много случајева, Бог изричито тврди да је оно што се дешава супротно ономе што Он жели. Он је хтео један исход за свој народ, али су они уместо тога изабрали нешто друго. И сам Бог јадикuje: „Не послуша народ мој гласа мојега... О кад би народ мој слушао мене, и синови Израиљеви ходили путовима мојим! Брзо бих покорио непријатеље њихове“ (Псалми 81,11.13.14).

Размислите о импликацијама било које теологије која све што се догађа приписује директној вољи Божјој. Коју би врсту дубоких проблема, поготову у контексту проблема зла, једна таква теологија могла да створи?

ПАНТОКРАТОР

Кроз цело Свето писмо видимо како се Божја невероватна сила отворено испољава. Библија обухвата безброј наратива о томе како Он користи своју силу и чини чуда. Али, упркос томе, дешава се много тога што Бог не жели.

Прочитајте следеће текстове: Откривење 11,17; Јеремија 32,17-20; Лука 1,37 и Матеј 19,26. Узмите у обзир и стих Јеврејима 1,3. Чему нас ти одломци уче у вези са Божјом силом?

Ови и други текстови уче да је Бог свемоћан и да Он одржава свет својом силом. Заиста, књига Откривење у више наврата упућује на Бога као на „Господа сведржитеља“ (на пример, Откривење 11,17; упоредити са стиховима: 2. Коринћанима 6,18; Откривење 1,8; Откривење 16,14; Откривење 19,15; Откривење 21,22), а реч преведена као „Сведржитељ“ (*пантократор*) дословно значи „свемоћан“. Чињеница да је Бог свемоћан није поткрепљена само речима, већ се испољава у многим невероватним примерима, када Бог користи своју моћ да избави свој народ, или на неки други начин чудесно интервенише у овом свету.

Међутим, рећи да је Бог „свемоћан“ не значи да Он може да учини било шта. Свето писмо учи да има и тога што Бог не може да учини. На пример, стих 2. Тимотију 2,13 објављује да се Бог „сам себе не може одрећи“.

Сходно томе, већина хришћана се слаже да је Бог свемоћан (омнипотентан), што значи да има моћ да учини било шта што не укључује противречност – то јест, било шта што је логички могуће и у складу са Божјом природом. То да постоји нешто што Богу није могуће, зато што би подразумевало противречност, очигледно је на основу Христове молитве у Гетсиманији. Мада је потврдио да је „Богу... све могуће“ (Матеј 19,26), Он се такође, како се распеће ближило, молио Оцу: „Оче мој! ако је могуће да ме мимоиђе чаша ова; али опет не како ја хоћу него како ти“ (Матеј 26,39).

Наравно, Отац је поседовао сву моћ да избави Христа од страдања на крсту, али није могао да учини то и да истовремено спаси грешнике. Морало је да буде једно или друго, никако обоје.

Свето писмо такође учи да Бог жели да спасе свакога (на пример: 1. Тимотију 2,4-6; Титу 2,11; 2. Петрова 3,9; Језекиљ 33,11); па ипак, неће свако бити спасен. Чему нас та чињеница учи у вези са реалношћу слободне воље, и ограничењима Божје силе у поступању са бићима којима је слободна воља дата?

ВОЛЕТИ БОГА

То што је Бог свемоћан не значи да Он може да учини нешто што је логички немогуће. Сходно томе, Бог не може узрочно да одреди не-коме да Га *по слободној вољи* воли. Ако чинити нешто слободно значи чинити то без наредбе, онда је по дефиницији немогуће натерати некога да нешто *слободно* учини. Укратко, као што смо већ видели, али морамо поново да нагласимо – Бог не може никога присилити да Га воли, јер у тренутку када постане присила, то више није љубав.

Прочитајте стихове Матеј 22,37 и 5. Мојсијева 6,4.5. Чему нас они уче о реалности слободне воље?

Највећа заповест, да волимо Бога, пружа доказ да Бог заиста жели да Га сви воле. Па ипак, не воле сви Бога. Зашто онда Бог једноставно не *натера* све да Га воле? Опет, то је зато што љубав, да би била љубав, мора слободно да се даје.

Прочитајте стихове Јеврејима 6,17.18 и Титу 1,2. Чему нас ти стихови уче о Богу?

Према стиху 4. Мојсијева 23,19, „Бог није човјек да лаже.“ Бог никад не лаже (Титу 1,2). Бог увек држи своју реч и никад не крши обећања (Јеврејима 6,17.18). Према томе, ако је Бог нешто обећао, или се обавезао на нешто, Његово будуће деловање биће морално ограничено тим обећањем.

То значи да, уколико Бог даје својим створењима слободу да изаберу нешто друго уместо онога што би Он радије хтео, онда не зависи од Бога шта ће људи изабрати. Ако се Бог обавезао да ће створењима дати слободну вољу, онда људи поседују способност да користе своју слободу и на начине који су противни Божјим идеалним жељама. Трагично је што многи људи заиста користе своју слободу на такав начин, те се, у складу с тим, дешава много тога што би Бог желео да се не дешава и што, стриктно говорећи, не зависи од Бога.

Шта сте ви учинили иако сте знали да Бог не жели да то учините? Чему вас то учи о реалности – и могућим застрашујућим последицама – слободне воље?

БОЖЈА ИДЕАЛНА И ДОДАТНА ВОЉА

Прочитајте текст Ефесцима 1,9-11. Шта тај текст говори о предодређењу? Да ли су неки људи предодређени да буду спасени, а други да буду изгубљени?

Грчки израз преведен као „предодређење“, овде и на другим местима у Светом писму (*прохоризо*), сам по себи не учи да Бог одређује историју на узрочан начин. Заправо, тај грчки израз једноставно значи „одлучити унапред“.

Наравно, неко може да одлучи нешто унапред једнострано, или може да одлучи нешто унапред на начин који узима у обзир слободне одлуке других. Свето писмо учи да Бог чини ово друго.

Овде и на другим местима (на пример, Римљанима 8,29,30), израз преведен као „предодређени“ или „одређени“ односи се на оно што Бог планира за будућност, након *узимања у обзир свега што Он унапред зна о слободним одлукама створења*. Дакле, Бог може путем провиђења да води историју ка својим жељеним добрим циљевима за све, чак и уз поштовање оне врсте слободе створења која је неопходна за истински однос љубави.

Стих Ефесцима 1,11 објављује да Бог „све чини по савјету воље своје“. Да ли то значи да Бог одређује да се све одигра *баиш онако како Он жели*? Читан засебно, текст Ефесцима 1,9-11 може деловати као да потврђује то гледиште. Међутим, то тумачење било би у супротности са многим текстовима које смо размотрили раније, а који показују да људи понекад одбацују „оно што је Бог хтео“ (Лука 7,30 ССП; упоредити са текстовима Лука 13,34; Псалми 81,11-14). Ако Библија не противречи самој себи, како се ти одломци могу схватити на начин који омогућава да буду у складу један са другим?

Тај стих (Ефесцима 1,11) има савршеног смисла ако се једноставно препозна разлика између онога што бисмо могли назвати Божјом „идеалном вољом“ и Његовом „додатном вољом“. Божја „идеална воља“ је оно што би Бог заправо више волео да се деси, и што би се дешавало када би сви увек радили тачно оно што Бог жели. Божја „додатна воља“, с друге стране, је Божја воља која је већ узела у обзир сваки други чинилац, укључујући слободне одлуке створења, које понекад одступају од онога што би Богу било драже. Стих Ефесцима 1,11 се по свему судећи односи на Божју „додатну вољу“.

Божје предзнање о будућности је тако моћно да, чак и знајући све одлуке, укључујући и лоше одлуке које људи доносе, Он ипак постиже да „све иде на добро“ (Римљанима 8,28). Какву утеху можете црпети из те истине?

ХРИСТОС ЈЕ НАДВЛАДАО СВЕТ

Да се све дешавало у складу са Божјом идеалном вољом, никад не би ни било зла, већ само савршеног блаженства љубави и хармоније. На крају ће свемир бити враћен у склад са том савршеном, идеалном вољом Божјом. У међувремену, Бог спроводи своју вољу на начин који узима у обзир слободне одлуке Његових створења.

Замислите такмичење у печењу колача у којем се од свих учесника захтева да користе одређени број посебних састојака, али могу да додају и било које друге састојке по својој вољи, како би испекли било коју врсту колача коју желе. На крају, какав год колач пекар да направи, његов укус ће, макар у извесној мери, бити одређен и неким састојцима које пекар није изабрао.

Слично томе (у ограниченом погледу), пошто се Бог обавезао да ће поштовати ону врсту слободе створења која је неопходна за љубав, многи од „састојака“ који чине светску историју нису изабрани од Бога, већ су чак и супротни ономе што Бог жели.

Према том схватању, божанско провиђење није једнодимензионално, као да Бог једнострано контролише све што се дешава. Напротив, оно захтева (у најмању руку) дводимензионално схватање Божјег провиђења. Понекад је Божје деловање узрок неких појава, али постоје и оне друге, које су резултат слободних одлука створења (као и сва зла). Много тога се дешава што Бог не жели да се деси.

Прочитајте стих Јован 16,33. Какву наду нам, чак и усред невоља, тај текст пружа?

Вера људи може да се поколеба, нарочито у тренуцима патње или искушења, зато што се држе погрешног убеђења ће их Бог поштедети, или да би требало да их поштеди патње и искушења у овом животу. Међутим, Исус износи сасвим другачију причу, упозоравајући своје следбенике да ће доживети искушења и невоље на овом свету, али да постоји нада, зато што је Он надвладао свет (Јован 16,33).

Чињеница да се срећемо са патњама и искушењима не значи да је то оно што Бог, у идеалном случају, жели за нас. Увек морамо имати на уму ширу слику – велику борбу. Али можемо бити сигурни да, и поред тога што зло само по себи није неопходно за постојање добра, Бог може да извуче нешто добро чак и из лоших догађаја. Кад се уздамо у Бога, Он може да искористи чак и патње, како би нас привукао ближе себи и мотивисао да будемо саосећајни и брижни према другима.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Чезња векова* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „С нама Бог“, стр. 19-26 (оригинал).

„План за наше спасење није била нека накнадна мисао, план начињен после Адамовог пада. Он је био откривење 'тајне која је била сакривена од постања света' (Римљанима 16,25). Он је откривење начела која су од вечности била темељ Божјег престола. Од самог почетка Бог и Христос знали су за сотонин отпад и човеков пад изазван деловањем преварне силе отпадника. Бог није узрочник постојања греха, али је унапред видео његово постојање и створио средство којим ће се супротставити овој страшној могућности. Његова љубав према свету била је тако велика да се заветовао да ће дати свога јединородног Сина 'да ниједан који га верује не погине него да има живот вечни' (Јован 3,16).“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 22 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Ако Бог не добија увек оно што жели, како та чињеница утиче на ваш начин размишљања о ономе што се дешава у овом свету? Које су практичне импликације увиђања да и Бог има неиспуњене жеље?
2. Ако се вратимо на аналогију са колачем из проучавања за четвртак, можемо разумети зашто су, иако су „Бог и Христос знали... за сотонин отпад“, ипак наставили даље и створили нас. У то је морала бити умешана љубав, а љубав значи слободу. Уместо да нас створи као бића неспособна да воле, Бог нас је радије створио са способношћу да волимо, иако је био свестан да ће то, на крају, одвести Исуса на крст. Шта нам то што је Христос био спреман да пострада на крсту, радије него да нам ускрати слободу својствену љубави, говори о томе у којој мери је љубав нешто свето и суштински битно за Божју владавину?
3. Често јадикujemo због зла и патње на овом свету, али колико често одвајамо време да размислимо о томе да и сам Бог јадикuje, и да је ожалошћен због патњи и зла? Шта се мења у вашем схватању страдања и зла кад схватите да и сам Бог пати због тога?
4. Како вам та истина – да се много тога дешава на овом свету што није по Божјој вољи – помаже да изађете на крај са сопственом патњом, поготову кад она нема никаквог смисла и делује као да не води ничему добром?

КОСМИЧКИ СУКОБ

Текстови за читање у току седмице: Матеј 13,24-27; 1. Мојсијева 1,31; Језекиљ 28,12-19; Исаија 14,12-15; Матеј 4,1-11; Јован 8,44.45.

Текст за памћење: „И још мећем непријатељство између тебе и жене и између сјемепа твојега и сјемепа њезина; оно ће ти па главу стајати а ти ћеш га у пету уједати“ (1. Мојсијева 3,15).

У средишту библијске теологије је велика борба између Христа и сотоне. Према је идеја о космичком сукобу између Бога и небеских створења, која су пала и побунила се против Њега, истакнута тема у Светом писму (Матеј 13,24-30.37-39; Откривење 12,7-10), а преовлађује такође и у великом делу хришћанске традиције, многи хришћани је одбацују и занемарују.

Из библијске перспективе, међутим, тема о космичком сукобу, у којем се ђаво и његови анђели супротстављају Божјем царству, није нешто што можемо занемарити а да не пропустимо много тога о чему библијски наратив говори. И сама Еванђеља су пуна цитата о ђаволу и демонима који се противе Богу.

Ове седмице, за почетак, позабавићемо се размишљањем како би па следећа два питања могло да се одговори у складу с неким кључним библијским текстовима:

- (1) Где Свето писмо учи да постоји космички сукоб између Бога и сотоне?
- (2) Према Светом писму, каква је природа тог сукоба?

***Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 1. март.**

НЕПРИЈАТЕЉ ЈЕ ТО УЧИНИО

Прочитајте текст Матеј 13,24-27. Како нам та парабола помаже да разумемо зло у нашем свету?

Исус прича о земљопоседнику који сеје само добро семе на својој њиви. Међутим, и кукољ ниче међу пшеницом. Видевши то, слуге га питају: „Господару! нијеси ли ти добро сјеме сијао на својој њиви? Откуда дакле кукољ?“ (Матеј 13,27). То је слично питању које се данас поставља у вези са проблемом зла: Ако је Бог створио свет који је сасвим добар, зашто у њему постоји зло?

Прочитајте текст Матеј 13,28-30 у светлу Христовог објашњења у стиховима Матеј 13,37-40. Какву светлост то баца и на саму природу космичког сукоба?

На питање својих слугу, господар одговара: „Непријатељ човјек то учини.“ Исус касније препознаје онога „који сије добро сјеме“ као „сина човјечијег“, а то је Он сам (Матеј 13,37), и објашњава да је „њива... свијет“ (Матеј 13,38), а да је „непријатељ који... је посијао“ кукољ „ђаво“ (Матеј 13,39), чиме је јасно осликао космички сукоб између себе и сотоне. Зашто постоји зло на свету? Зло је дело непријатеља (ђавола) који се супротставља господару. „Непријатељ... то учини“ (Матеј 13,28).

Тај одговор, међутим, покреће следеће питање: „Хоћеш ли дакле да идемо да га почупамо?“ Другим речима, зашто не искоренити зло одмах? „Не“, одговара господар, „да не би чупајући кукољ почупали заједно с њиме пшеницу. Оставите нека расте обоје заједно до жетве“ (Матеј 13,29.30; упоредити са стихом Марко 4,29). Према тој параболу, Бог ће коначно стати на крај злу, али његово прерано искорењивање довело би до колатералне штете која би нашкодила добру.

Које опасности су повезане са настојањем да се сада искорени кукољ између пшенице? У исто време, зашто то не значи да треба једноставно игнорисати зло с којим се срећемо?

ПОРЕКЛО СУКОБА НА ЗЕМЉИ

Упоредо са питањем постављеним у параболи – о томе откуд лоше семе на њиви ако је власник посејао само добро семе – поставља се још једно питање: Ако је Бог створио свет који је у потпуности добар, како се зло овде појавило?

Прочитајте стих 1. Мојсијева 1,31. Шта нам Божје речи откривају о стању створеног света у тренутку кад је Он довршио стварање, и зашто је тај одговор битан?

Према стиху 1. Мојсијева 1,31, када је Бог довршио стварање света, све на њему „добро бјеше веома“. Дакле, у првом поглављу Постања, нема никаквог наговештаја зла током Божјег стварања ове планете. Како је онда зло ушло у људско искуство?

Прочитајте текст 1. Мојсијева 3,1-7. Шта нам то говори о начину на који је зло доспело овде на земљу? Какву светлост то баца на природу космичког сукоба? (Видети такође Откривење 12,7-9.)

У овом наративу видимо лажи о Божјем карактеру које износи змија, препозната као ђаво лично (та „стара змија“ из текста Откривење 12,7-9). Змија се прво служи питањима да би унела сумњу у погледу Божје заповести, при чему скоро потпуно изврће оно што је Бог заповедио. А затим директно оспорава Божје речи, уверавајући Еву: „Нећете ви умријети“ (1. Мојсијева 3,4).

Неко је, било змија или Бог, слагао Еву, која је сада требало да изабере да ли ће веровати ономе што јој је Бог рекао, или ономе што је рекла змија.

Овде и на другим местима у Светом писму природа тог сукоба огледа се првенствено у томе шта и коме треба веровати, што је само по себи неодвојиво повезано са љубављу. А разлог томе је што ваша веровања о некоме, врста особе коју она или он представља, и питање да ли се њој или њему може веровати, дубоко утиче на то да ли ћете волети ту особу, да ли ћете јој поверовати и – као у овом случају – послушати оно што вам каже.

Прочитајте стих 1. Мојсијева 3,15. Божја изјава упућена змији, да ће женино семе, што се односи на Месију, смрскати њену главу, често се препознаје као прво еванђеље (*протоеванђеље*) у Светом писму. На који начин то истовремено потврђује реалност сукоба, а ипак пружа и наду за нас који се налазимо у сред њега?

ПОРЕКЛО СУКОБА НА НЕБУ

Сам текст 1. Мојсијева 1-3 показује да је зло постојало и пре пада Адама и Еве. У појмовном смислу, „зло“ се појавило већ у склопу назива дрвета „познања добра и зла“ (1. Мојсијева 2,9.17). А онда змија оптужује Бога да лаже, док је у ствари она та која лаже. Постојање змије (Откривење 12,9), упоредо са њеним лагањем, показује реалност зла на том месту. Дакле, чак и у Едему, пре Пада, испољило се присуство зла.

Прочитајте текст Језекиљ 28,12-19 у светлу стихова 2. Мојсијева 25,19.20. Каква је природа пада тог бића?

Према том тексту, зло и космички сукоб воде порекло са неба.

Пре свог пада, биће које је постало познато као сотона, било је херувим заклањач. Осим што је препознат као херувим, био је „печат савршенства, пун... мудрости, и сасвијем... лијеп“, а налазио се „у Едему врту Божјем“ (Језекиљ 28,12.13). Ништа од тога не би се могло рећи за људског „цара Тирског“ (нити за било ког другог човека). Отуда знамо да нам је овде дат летимичан поглед на пад Луцифера.

Прочитајте текст Исаија 14,12-15. Коју додатну светлост он баца на порекло велике борбе?

Према тексту Исаија 14,13.14, Луцифер је одлучио да узвиси себе и да се представи као Бог. Ти стихови допуњују оно што видимо у тексту Језекиљ 28 – да се његово срце „понело“ због његове „лепоте“ (Језекиљ 28,17), а што је заправо требало да га наведе да слави Бога који га је учинио тако лепим. Али он се, уместо тога, узохолио. И што је још горе, у тој својој охолости, намерао се да заузме Божје место и да Га оклевета. Јеврејски израз за „трговину“ у стиху Језекиљ 28,16 такође значи и „клевета“, што је назнака о томе како ће сотона деловати против Бога, а и против нас.

Како разумемо чињеницу да је Луцифер, који је пао, првобитно био „савршен... од дана“ када је створен, „докле се не нађе безакоње“ на њему (Језекиљ 28,15)? Како би једно савршено биће могло да падне, осим ако је то што је био „савршен“ укључивало и истинску моралну слободу?

АКО МИ СЕ ПОКЛОНИШ

Сотонино настојање да узурпира Божји престо открива се такође и у наративима о кушању, које налазимо у текстовима Матеј 4 и Лука 4. Приликом упечатљивог сусрета између Исуса и кушача, много тога је откривено о природи њиховог сукоба. Ту видимо реалност велике борбе између Христа и сотоне, дочарану јасним и живописним изразима.

Прочитајте текст Матеј 4,1-11. Како се ту открива реалност велике борбе између Христа и сотоне?

Дух је „одвео“ Исуса у пустињу с јасним циљем „да га ђаво куша“ (Матеј 4,1). А пре него што је дошло до тог унапред припремљеног сусрета, Исус је постио четрдесет дана. Зато је ђаво, када је дошао, кушао Исуса да претвори камење у хлеб, рачунајући на Исусову крајњу глад. Али, Исус се том искушењу супротставио Светим писмом, и сотонин трик је пропао.

А онда, у покушају да наведе Исуса да поступи арогантно, ђаво Га куша да се баци с врха храма. Сотона мало искривљује Свето писмо како би наговестио да ће Га анђели заштитити ако је заиста Божји Син. Али, уз правилно читање Писма, Исус се опет успешно супротставља искушењу.

Треће кушање јасно открива шта ђаво настоји да постигне. Он жели да му се Исус поклони, да га обожава. Сотона заправо покушава да приграби обожавање које припада само Богу.

Да би то постигао, он показује Исусу „сва царства овога свијета и славу њихову“, а затим обећава: „Све ово даћу теби ако паднеш и поклониш ми се“ (Матеј 4,8.9). Заиста, у стиху Лука 4,6, који је паралелан са овим текстом у Матејевом Еванђељу, ђаво каже: „Теби ћу дати сву власт ову и славу њихову, јер је мени предана, и коме ја хоћу даћу је“ (Лука 4,6).

Још једном, Исус се супротставља искушењу уз помоћ Светог писма, и сотона поново доживљава неуспех.

У сва три случаја Исус је користио Свето писмо да би се одбранио од напада непријатеља.

Стих Ефесцима 6,12 подсећа нас да „наш рат није с крвљу и с тијелом, него с поглаварима и властима, и с управитељима таме овога свијета, с духовима пакости испод неба“. Мада не треба да живимо у страху, зашто морамо увек имати у виду реалност те борбе која се одвија око нас?

ПРИРОДА КОСМИЧКОГ СУКОБА

Размотрили смо неке текстове који уче о космичком сукобу између Бога и сотоне. Али како је такав један сукоб уопште могућ? Како би ико могао да се супротстави свемоћном Богу? Да се тај космички сукоб тицао само голе силе, био би завршен и пре него што је отпочео. Дакле, мора да је то сукоб неке друге врсте. И заиста, Свето писмо открива да је у питању спор око Божјег карактера – сукоб у вези са клеветничким оптужбама које је ђаво изнео против Бога, тврдећи (између осталог) да Он није у потпуности добар и пун љубави. Такве тврдње не могу се поништити снагом или бруталном силом, већ само поређењем два супротстављена карактера.

„Бог је у свом поступању према греху могао да се послужи једино праведношћу и истином. Сотона је могао да употреби и средства којима Бог није могао да располаже – ласкањем и преваром. Он је покушао да измени Божју реч, да погрешно представи Његов план владавине пред анђелима, тврдећи да Бог није праведан када становницима Неба намеће законе и прописе, и да тражећи покорност и послушност од својих створења само покушава да се још више уздигне. Зато је било неопходно показати становницима Неба, али и свих других светова, да је Божја владавина праведна, а Његов закон савршен. Сотона се трудио да себе представи као биће које покушава да унапреди благоданство свемира. Управо зато су сви морали да препознају прави карактер узурпатора и његове стварне циљеве. Сотона је морао да добије довољно времена да се разоткрије својим безбожним делима.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 498 (оригинал).

Прочитајте стихове Јован 8,44.45 у светлу текста Откривење 12,7-9. Шта нам ти одломци откривају о карактеру ђавола и о његовој стратегији?

Ђавољи план је одувек био да наведе створена бића да поверују у то да Бог није заиста праведан и пун љубави, и да је Његов закон деспотски и штетан по њих. Није чудо што Исус каже за ђавола да је „лажов и отац лажи“ (Јован 8,44, ССП). Насупрот томе, Исус је дошао да „сведочи истину“ (Јован 18,37), и да се директно супротстави сотонским лажима и клеветама, како би поразио и на крају уништио ђавола и његову силу (1. Јованова 3,8; Јеврејима 2,14).

Текст Откривење 12,9.10 препознаје сотону као (1) „стару змију“, (2) онога ко на небеском суду оптужује Божји народ, и (3) владара-звер који вара свет. Грчка реч преведена као „ђаво“ једноставно значи „клеветник“, што још једном показује да природа тог сукоба има везе са веровањима, укључујући и веровања о Божјем карактеру.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Велика борба* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Порекло зла“, стр. 492-504 (оригинал).

„У Писму ништа није тако јасно објашњено као чињеница да Бог ни на који начин није одговоран за појаву греха; да није било никаквог самовољног ускраћивања божанске благодати, никаквог недостатка у божанској владавини, који би оправдали појаву побуне. Грех је улез, његову присутност није могуће оправдати никаквим разлогом. Он је тајанствен, необјашњив; оправдати га значило би бранити га... Да је он (сотона) био одмах уклоњен, они (становници неба и других светова) би Богу служили из страха уместо из љубави. Утицај варалице не би био потпуно уклоњен. Зло је морало да добије прилику да сазри. За добро целог свемира у свим бескрајним вековима, сотони је пружена прилика да потпуније развије своје идеје, да сва створена бића у правој светлости сагледају све његове оптужбе против божанске владавине, како Божја праведност и Његова милост, али и непроменљивост Његовог закона, никада више не буду доведени у сумњу.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 492, 493, 499 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Многи се питају како је једно безгрешно створење попут Луцифера могло да згреши тај први пут. Зашто је грех тако „тајанствен“ и „необјашњив“? Како да објаснимо тај први грех, а да не налазимо изговоре за њега и да га не правдамо? То јест, зашто би објашњавање његовог порекла било исто што и његово правдање?
2. Зашто Бог није једноставно одмах уклонио сотону да више не постоји? Зашто је зло морало „да добије прилику да сазри“? У ком смислу је то „за добро целог свемира у свим бескрајним вековима“?
3. Зашто је тако важно разумети да сукоб између Бога и сотоне није ствар голе силе, већ сукоб другачије врсте? У ком погледу сукоб око карактера има смисла на начин на који сукоб око голе силе не би могао да има?
4. Како разумевање тог сукоба повлачи, да тако кажемо, завесу у страну, откривајући у ком смислу би ваш сопствени живот могао да буде минијатура тог космичког сукоба? На које начине чак и сада доживљавате реалност тог сукоба? Како би требало да реагујете на то, да бисте показали на чијој сте заисти страни?

ПРАВИЛА АНГАЖОВАЊА

Текстови за читање у току седмице: Данило 10,1-14; Откривење 13,1-8; Јов 1,1-12; Јов 2,1-7; Јован 12,31; Јован 14,30; Марко 6,5; Марко 9,29.

Текст за памћење: „Који твори гријех од ђавола је, јер ђаво гријеши од почетка. Зато се јави син Божиј да раскопа дјела ђавола“ (1. Јованова 3,8).

Један моћан наратив који открива природу космичког сукоба може се наћи у тексту 1. О царевима 18,19-40, о Илији на гори Кармил, где Господ раскринкава такозване „богове народа“. Јер, иза кулиса се назире да су ти „богови“ ипак нешто више од плода паганске маште. Иза „богова“ које су народи из окружења Израела мислили да обожавају, заправо, стоји нешто друго.

„Приносише жртве ђаволима, не Богу, боговима, којих није-су знали, новим, који из близа дођоше, којих се нијесу страшили оци ваши“ (5. Мојсијева 32,17). Павле додаје да то „што жртвују незнабошци... ђаволима жртвују, а не Богу; а ја нећу да сте ви заједничари с ђаволима“ (1. Коринћанима 10,20).

Иза лажних „богова“ народа, дакле, стајали су заправо прерушени демони. То онда значи да су сви текстови у Светом писму који се баве идолопоклонством и страним боговима у ствари текстови о „космичком сукобу“.

С обзиром на такву позадину, тема о космичком сукобу постаје разумљивија. Та истина има огромне импликације за боље разумевање тог сукоба и начина на који он расветљава проблем зла.

***Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 8. март.**

АНЂЕО КОЈИ КАСНИ

Као што смо видели, лажни „богови“ народа били су прерушени демони. И на другим местима видимо доказе да се демони збачени с неба понекад налазе иза земаљских владара. Те непријатељске снаге могу се супротставити чак и анђеоским бићима која Бог шаље.

Прочитајте текст Данило 10,1-14 обраћајући посебну пажњу на 12. и 13. стих. Чему ти стихови уче, што је релевантно за космички сукоб? Шта ви мислите о томе што је анђелу послатом од Бога неко „стајао насупрот“ двадесет и један дан?

Како је могуће да анђеоски послат од Бога буде задржаван три седмице? Пошто је свемоћан, Бог је свакако поседовао моћ да одмах одговори Данилу – у случају да је тако одлучио. Да је употребио своју моћ за то, могао је учинити да се анђеоски одмах појави пред Данилом. Па ипак, анђелу послатом од Бога „кнез царства Персијскога стаја... насупрот“ читаве три седмице. Шта се ту дешавало?

„Анђеоски Гаврило три седмице рвао се са силама таме, трудећи се да поништи утицаје који су деловали на Киров ум... Све што је Небо могло да учини за Божји народ, било је учињено. Победа је коначно била постигнута; силе непријатеља биле су задржаване за време свих дана Кирове владавине и за време свих дана владавине његовог сина Камбиза.“ – Елен Г. Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 572 (оригинал).

Да би до таквог сукоба уопште могло да дође, Бог не сме да употреби сву своју силу. Непријатељу се мора омогућити нешто истинске слободе и моћи која се не уклања на хировит начин, већ се ограничава извесним параметрима који су познати обема странама (а чији детаљи нама нису откривени). По свему судећи, у космичком сукобу морају постојати одређени параметри, унутар којих чак и Божји анђели делују, а о којима ћемо у наредним данима говорити као о „правилима ангажовања“.

У извесном смислу, разумевање тих ограничења не би требало да нам буде тешко, уколико смо схватили идеју, о којој је већ било речи, да Бог све ради само из љубави, и да је љубав, а не принуда, темељ Његове владавине. Та идеја, да Бог делује само на основу принципа проистеклих из љубави, може нам помоћи да боље разумемо велику борбу.

Како сте ви искусили ограничења таквог деловања само на принципима љубави, без икакве принуде? Шта сте научили о границама моћи?

АЖДАЈА ИЗ ОТКРИВЕЊА

Свеобухватан преглед демонских сила у космичком сукобу садржан је у књизи Откривење, где је ђаво приказан као „аждаја велика“ која се супротставља Богу и „вара сав васиони свијет“ (Откривење 12,9).

Прочитајте текст Откривење 13,1-8. Шта нам је ту откривено о опсегу аждајине јурисдикције (надлежности и ауторитета)?

Аждаја (сотона) не само да ратује против Бога (Откривење 12,7-9) и Његових слугу (на пример, Откривење 12,1-6), већ је приказана и као владар што стоји иза земаљских царстава, која већ вековима прогоне Божји народ.

Такође, аждаја „даде своју моћ и свој престо и велику власт“ звери из мора (Откривење 13,2, Чарнић; упоредити са текстовима Откривење 13,5; Откривење 17,13,14). Тој звери из мора дата су „уста која говоре велике ствари и хуљења, и дана јој би област да чини четрдесет и два мјесеца“ (Откривење 13,5).

Дакле, сотона (аждаја, змај) даје моћ и владарски ауторитет звери (земаљској религиозно-политичкој сили). Та моћ се користи да би се преотело право на богослужење које припада Богу. Звер хули на Божје име. Она такође ратује против Божјих светих (светаца Вишњега), па их чак и побеђује, макар за извесно време. Ту власт и јурисдикцију над целим светом даје јој аждаја, узурпаторски владар ове планете.

Ипак, постоје и јасна ограничења за сотону и његове представнике, укључујући и временска ограничења. „Зато веселите се небеса и ви који живите на њима. Тешко вама који живите на земљи и мору, јер ђаво сиђе к вама, и врло се расрдио, знајући да времена мало има“ (Откривење 12,12).

Сотона зна „да времена мало има“ (Откривење 12,12), а догађаји описани у Откривењу следе пророчки временски распоред који поставља посебна ограничења (видети Откривење 12,14; Откривење 13,5) на владавину злих сила.

Заиста, Бог на крају побеђује. „И Бог ће отрти сваку сузу од очију њиховијех, и смрти неће бити више, ни плача, ни вике, ни болести неће бити више; јер прво прође“ (Откривење 21,4).

Колико год нам је тешко да то сада видимо, на крају ће добро заувек победити зло. Зашто је важно да никад не заборављамо то дивно обећање?

ЈОВОВ СЛУЧАЈ

У књизи о Јову дати су нам неки фасцинантни увиди у реалност велике борбе.

Прочитајте текстове Јов 1,1-12 и Јов 2,1-7. Који су принципи велике борбе ту откривени?

Многи значајни детаљи могу се извући из тих стихова. Прво, изгледа да је то приказ неке врсте небеског савета, а не само дијалог између Бога и сотоне. По свој прилици, у то су укључена и друга небеска бића.

Друго, ту је присутан неки спор, наговештен чињеницом да Бог пита сотону да ли је узео у обзир Јова. Због чега да узме у обзир Јова? То питање има смисла само у контексту неког већег, текућег спора.

Треће, док Бог проглашава Јова непорочним, поштеним и богобојажљивим, сотона тврди да се Јов боји Бога само зато што га Он штити. То представља клевету и против Јововог и против Божјег карактера (упоредити са текстовима: Откривење 12,10; Захарија 3).

Четврто, сотона изјављује да је постојање Божје заштите (ограде) око Јова нешто непоштено, и да му онемогућава да докаже своје оптужбе. То указује на извесна ограничења постављена сотони (правила ангажовања), и на то да је он очигледно већ покушао да науди Јову.

Бог одговара на сотонину оптужбу пред небеским саветом тако што му дозвољава да своју теорију стави на пробу, али само у одређеним границама. Прво му даје моћ над свим што Јов има, али му забрањује да повреди Јова лично (Јов 1,12). Касније, пошто сотона тврди да је Јову стало једино до себе самог, Бог му допушта да повреди и њега лично, али уз обавезу да му поштеди живот (Јов 2,3-6).

Сотона навлачи бројне несреће на Јовов дом, али он сваки пут наставља да благосиља Божје име (Јов 1,20-22; Јов 2,9,10), показујући да су сотонине оптужбе лажне.

Ту сазнајемо доста тога, као на пример да у космичком сукобу постоје правила ангажовања. На небеском суду постоје параметри у оквиру којих се оптужбе против Бога могу решити, али тако да Он не наруши свете принципе својствене љубави, који су основ Његове власти и Његовог управљања свемиром и свим интелигентним бићима у њему.

Ови небески прикази из Књиге о Јову пружају нам фасцинантне увиде у реалност велике борбе и начина на који се она одиграва овде на земљи.

ПРИВРЕМЕНИ ВЛАДАР ОВОГ СВЕТА

Видели смо у претходним поукама да је, у оквиру космичког сукоба, сотони и његовим кохортама привремено додељена значајна јурисдикција на овом свету, али ипак ограничена неком врстом правила ангажовања.

Та правила ангажовања не ограничавају само поступке непријатеља – ђавола и његових кохорти – већ и Божје настојање да отклони или ублажи зло које (привремено) потпада под јурисдикцију непријатеља. С обзиром да Господ никад не крши своја обећања, Он је, у моралном смислу, ограничио своје будуће деловање у оној мери у којој је пристао на правила ангажовања – чиме је дао привремену и ограничену власт ђаволу (не умањујући при том своју пуну моћ).

Прочитајте следеће текстове: Јован 12,31; Јован 14,30; Јован 16,11; 2. Коринћанима 4,4 и Лука 4,6. Шта ти текстови уче о владавини непријатеља на овом свету?

Нови завет приказује сукоб царстава – царства светлости и царства таме, при чему тама потиче од сотоне и његове побуне. Део Христове мисије био је да порази царство сотоне: „Зато се јави син Божиј да раскопа дјела ђавоља“ (1. Јованова 3,8).

Међутим, постоје „правила“ која ограничавају оно што Бог може да учини а да остане веран принципима који стоје иза Његове владавине. У најмању руку, та ограничења укључују: (1) давање слободне воље створењима, и (2) заветна правила ангажовања, с којима ми нисмо упознати, бар за сад. Такве препреке и ограничења божанског деловања имају значајне импликације у погледу Божје способности, у моралном смислу, да умањи и/или одмах уклони зло што постоји у овом свету. Зато видимо да се зло и патња настављају, што заиста може навести многе да посумњају или у Божје постојање или у Његову доброту. Међутим, када сагледамо позадину велике борбе и ограничења која је Бог себи поставио када је реч о излажењу на крај са злом, онда можемо бар донекле боље разумети зашто је све онако како јесте – бар до коначне Божје победе над злом.

Како нам чињеница да Исус сотону назива „кнезом“ овог света помаже да, макар донекле, разумемо зло које тренутно постоји на овом свету? Колико је утешно знати да је то, заиста, само привремено правило!

ГРАНИЦЕ И ПРАВИЛА

Космички сукоб је пре свега спорење око Божјег карактера, изазвано ђавољим клеветничким оптужбама против Божје доброте, правде и владавине. То је нека врста космичке заветне судске парнице.

Такав сукоб не може се решити голом силом већ, уместо тога, захтева доказивање.

Ако се против неке особе на власти изнесу озбиљне оптужбе, најбољи (а можда и једини) начин да се те оптужбе побију био би да се допусти слободна, поштена и отворена истрага. Ако те оптужбе угрожавају комплетну владавину (љубави), оне се не могу тек тако гурнути под тепих.

Шта све то значи за разумевање космичког сукоба и односа према проблему зла? Ако Бог да неко обећање, да ли ће га икад прекршити? Наравно да не. Дакле, у оној мери у којој Бог пристаје на правила ангажовања, Његово будуће деловање биће (у моралном смислу) ограничено. И зато поједина зла, као таква, могу спадати у привремени домен царства таме.

Прочитајте стихове Марко 6,5 и Марко 9,29. Како нам ти текстови показују да чак и божанско деловање може бити неодвојиво повезано са факторима као што су вера и молитва?

У оба та наратива, по свој прилици, присутна су извесна ограничења или правила ангажовања, динамички повезана са нечим као што су вера и молитва. На другим местима видимо обиље доказа да молитва доноси велике промене у овом свету, отварајући путеве за божанско деловање, који иначе (у моралном смислу) не би били доступни. Међутим, не треба да паднемо у заблуду мислећи да су вера и молитва једини фактори. Вероватно има и много других фактора којих можда нисмо свесни.

То се поклапа са оним што смо претходно видели о правилима ангажовања. У оној мери у којој се Бог обавезе или пристане на нека правила ангажовања, Његово будуће деловање биће (у моралном смислу) ограничено. Зато извесна зла, као таква, могу потпасти под привремени домен царства таме.

Прочитајте Римљанима 8,18 и Откривење 21,3.4. Како нам ти текстови уливају сигурност, тако да, и поред много тога што не знамо, можемо веровати да Бог зна шта је најбоље, да Он жели оно што је најбоље, да ће окончати зло и увести нас у вечност пуну блаженства?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Testimonies for the Church*, vol. 1 (*Сведочанства за заједницу*, св. 1) од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „The Power of Satan“ („Моћ сотоне“), стр. 341-347.

„Пали човек је сотонин заточеник који му с правом припада. Христова мисија била је да га избави од власти његовог великог противника. Човек је природно склон да следи сотонине предлоге, и није у стању да се успешно одупре тако страшном непријатељу, осим ако Христос, моћни Победник, не борави у њему, усмеравајући његове жеље и дајући му снагу. Једино Бог може да ограничи моћ сотоне. Он се креће свуда по земљи, обилази је уздуж и попреко. Његова будност ни на тренутак не попушта, из страха да му не промакне нека прилика да упропашћава душе. Важно је да Божји народ то схвати, како би избегао његове замке. Сотона тако припрема своје обмане да га Божји народ, у његовом последњем походу против њих, не препозна. Стих 2. Коринћанима 11,14 гласи: 'И није чудо, јер се сам сотона претвара у анђела свијетла.' И док неке обмануте душе заступају став да он не постоји, он их заправо држи у ропству, и увелико ради преко њих. Сотона зна боље од припадника Божјег народа какву моћ над њим они могу имати када своју снагу налазе у Христу. Када понизно моли моћног Победника за помоћ, и најслабији верник, ослањајући се чврсто на Христа, може успешно да одбије сотону и сву његову војску. Непријатељ је сувише лукав да би наступио отворено и дрско са својим искушењима, јер би се успаване енергије хришћанина тада пробудиле, и он би се ослонио на свог снажног и моћног Избавитеља. Зато се он прикрада неприметно, и ради прерушен преко синова непослушности који исповедају побожност.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 1, p. 341.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Шта значи бити „сотонин заточеник који му с правом припада“? Да ли то значи да ђаво може да ради са људима шта год хоће? Ако не, зашто? Какве то везе има са оним што бисмо могли назвати „правилима ангажовања“ у космичком сукобу?
2. Зашто би Бог дао сотони било какву јурисдикцију у космичком сукобу, макар и привремено? Шта нам то говори о начину на који Бог настоји да одговори на сотонине оптужбе?
3. Како ви одговарате онима, чак и хришћанима, који негирају постојање сотоне као стварног бића? Мада не можемо да докажемо сотонино постојање, које доказе ипак можемо прикупити да бисмо помогли некоме ко је у толикој мери преварен?

ШТА САМ ЈОШ МОГАО ДА УЧИНИМ?

Текстови за читање у току седмице: Јован 18,37; Римљанима 3,23-26; Римљанима 5,8; Исаија 5,1-4; Матеј 21,33-39; Исаија 53,4; Римљанима 3,1-4.

Текст за памћење: „Онда му рече Пилат: даклем си ти цар? Исус одговори: ти говориш да сам ја цар. Ја сам за то рођен, и зато дођох на свијет да свједочим истину. И сваки који је од истине слуша глас мој“ (Јован 18,37).

Пре пар година у часопису *Guide (Водич)* објављена је проницљива прича за децу. Прича се односи на дечака по имену Денис, сироче које живи у хранитељској породици у средњовековно доба. Денис страствено мрзи цара своје земље зато што су га цареви војници, кад су му се родитељи разболели, одвели од куће, и он их никада више није видео. Тек касније је сазнао да их је цар раздвојио како би га поштедео, да не би морао да проживи све ужасе црне куте. Та истина о цару ослободила је Дениса од мржње коју је гајио скоро целог живота. Јер, тај цар је увек и у сваком случају повлачио потезе из љубави према свом народу.

Многи људи данас, у извесној мери, гледају на Бога као што је Денис гледао на тог цара. Зло које су гледали, или су га искусили, наводи их да мрзе и одбацују Бога. Где је Бог када патимо? Ако је Бог добар, зашто има тако много зла? Космички сукоб баца светлост на тај кључни проблем, али преостају још многа питања. Ипак, ако ни после свих покушаја не добијемо задовољавајући одговор, још увек можемо погледати у Исуса на крсту и у Њему видети да се Богу може веровати, и поред свих питања која за сада остају без одговора.

***Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 15. март.**

ХРИСТОС ПОБЕДНИК

Премда је на делу непријатељ за кога сам Христос каже да је (узурпаторски) „кнез овога свијета“, прави цар свемира је Исус Христос. Исус побеђује за нас, и у Њему можемо имати победу, чак и усред тешкоћа и патњи. Заиста, Христово деловање одбија непријатеља на сваком кораку.

Видели смо да Свето писмо описује ђавола као некога ко је:

(1) варалица који од почетка обмањује цео свет (Откривење 12,9; Матеј 4,3; Јован 8,44; 2. Коринћанима 11,3; 1. Јованова 3,8).

(2) клеветник и тужитељ Бога и Његовог народа на небу (Откривење 12,10; Откривење 13,6; Јов 1-2; Захарија 3,1,2; Јуда 9).

(3) узурпаторски владар овог света (Јован 12,31; Јован 14,30; Јован 16,11; Дела 26,18; 2. Коринћанима 4,4; Ефесцима 2,2; 1. Јованова 5,19).

Прочитајте стих Јован 18,37. Шта нам то говори о Христовом раду на супротстављању обманама непријатеља? Шта значи то да је Исус Цар?

Мада Свето писмо учи да је сотона главни варалица, клеветник, тужитељ и узурпаторски владар овог света, оно такође учи да је Исус победио сотону у сваком погледу.

(1) Исус каже за себе: „Зато дођох на свијет да свједочим истину“ (Јован 18,37);

(2) Преко крста, Исус је на врхунски начин показао Божју савршену праведност и љубав (Римљанима 3,25,26; Римљанима 5,8), чиме је оповргао ђаволе клеветничке оптужбе (Откривење 12,10,11);

(3) Исус ће на крају уништити царство ђавола, који зна „да времена мало има“ (Откривење 12,12; упоредите са Римљанима 16,20), и „цароваће ва вијек вијека“ (Откривење 11,15).

У крајњој линији, шта год да сотона ради, он је већ поражени непријатељ, а за нас је од кључне важности да се сваког дана, из тренутка у тренутак, позивамо на Христову победу, а такође и на обећања која нам је крст понудио.

Ми знамо која страна побеђује у великој борби. Како наши свакодневни избори утичу на то на којој страни ћемо се на крају наћи? Шта треба да предуземо да бисмо били на победничкој страни већ у овом тренутку?

ОНАЈ КОЈИ ЈЕ ПРАВЕДАН И КОЈИ ОПРАВДАВА

Христово дело *понишљава* дело ђавола на сваком кораку. Према стиху 1. Јованова 3,8, „зато се јави син Божиј да раскопа дјела ђавола“ (1. Јованова 3,8) и да „сатре онога који има државу смрти, то јест ђавола“ (Јеврејима 2,14). Међутим, потпуни пораз непријатељске власти дешава се у две фазе. Прво, преко крста, Христос оповргава сотонине клеветничке оптужбе. А онда, касније, сотона и његово царство бивају уништени.

Прочитајте Римљанима 3,23-26 и Римљанима 5,8. Шта нам ти одломци откривају о начину на који Христос побија ђавоље оптужбе?

Као што смо видели, непријатељ тврди да Бог није сасвим праведан и пун љубави. Међутим, Бог је преко Христа, своју праведност и љубав испољио до крајњих граница, и то је учинио на крсту.

После Исусове смрти, „сотона је увидео да је његова маска стргнута. Његова владавина јасно је изложена пред безгрешним анђелима и свемиром. Разоткрио је себе као убицу. Пошто је пролио крв Божјег Сина, изгубио је сваку наклоност небеских бића.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 761 (оригинал).

Прочитајте текст Откривење 12,10-12 у светлу стиха 1. Мојсијева 3,15. Какву светлост тај одломак баца на значај Христове победе на крсту?

Историја искупљења пружа обиље доказа који могу да нас увере да Бог увек ради на томе да оствари оно што ће на крају бити добро за све заинтересоване. Бог Светог писма увек чини оно што је добро и пожељно, с обзиром на прилазне путеве који Му стоје на располагању у оквиру велике борбе (5. Мојсијева 32,4; 1. Самуилова 3,18; Псалми 145,17; Данило 4,37; Авакум 1,13; Откривење 15,3; 1. Мојсијева 18,25).

Зашто је јавно показивање Божје праведности и љубави у космичком сукобу тако важно? Кад размишљате о крсту и Божјим делима у склопу плана спасења, како вам та дела уливају сигурност у Божју љубав, чак и усред искушења и патњи?

ПЕСМА МОГ ДРАГОГ

Бог је на невероватне начине испољавао своју љубав и праведност усред космичког сукоба. Ипак, неки би могли да се запитају да ли је Бог требало да учини више него што је учинио како би спречио и/или уклонио зло? Досад смо сагледали оквир космичког сукоба, који указује на то да Бог у свом деловању поштује слободну вољу неопходну за највећи могући процват односа љубави између Њега и људског рода. Видели смо, осим тога, да Он несумњиво делује унутар извесних моралних ограничења, или правила ангажовања, у контексту космичког спора око Његовог карактера, који се може решити само јавним показивањем Његове љубави.

Прочитајте текст Исаија 5,1-4. Ко говори у тим стиховима? О коме Исаија говори? Кога представљају виноград и власник винограда? Какав је значај поступака власника у корист винограда? Какав је резултат?

У тим стиховима, Исаија пева песму о свом драгом, о винограду. Власник винограда је сам Бог, а виноград представља Божји народ (видети, на пример, стихове Исаија 1,8; Јеремија 2,21). Међутим, импликације тог текста могу се, у ширем смислу, односити и на Божје дело у свету. Према тим стиховима, власник винограда (Бог) учинио је све што се разумно могло очекивати како би обезбедио процват свог винограда. Виноград је требало да роди добро грожђе, али је родио само „вињагу“, која се у другим преводима помиње као нешто „безвредно“. Заиста, јеврејски текст овде би се дословно могао превести као *смрдљиво воће*. Божји виноград, дакле, рађа труло грожђе.

Стих Исаија 5,3 се затим обазире на самог Бога који говори, позивајући људе да „суде“ између Њега и Његовог винограда. А у стиху Исаија 5,4 сам Бог поставља најважније питање: „Што је још требало чинити винограду мојему што му не учиних? кад чеках да роди грожђем, зашто роди вињагом?“ Шта је још Он могао да учини? Како је фасцинантно то што Он чак и позива друге да суде о ономе што је урадио.

Кад погледате крст на којем је Бог принео себе као жртву за сав наш грех, како те Његове речи: „Што је још требало чинити винограду мојему што му не учиних?“ – попримају потпуно невероватно значење?

ХРИСТОВА ПАРАБОЛА О ВИНОГРАДУ

У својој параболу о власнику винограда, у поглављу Матеј 21, Исус наставља тамо где се у тексту Исаија 5 стало, бацајући додатну светлост на карактер власника и његове поступке у корист винограда.

Прочитајте текст Матеј 21,33-39 имајући посебно на уму питање из стиха Исаија 5,4. Шта је Бог још могао да учини осим онога што је учинио?

Први део Христове параболе директно цитира песму из текста Исаија 5, о власнику и његовом винограду. А онда Исус додаје да власник даде свој виноград „под закуп виноградарима и отпутова“ (Матеј 21,33, Чарнић). Међутим, касније, Власник двапут шаље своје слуге (пророке) да прикупе плод, али они који су изнајмили виноград туку и убијају Његове слуге (Матеј 21,34-36). Најзад, Он шаље свог Сина (Исуса) говорећи: „Постидјеће се сина мојега“ (Матеј 21,37). Али они убијају и Његовог Сина, говорећи: „Ово је нашљедник; ходите да га убијемо, и да нама остане достојање његово. И ухватише га, па изведоше напоље из винограда, и убише“ (Матеј 21,38.39).

Шта је Он још могао да учини? Отац нас је толико заволео да је дао свог љубљеног Сина (Јован 3,16). Ако је космички сукоб заиста такве природе као што предлажемо у овој поуци, онда он није могао да се реши преурањено, применом божанске силе, већ је захтевао да се најпре јавно покаже Божји карактер. А он се на врхунски начин показао у Христовом делу (Римљанима 3,25.26; Римљанима 5,8). Шта бисмо више могли да тражимо од тога да Бог (у Христу) преда себе да умре за нас, како би могао да нас оправда, а да истовремено ни на који начин не узгрози своју правду и савршену љубав?

Оно што се догодило на крсту показује да је Бог учинио све што је могао како би ублажио и уклонио зло, али тако да не уништи окружење неопходно за процват истинске љубави. Да је Богу стајао на располагању било какав повољнији пут, зар га Он не би изабрао? Премда људи у великој мери страдају у том космичком сукобу, ипак највише страда сам Бог. Заиста, када погледамо на крст, можемо да видимо какву је патњу и бол грех нанео самом Богу. Па ипак, слобода неодвојива од љубави била је толико света да је Христос био спреман да све то претрпи за нас.

Прочитајте текст Исаија 53,4. Чије је „болести“ и „немоћи“ Христос носио на крсту? Шта нам то говори о свему што је Бог учинио за нас и о томе колико Га је наше спасење коштало?

ОДБРАНА БОЖЈЕГ ИМЕНА

На крају, Божје име бива одбрањено на сваки могући начин. Кроз деловање Оца, Сина и Светог Духа у оквиру плана спасења, Божја савршена праведност и љубав испољавају се ван сваке сумње (видети Римљанима 3,25.26; Римљанима 5,8).

Прочитајте Римљанима 3,1-4 у светлу стихова Исаија 5,3.4. Шта се ту учи у погледу тога да се и сам Бог оправдава кроз космички сукоб?

У текстовима као што су Римљанима 3 и Исаија 5, видимо да Бог (у донекле ограниченом смислу) позива створења да суде о Његовом карактеру, мада на то немају право, нити су у положају да то чине. На крају, када се све „књиге“ буду отвориле, видећемо доказ да је Бог савршено поштен и праведан. Бог ће се, дакле, оправдати пред свим разумним створењима.

Прочитајте Откривење 15,3 и Откривење 19,1-6. Чему нас ти одломци уче о томе како ће Божје име бити одбрањено на крају?

У целом Светом писму, Бог показује заинтересованост за своје име.

Зашто? Зато што не можете имати дубок однос љубави са неким чији карактер презирете или коме не верујете. Када би неко вашем садашњем или будућем супружнику испричао ужасне лажи о вашем карактеру, ви бисте учинили све што је у вашој моћи да се супротставите таквим тврдњама, јер кад би се у њих поверовало, то би нарушило ваш однос љубави.

Напоследку, Бог бива оправдан захваљујући крсту и читавом плану спасења. На преадвентном суду, Бог бива одбрањен пред свемиром који то посматра.

Затим, на постадвентном суду, током којег ће искупљени чак и „анђелима судити“ (1. Коринћанима 6,2.3), Бог ће бити оправдан, када искупљенима буде пружена прилика да прегледају записе и сами за себе се увере зашто је Бог поступао тако како јесте, и да су Његови судови увек били савршено праведни и вођени љубављу. За сада, ко међу нама нема многа питања која још увек захтевају одговор? Али пре него што се све заврши, добићемо одговоре на та питања (видети 1. Коринћанима 4,5).

И коначно, свако колено ће се поклонити, и сваки језик ће признати да је Исус Господ (Филипљанима 2,10.11). Све је то део одбране Божјег карактера.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Testimonies for the Church*, vol. 9 (*Сведочанство за заједницу*, св. 9) од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „The Reward of Earnest Effort“ („Награда за усрдан рад“), стр. 285-288.

„Све што нас је збуњивало у вези са Божјим провиђењем, биће разјашњено у будућем свету. Оно што је сада тешко разумети, тада ће добити своје објашњење. Тајне благодати разоткриће се пред нама. Тамо где је наш ограничени ум откривао само збрку и неиспуњена обећања, видећемо најсавршенији и најлепши склад. Сазнаћемо да је управо бескрајна љубав одредила да доживимо оно што нам се чинило тежим од свега. Када сагледамо нежно старање Онога који чини да све што нас снађе буде за наше добро, доживећемо неизрециву радост и славље.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 9, p. 286.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Да ли сте били збуњени кад сте покушали да разумете Божје провиђење? Какву утеху вам пружа сазнање да ће на крају све бити разјашњено?
2. Размислите о томе чега се Христос одрекао да би постао човек и умро за овај свет. А затим се запитајте шта нам то говори о Божјој љубави и о томе да ли се Њему може веровати. Шта је још Он могао да учини?
3. Шта је толико важно у вези са Божјим „именом“? Какве импликације то има за нас који се називамо хришћанима? На које начине хришћани понекад наносе срамоту Христовом имену, и шта можемо да учинимо у својим локалним заједницама да бисмо показали како ходање за Христом изгледа у пракси?
4. У крајњој линији, чак и наши најбољи „одговори“ у вези са проблемом зла за сада су непотпуни. Шта можемо учинити у пракси да бисмо се приближили онима који страдају и ублажили патње на овом свету, док ишчекујемо коначно, есхатолошко решење за проблем зла, које само Бог може да донесе?
5. Задржите се мало више на стиху Исаија 53,4, на чињеници да је Христос понео наше „болести“ и „немоћи“. Шта се, у корпоративном смислу, догодило на крсту, што нам помаже да разумемо план спасења и цену коју је Бог платио да нас спасе?

ЉУБАВ И ПРАВДА – ДВЕ НАЈВЕЋЕ ЗАПОВЕСТИ

Текстови за читање у току седмице: Матеј 22,34-40; Захарија 7,9-12; Псалми 82; Михеј 6,8; Матеј 23,23-30, Лука 10,25-37.

Текст за памћење: „Ако ко рече: ја љубим Бога, а мрзи на брата својега, лажа је; јер који не љуби брата својега, кога види, како може љубити Бога, кога не види?“ (1. Јованова 4,20).

Мада имамо поверења да ће Бог на крају све довести у ред, оно што ми као хришћани радимо овде и сада ипак је важно. Мада има много неправди и зала које Бог за сада не искорењује (због извесних параметара космичког сукоба), то не значи да ми не можемо бити употребљени како би допринели ублажавању патње и зла где год на њих да наиђемо, бар у оној мери у којој је то могуће. Ми смо заправо и дужни, као хришћани, да то радимо.

Као што смо видели, љубав и правда иду заједно. Оне су неодојиве. Бог воли правду. Према томе, ако волимо Бога, и ми ћемо волети правду.

Исто тако, ако волимо Бога, волећемо и једни друге. А саставни део те љубави једних према другима јесте и показивање интересовања за добробит оних око нас. Када су други погођени сиромаштвом, злостављањем, или било којом врстом неправде, то би требало и нас да се тиче. Када други трпе насиље, не треба да затварам очи пред тим. Уместо тога, треба да се запитамо шта можемо да урадимо да бисмо, појединачно и као заједница, ширили Божју љубав и правду на начин који ће, у овом исквареном свету, бити одраз савреног карактера праведности и љубави нашег Господа.

***Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 22. март.**

ДВЕ НАЈВЕЋЕ ЗАПОВЕСТИ

Кад размишљамо о томе шта бисмо ми могли да учинимо, појединачно и као заједница, да би Божју љубав и правду ширили у нашем свету, прикладно је да за почетак обратимо пажњу на оно што је Бог нама заповедио.

Прочитајте текст Матеј 22,34-40. Како је Исус одговорио на питање тог познаваоца закона?

Према самом Исусу, „прва и највећа заповијест“ је: „Љуби Господа Бога својега свијем срцем својим, и свом душом својом, и свом мисли својом.“ „А“, додаје Исус, „друга је као и ова: љуби ближњега својега као самога себе.“ Међутим, те две заповести не стоје саме. Исус даље поучава: „О овима двјема заповијестима виси сав закон и пророци“ (Матеј 22,37-40). Заиста, и оне су саме цитат из Старог завета.

Прочитајте текст Матеј 19,16-23. На који начин су Исусови одговори на питања овог богатог младог поглавара повезани с Његовим одговорима на питање законика у тексту Матеј 22?

Шта се ту дешавало? Зашто је Исус одговорио том младићу на такав начин? И шта би ти сусрети требало да кажу свима нама, без обзира на наш положај или статус у животу?

„Христос је одредио услове који би једино могли да помогну поглавару да усаврши свој карактер. Његове речи биле су речи мудрости, иако су изгледале строге и као да много траже. Једина нада у спасење за овог поглавара била је да их прихвати и послуша. Његов високи положај и његов иметак неосетно су уносили зло у његов карактер. Ако ће их гајити, они ће заменити Бога у његовим осећањима. Ускратити Богу мало или много значило је задржати оно што умањује његову моралну снагу и делотворност; ако буде брижљиво неговано оно што је световно, ма колико то било несигурно или безвредно, оно ће преовладати.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 520 (оригинал).

Иако можда нећемо сви бити позвани да продамо све што имамо, као тај богати млади поглавар, чега се ви лично још увек држите, што би, ако се тога не одрекнете, могло довести до ваше вечне пропасти?

ДВА НАЈВЕЋА ГРЕХА

Према самом Исусу, две највеће заповести су да волимо Бога и да волимо једни друге. А спровођење тих заповести подразумева жртве које на опипљив начин показују љубав према другима, што је заправо суштина ходања за Исусом.

Е сада, ако су две највеће заповести волети Бога и волети друге, шта су онда два највећа греха?

Прочитајте текст Псалми 135,13-19. Шта нам је ту откривено о једном уобичајеном греху који се наглашава у целом Светом писму?

Стари завет стално наглашава колико је важно волети Бога изнад свега (видети стих 5. Мојсијева 6,5). То је блиско повезано с великим грехом идолопоклонства, што је у ствари супротност од љубави према Богу.

Прочитајте текст Захарија 7,9-12. Према пророку Захарији, шта Бог осуђује у том тексту? У каквом је то односу, као и грех идолопоклонства, са две велике заповести?

Идолопоклонство није једино на шта Бог одговара гневом из љубави, већ је то и зостављање Његовог народа, било појединачно или као заједнице. Бог се љути на неправду зато што је Он љубав.

Два велика греха која се наглашавају у целом Старом завету заправо су пропусти у вези са две велике заповести: да волимо Бога и да волимо једни друге. Два највећа греха су, дакле, одраз недостатка љубави. Укратко, не можете држати заповести ако не волите Бога и ако не волите ближње.

Заиста, и текст 1. Јованова 4,20.21 потврђује: „Ако ко рече: ја љубим Бога, а мрзи на брата својега, лажа је; јер који не љуби брата својега, кога види, како може љубити Бога, кога не види? И ову заповијест имамо од њега: који љуби Бога да љуби и брата својега.“

Како бисте објаснили зашто се љубав према Богу не може одвојити од љубави према другима? Како разумете ту нераскидиву повезаност?

БОГ ВОЛИ ПРАВДУ

Свето писмо објављује да Бог воли правду, а мрзи зло (на пример, Псалми 33,5; Исаија 61,8). Он је дубоко забринут због неправде, што изазива Његову праведну огорченост због свих оних који су њене жртве. У целом Старом и Новом завету Бог се доследно и ватрено залаже за обесправљене и злостављане, док у исто време изражава праведан гнев против насилника и злостављача.

Прочитајте текст Псалми 82. Како тај псалам изражава Божју заинтересованост за правду у свету? Шта би то могло да значи за нас данас?

Као што многи коментатори разумеју, тај псалам осуђује земаљске владаре одговорне за неправду у друштву, а односи се такође и на време када ће Бог судити демонима збачених с неба („боговима“), који стоје иза корумпираних овоземаљских судија и владара (демонске силе, очигледно). Конкретно, владарима се поставља питање: „Докле ћете судити неправдо, и безбожницима гледати ко је ко?“ (Псалми 82,2).

Даље, њима се даје задужење: „Судите убогоме и сироти, онога кога гоне и ништега правдајте. Избављајте убогога и ништега, из руке безбожничке отимајте“ (Псалми 82,3.4). Овде и на другим местима, пророци Старог завета износили су јасан позив на правду. То није нека периферна тема у Светом писму. То је главни део поруке пророка у целом Старом завету и онога што је Исус говорио док је био овде у телу.

Није никаква тајна шта Бог жели и захтева од оних који тврде да Га воле и слушају. Он то јасно прецизира у стиху Михеј 6,8 (и у сличним текстовима на другим местима): „Показао ти је, човјече, што је добро; и шта Господ иште од тебе осим да чиниш што је право и да љубиш милост и да ходиш смјерно с Богом својим?“

Та мисао одзвања кроз цело Свето писмо. На пример, Исус каже: „По том ће сви познати да сте моји ученици ако узимате љубав међу собом“ (Јован 13,35; упоредити са текстом 1. Јованова 4,8-16).

Како би наше породице изгледале кад бисмо обратили посебну пажњу на стих Михеј 6,8 и свесно га спроводили у дело, речју и поступцима? У каквим год околностима да се налазите, како би примена тих принципа у вашем животу могла боље да дође до изражаја?

ПОЗВАН ДА УСПОСТАВИ ПРАВДУ

Пророци у Светом писму непрестано истичу Божји позив на правду у свету. Увек изнова видимо да се Свето писмо не устеже да нагласи проблем неправде и угњетавања. И сам позив Богу да донесе суд био је, заправо, позив Богу да успостави правду.

На пример, пророк Исаија не ублажава речи кад говори о неправди у Израелу тог времена. А те његове речи и позив на правду требало би да одјекну гласно и разговетно у нашим ушима данас. „Учите се добро чинити, тражите правду, исправљајте потлаченога, дајите правицу сироти, браните удовицу“ (Исаија 1,17). Даље, он најављује да ће „тешко“ бити онима који „постављају законе неправедне“ и „отимају правицу сиромасима“ (Исаија 10,1.2). Такве он упозорава: „Што ћете чинити у дан похођења и погibli која ће доћи издалека? коме ћете прибећи за помоћ? гдје ли ћете оставити славу своју?“ (Исаија 10,3).

Исто тако, и пророк Јеремија објављује Божју поруку: „Тешко оному који гради своју кућу не по правди, и клијети своје не по правди, који се служи ближњим својим ни за што и плате за труд његов не даје му... Отац твој није ли јео и пио? кад чињаше суд и правду, тада му бијаше добро. Даваше правицу сиромашу и убогоне, и бијаше му добро; није ли то познавати ме? говори Господ“ (Јеремија 22,13.15.16).

Прочитајте текст Матеј 23,23-30. Шта Исус ту учи о ономе што је најважније? По вама, шта Он мисли кад говори о ономе „што је најпретежније“?

Да не помисли неко да је неправда забрињавала само старозаветне пророке, јасно видимо овде и у другим приликама током Његове службе да је то била главна преокупација и самог Христа. Као што Он каже: „Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што дајете десетак од метвице и од копра и од кима, а остависте што је најпретежније у закону: правду и милост и вјеру; а ово је требало чинити и оно не остављати“ (Матеј 23,23). У паралелном одломку у Лукином Еванђељу, Исус јадикује да они „мимоилазе“ „правду и љубав Божију“ (Лука 11,42, Чарнић).

Ако би данас требало да се усредсредите на оно „што је најпретежније“, како би то изгледало, насупрот било каквом „десетку“ „од метвице и од копра и од кима“ на који сте можда фокусирани уместо тога?

КО ЈЕ МОЈ БЛИЖЊИ?

У Лукином извештају, одмах пошто је Исус објавио две највеће заповести, о љубави према Богу и љубави према ближњима, законик „шћадијаше да се оправда, па рече Исусу: а ко је ближњи мој?“ (Лука 10,29). У одговору на то, Исус приповеда данас познату, али тада шо-кантну параболу о добром Самарјанину.

Прочитајте параболу о добром Самарјанину у тексту Лука 10,25-37. Шта нам та прича говори у светлу пророчког вапаја за милошћу и правдом, и у светлу свих оних неправди које су поједине друштвене групе наносиле „другима“ током целе људске историје?

Исус није само говорио о правди, Он је дошао да је донесе. Он је био и биће испуњење пророчког позива и жудње за правдом (видети текст Лука 4,16-21 у светлу стихова Исаија 61,1.2). Он је чежња свих народа, а нарочито оних који препознају своју потребу за из-бављењем.

У директној супротности са непријатељем који је приграбио власт и настојао да узурпира Божји престо, Исус је понизио себе и поистоветио се са онима који су под грехом, који трпе неправду и насиље (а да сам није био заражен грехом). И победио је непријатеља дајући себе у љубави, да би се утврдила правда – као Онај који је праведан и оправдава све који верују. Како можемо тврдити да нам је стало до закона који је Христос својом смрћу подржао, ако нам није стало до онога што Он назива најпретежнијим у том закону?

Текст Псалми 9,8.9 објављује: „Он ће судити васиономе свијету по правди, усудиће народима право. Господ је уточиште убогоме, уточиште у невољи.“ Исто тако, текст Псалми 146,7-9 додаје да Бог „чини суд онима, којима се чини криво“ и „даје храну гладнима. Господ дријеши свезане, Господ отвора очи слијепцима, подиже оборене, Господ љуби праведнике. Господ чува дошљаке, помаже сироти и удовици; а пут безбожнички превраћа.“

Да ли би Божја Реч уопште могла бити јаснија у погледу тога како би требало да настојимо да служимо онима око нас који имају многе потребе и који пате?

Шта можемо на основу Исусовог живота и службе научити о томе како да допремо до оних којима је потребна помоћ? Иако не можемо да чинимо чуда као што је Он чинио, како би се наша помоћ за многе озлеђене људе могла сматрати довољно „чудесном“?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Чезња векова* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Субота“, стр. 281-289 (оригинал).

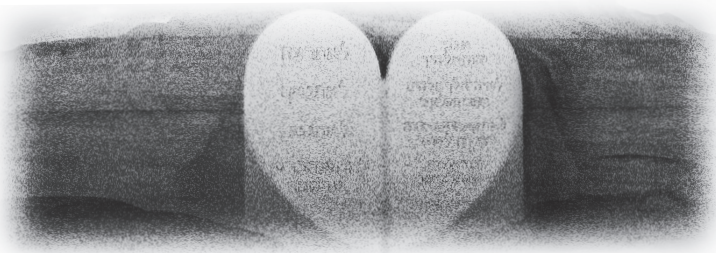
„Уходе се нису усуђивале да одговоре Христу у присуству мноштва, из страха да не упадну у тешкоће. Знали су да је Он говорио истину. Радије би пустили човека да пати него да крше своја предања, док би животињу ослободили због сопствене штете, ако би била занемарена. На тај начин за нему животињу показивали су више старања него за човека, који је створен по Божјем обличју. Ово приказује деловање свих лажних религија. Оне потичу из човекове чежње да се уздигне изнад Бога, али коначни исход је спуштање човека испод животиње. Свака религија која се бори против Божје владавине лишава човека славе коју је имао приликом стварања и која ће му се у Христу поново вратити. Свака лажна религија учи своје присталице да се немарно односе према људским потребама, патњама и правима. Јеванђеље даје велику предност људском роду откупљеном Христовом крвљу и учи нежном уважавању човекових жеља и патњи. Господ каже: 'Учинићу да ће човек више вредети него злато чисто, више него злато офирско' (Исаија 13,12).

Када се Исус окренуо фарисејима са питањем да ли је по Закону у суботном дану чинити добро или зло, спасавати живот или убијати, суочио их је са њиховим злим намерама. Са огорченом мржњом тражили су Његов живот, док је Он спасавао живот и мноштву доносио радост. Да ли је било боље убијати у Суботу, као што су то намеравали да учине, него лечити болесне као што је Он то чинио? Да ли је било праведније носити убиство у срцу у току Божјег светог дана, него волети све људе што је изражено у делима милосрђа.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 286, 287 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Зашто и у ком смислу је истинито да „свака лажна религија учи своје присталице да се немарно односе према људским потребама“? Како да свесно радимо на томе да такву немарност избегнемо у нашим црквеним заједницама?
2. Ко је мој ближњи? Ко је ваш ближњи? На које практичне начине би то што следимо Христа требало да нас учини сличнијима Самарјанину, који је прекорачио границе свога доба, покренут љубављу да нешто учини?
3. Ако Бог воли правду и милост, како би ми требало да поступамо у складу са оним до чега је Њему највише стало? Како да се више усредсредимо на оно што је Исус назвао „најпретежнијим у закону“?
4. Када размишљамо и говоримо о суду, колико често наглашавамо да Исус о суду говори првенствено у смислу да ли и у којој мери активно волимо друге, посебно потлачене и обесправљене? Размислите о томе у светлу текста Матеј 25,31-46.

ЉУБАВ ЈЕ ИСПУЊЕЊЕ ЗАКОНА

Текстови за читање у току седмице: 2. Мојсијева 20,1-17; Римљанима 6,1-3; Римљанима 7,7-12; Јеремија 31,31-34; Матеј 23,23.24; Јаков 2,1-9.

Текст за памћење: „И не будите никоме ништа дужни осим да љубите један другога; јер који љуби другога закон испуни“ (Римљанима 13,8).

Док се црквени одбор бавио једним проблематичним верником, неко од чланова одбора је казао пастору: „Не можемо доносити одлуке на основу саосећања.“ *Зар заиста не можемо?* Пастор се запитао какво мора да је разумевање Бога и Божјег закона које та особа има. Саосећање свакако треба да буде водећи принцип у нашем поступању с људима, поготову са онима који греше. Саосећање је битан састојак љубави, а као што нам стих Римљанима 13,8 каже, волети свог ближњег значи испунити закон.

Ако је љубав заиста испуњење закона, онда треба да поведемо рачуна да не размишљамо о закону као нечему што је одвојено од љубави, нити да размишљамо о љубави као нечему што је одвојено од закона. У Светом писму, љубав и закон иду заједно. Божански законодавац је љубав, па је, у складу с тим, и Божји закон – закон љубави. То је, као што Елен Вајт каже, препис Божјег карактера. (Видети *Поуке великог Учитеља*, стр. 305 /оригинал/.)

Божји закон није скуп апстрактних принципа, већ су то заповести и упутства намењени нашем процвату. Божји закон је, једним делом, израз љубави на начин на који је сам Бог изражава.

***Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 29. март.**

ЗАКОН ЉУБАВИ

Божји закон се не састоји од апстрактних принципа. Он је, право, оличење односа. То се може јасно видети у Десет заповести. Основни принципи Десет заповести били су на снази већ у Едемском врту – принципи љубави намењени томе да управљају односом између Бога и човека, као и односима између самих људи.

Када је Десет заповести уклесано у камену, као што видимо у тексту 2. Мојсијева 20, оне су Израелу дате у контексту заветног односа. Десет заповести је записано када је Господ већ избавио народ из Египта, а заснивале су се на Божјој љубави и на Његовим обећањима датим народу (видети: 2. Мојсијева 6,7.8 и 3. Мојсијева 26,12). На основу њихове поделе у две групе, може се видети да су за циљ имале процват човековог односа са Богом, као и односа између људи.

Прочитајте текст 2. Мојсијева 20,1-17. На који начин се у овим стиховима откривају та два принципа – љубав према Богу и љубав према другима?

Прве четири заповести баве се људским односом према Богу, а других шест међусобним људским односима. Дакле, наш однос и према Богу и према другим људима мора бити регулисан принципима Божјег закона.

Та два дела закона директно одговарају ономе што је Исус означио као две највеће заповести: „Љуби Господа Бога својега свијем срцем својим“ (Матеј 22,37; упоредити са стихом 5. Мојсијева 6,5) и „љуби ближњега својега као самога себе“ (Матеј 22,39; упоредити са: 3. Мојсијева 19,18).

Прве четири заповести упућују нас у то како да волимо Бога целим својим бићем, а других шест како да волимо једни друге као себе саме. Исус изричито каже да су те две заповести о љубави неодвојиво повезане са законом. „О овима двјема заповијестима виси сав закон и пророци“ (Матеј 22,40).

Дакле, Божји закон је у целини утемељен на Божјој љубави. Божја љубав и закон су неодвојиви. Често чујемо људе како кажу: *Не морамо да држимо закон, треба само да волимо Бога и друге људе.* Зашто та идеја нема смисла?

Како можемо да говоримо о љубави према Богу или љубави према другима, ако кршимо било коју од Десет заповести?

ЗАКОН ЈЕ СВЕТ И ПРАВЕДАН И ДОБАР

Љубав је темељ Божјег закона. Када уздиже закон, Бог уздиже љубав. Отуда је Исус умро да би спасао грешнике – да би могао да одржи закон док нам истовремено пружа благодат. Једино на тај начин је могао и да остане праведан, и да оправда оне који верују (Римљанима 3,25.26). Каквог ли израза љубави! Према томе, закон није поништен у процесу искупљења. Напротив, он је тиме додатно потврђен.

Прочитајте Римљанима 6,1-3, а онда Римљанима 7,7-12, с посебним нагласком на 12. стиху. Шта нам ти стихови говоре о закону, чак и после Христове смрти?

Док неки верују да благодат и искупљење укидају закон, Павле јасно каже да не треба остати у греху да би се благодат умножила. Напротив, они који вером пребивају у Христу, крстили су се „у смрт његову“, па треба дакле и да сматрају себе мртвима греху а живима Христу.

Божји закон није грех, већ нам он (између осталог) чини грех и нашу грешност очигледним. Управо зато је „закон свет и заповијест света и праведна и добра“ (Римљанима 7,12). Он, више него било шта друго, открива нашу велику потребу за спасењем, за искупљењем – спасењем и искупљењем што долазе само преко Христа. Према томе, ми не „кваримо... закон вјером“, „него га још утврђујемо“ (Римљанима 3,31).

Христос није дошао да укине закон, већ да испуни све што је обећано у Закону и Пророцима. Зато Он наглашава да „докле небо и земља стоји, неће нестати ни најмањег слова или једне титле из закона“ (Матеј 5,18).

Сам Божји закон представља Божју светост – Његов савршени карактер љубави, праведности, добротe и истине (3. Мојсијева 19,2; Псалми 19,7.8; Псалми 119,142.172). У том погледу, значајно је то што је, према стиху 2. Мојсијева 31,18, Бог лично записао Десет заповести на камене плоче. Записане у камену, те заповести су сведочанство о Божјем непроменљивом карактеру и о Његовој моралној владавини, која се заснива на љубави – што је средишња тема велике борбе.

Како нам та веза између закона и љубави помаже да боље разумемо Исусове речи: „Ако имате љубав к мени, заповијести моје држите“ (Јован 14,15)?

ЗАКОН И БЛАГОДАТ

Као што смо видели, закон и благодат нису узајамно супротстављени. Они само служе различитој сврси у складу са Божјом љубављу и правдом. Оштра супротност између закона и благодати збунила би древне Израелце, који су и на само давање закона гледали као на моћан израз Божје благодати. Док су „богови“ околних народа били непостојани и потпуно непредвидиви, остављајући људе без икаквог начина да сазнају шта они желе и шта би им се свидело, Бог Библије веома јасно поучава свој народ о томе шта Њему годи. А то што Њему годи, управо је оно што представља врхунско добро за цео Његов народ, како за појединца тако и за заједницу.

Међутим, закон не може да нас спасе од греха нити да промени наше људско срце. Због наше урођене грешности, потребно нам је духовно пресађивање срца.

Прочитајте текст Јеремија 31,31-34. Чему нас то учи у вези са Божјим обећањем да ће нам дати ново срце? Упоредите то са Христовим речима о новорођењу, упућеним Никодиму у тексту Јован 3,1-21. Видети такође Јеврејима 8,10.

Десет заповести је сам Бог исписао на каменим плочама (2. Мојсијева 31,18), али тај закон је требало да буде записан и у срцима Божјег народа (Псалми 37,30.31). У идеалном случају, Божји закон љубави за нас не би требало да буде нешто спољашње, већ нешто што извире изнутра, из самог нашег карактера. Само Бог може да упише свој закон у људско срце, и Он је обећао да ће то учинити за свој заветни народ (видети Јеврејима 8,10).

Ми не можемо да се спасемо држањем закона. Напротив, благодаћу се спасавамо кроз веру. То није нешто што потиче од нас, већ је дар од Бога (Ефесцима 2,8). Не држимо закон да бисмо били спасени; држимо закон зато што смо већ спасени. Не држимо закон да бисмо били вољени, већ зато што смо вољени и што желимо да волимо Бога и друге (видети стих Јован 14,15).

У исто време, закон нам указује на наш грех (Јаков 1,22-25; Римљанима 3,20; Римљанима 7,7) и на потребу за Искупитељем (Галатима 3,22-24), упућује нас на најбољи начин живота и открива нам Божји карактер љубави.

У шта полажете своје наде када је реч о суду? У своје марљиво и верно држање закона, или у Христову праведност која вас покрива? Шта ваш одговор открива о улози Божјег закона у погледу тога шта он може, а шта не може да учини?

ЉУБАВ ЈЕ ИСПУЊЕЊЕ ЗАКОНА

Повезаност љубави и закона не може се пренагласити. Заиста, према Светом писму, волети значи испунити закон.

У Римљанима 13,8-10, Павле учи да онај „који љуби другога закон испуни“ (Римљанима 13,8). Пошто је навео већину од других шест Божјих заповести, Павле изјављује да се „у овој... ријечи“ све „извршује, то јест: љуби ближњег својег као самога себе“ (Римљанима 13,9). Заиста, Павле јасно учи да је „љубав извршење закона“ (Римљанима 13,10). И поново, у Галатима 5,14, Павле објашњава да „се сав закон извршује у једној ријечи, то јест: љуби ближњег својег као себе“. Али каква је то врста љубави која испуњава закон? Како таква љубав изгледа?

Прочитајте стихове Матеј 23,23.24. Шта је то што је „најпретежније у закону“? Прочитајте и следеће текстове: 5. Мојсијева 5,12-15 и Исаија 58,13.14. Како ти одломци показују однос између закона (поготову заповести о суботи) и Божје заинтересованости за правду и ослобађање?

Исус означава то што је „најпретежније у закону“ као „правду и милост и веру“. А у вези са посебно једном заповешћу – оном о суботи – у Светом писму можемо видети да је сама Субота неодвојиво повезана са ослобађањем и правдом.

У тексту 5. Мојсијева 5, заповест о Суботи утемељена је на Божјем ослобађању Израела из ропства. Односно, Субота није само спомен на стварање, већ такође и спомен на избављење од ропства и угњетавања. А у контексту одвраћања од сопственог задовољства, да би се Субота прозвала милином ради уживања у Господу (Исаија 58,13.14), нагласак је стављен на дела љубави и правде усмерена ка другима – на чињење добра, храњење гладних, удомљавање бескућника (видети текст Исаија 58,3-10).

С обзиром на сва та учења (а и многа друга), они који желе да испуне закон вршећи дела љубави, требало би да поведу рачуна не само о „гресима чињења“, већи и о „гресима нечињења“. Љубав као испуњење закона не обухвата само држање заповести, у смислу уздржавања од чињења греха, већ се састоји и у активном чињењу добра – у вршењу дела љубави којима се верно пропагирају правда и милост. Бити веран Богу подразумева много више од пуког некршења слова закона.

ПРЕ СВЕГА, ВОЛИТЕ ЈЕДНИ ДРУГЕ

Ако је љубав испуњење закона, онда Божји закон не можемо у пуном смислу држати само тако што ћемо се клонити онога што је погрешно. Сам закон љубави (представљен у Светом писму као целини) не налаже нам само да се уздржавамо од чињења зла, већ нас и подстиче да чинимо дела која откривају Божју љубав другима – не само другим члановима цркве, већ и свету у целини, којем је тако очајнички потребно право хришћанско сведочење.

Прочитајте текст Јаков 2,1-9. Која кључна порука нам је ту дата?

Јаков ту снажно осуђује неправду у друштву, указујући нарочито на срамотење сиромашних и њихово злостављање од стране неких богаташа. Затим, он скреће пажњу на закон љубави према ближњем, говорећи да „добро чините“ када тај закон извршавате (Јаков 2,8).

Као што је то Елен Вајт срочила: „Љубав према човеку је земаљски израз љубави према Богу. Цар славе постао је једно са нама да би нам усадио ову љубав, да би нас учинио децом једне породице. Када се испуне Његове опроштајне речи – ’да имате љубав међу собом, као што ја имадох љубав к вама’ (Јован 15,12), када волимо овај свет као што га је Он волео, тада је остварена Његова мисија за нас. Припремљени смо за Небо, јер имамо Небо у свом срцу.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 641 (оригинал).

Када волимо овај свет на начин на који је Христос волео свет – *тада смо спремни за небо*. Какав моћан израз онога шта значи бити Исусов следбеник!

Исус заповеда својим ученицима: „Љубите један другога, као што ја вас љубих“ (Јован 13,34). Он такође објављује: „По том ће сви познати да сте моји ученици ако узимате љубав међу собом“ (Јован 13,35). Љубав је тако пресудна за хришћанску веру зато што је Бог љубав (1. Јованова 4,8.16). И они који тврде да воле Бога морају волети једни друге (упоредите са стиховима 1. Јованова 3,11; 4,20.21).

Сходно томе, 1. Петрова 4,8 подстиче хришћане: „А прије свега имајте непрестану љубав међу собом; јер љубав покрива мноштво грјеха“ (видети такође: Јеврејима 10,24 и 1. Солуђанима 3,12).

Задржите се више на тој идеји да треба волети свет онако како га је Христос волео. Како би то могло да нам помогне да боље разумемо појам хришћанског савршенства и начин на који се оспособљавамо за вечни живот? Изнесите своје одговоре у сублиму у разреду.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи *Чезња векова* од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Једноме од ове моје најмање браће“, стр. 637-641 (оригинал).

„Велики Пастир служиће онима који служе другима. Они ће пити из реке живота и угасиће жеђ. Неће тежити за узбудљивим забавама или неком променом у свом животу. Најважнији предмет њиховог занимања биће како да спасу душе које се налазе пред пропашћу. Њихови друштвени додири биће корисни. Откупитељева љубав привући ће и ујединити срца.

Када схватимо да смо Божји сарадници, Његова обећања нећемо равнодушно објављивати. Она ће горети у нашим срцима и распалити се на нашим уснама. Када је био позван да служи неуком, недисциплинованом и бунтовном народу, Бог је дао Мојсију обећање: 'Моје ће лице ићи напред, и даћу ти одмор.' Рекао је и: 'Ја ћу бити с тобом' (2. Мојсијева 33,14; 3,12). Ово је обећање свима који уместо Христа раде за сиромашне и напаћене људе.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 641 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Прочитајте текст 1. Коринћанима 13,4-8. Како 1. Коринћанима 13 баца светлост на ону врсту људи какви би требало да будемо?
2. Шта одваја овце од јараца у тексту Матеј 25,31-46? Како да те Исусове речи разумемо на начин који не подупире учење о спасењу делима?
3. Шта за вас значи сазнање да „када волимо овај свет као што га је Он волео, тада је остварена Његова мисија за нас. Припремљени смо за Небо, јер имамо Небо у свом срцу“ (видети проучавање за четвртак)? Шта нам то открива о природи Бога и о природи самог неба? Имајући то у виду, како можемо већ овде да живимо више као грађани неба, ширећи Божју љубав на начин који доноси светлост и правду потлаченима?
4. Које практичне кораке би требало предузети у вашој локалној цркви, да би она одражавала Божје интересовање за љубав и правду у вашој друштвеној средини? Шта добро радите у својој локалној заједници? Шта би требало да унапредите и на шта да се више концентришете? Које опипљиве кораке можете предузети појединачно и заједно, да бисте поступали у складу са оним што смо проучавали о Божјој љубави и правди?

Он је вечни Цар

1. С	Јован 10,29.30.	Он је прави Бог
2. Ч	1. Тимотију 1,17.	Он је вечни Цар
3. П	Јован 10,29.30.	Бог и Христос једно су
4. С	4. Мојсијева 23,19.	Бог није човек

Писма сведоче о Богу

5. Н	1. Дневника 16,26.	Господ је створио небеса
6. П	Јеврејима 7,25.	Бог нам је дао Посредника
7. У	1. Јованова 5,20.	Упознајмо Га
8. С	Јован 5,39.	Писма сведоче о Богу
9. Ч	Псалам 19,1–3.	Небеса казују Његову славу
10. П	1. О царевима 19,12.	Илија је пронашао Бога у тихом гласу
11. С	Римљанима 1,20.	Бога проналазимо у делима стварања

Божји престо је на небесима

12. Н	Дела 14,17.	Његова доброта непрестано сведочи
13. П	Псалам 27,8.	Они који траже Његово лице, пронаћи ће га
14. У	Псалам 11,4.	Божји престо је на небесима
15. С	Осија 6,6.	Морамо неговати жељу да Га упознамо
16. Ч	Приче 8,17.	Морамо Га тражити
17. П	2. Дневника 20,20.	Морамо веровати
18. С	Јован 16,14.	Свети Дух?

Бог нас је изабрао за спасење

19. Н	Псалам 34,8.	Испитајте и видите
20. П	Псалам 33,5.6.	Земља обилује Његовом добротом
21. У	Псалам 92,4.5.	Морамо проучавати Његова дела
22. С	2. Солуњанима 2,13.	Бог нас је изабрао за спасење
23. Ч	5. Мојсијева 10,20.	Бојте се Господа и служите Му
24. П	Филипљанима 2,12.13.	Градимо своје спасење
25. С	Матеј 22,39.	Имајмо љубав према другима

Чврсто се држите Речи

26. Н	Јован 1,29.	Треба да упутимо људе на Исус
27. П	Приче 3,13.14.	Морамо тражити мудрост
28. У	Исаија 54,2.	Изазов великог посла
29. С	Титу 1,9.	Чврсто се држите Речи
30. Ч	1. Коринћанима 3,10.11.	Полагање правога темеља
31. П	Матеј 5,6.	Тражите праведност

Онај који стоји у Богу, стоји у љубави

1. С 1. Јованова 4,16. Онај који стоји у Богу, стоји у љубави

Христос је волео своје до краја

2. Н Јован 15,9,10. Христова љубав је попут Очеве љубави
 3. П Језекиљ 34,12. Бог тражи своје овце
 4. У Јован 17,23. Христос нас воли као што Отац воли Њега
 5. С Јован 13,1. Христос је волео своје до краја
 6. Ч Псалам 145,15,16. Бог у својој љубави испуњава свакодневне потребе
 7. П Јаков 1,17. Бог даје сваки добри дар
 8. С Јован 15,13. Божја љубав је већа од самог живота

Бог ће уклонити наш јарам греха

9. Н Јован 3,16. Христова мисија подстакнута Очевом љубављу
 10. П 2. Мојсијева 34,6. Божја љубав открива Његов карактер
 11. У 2. Мојсијева 34,7. Божја љубав неће очистити кривицу
 12. С Псалам 103,13,14. Опомиње се да смо прах
 13. Ч Осија 11,4. Бог ће уклонити наш јарам греха
 14. П Римљанима 8,4. Божја љубав пружа нам савршену наду
 15. С Плач 3,21,22. Милост је Господња што не изгубосмо сасвим

Он нас је откупио

16. Н Исаија 54,8. Његова доброта је вечна
 17. П 2. Солуњанима 2,16,17. Утеху и добру наду примамо кроз благодат
 18. У Јеврејима 6,19. Нада као лангер душе
 19. С 2. Коринћанима 5,21. Учинио Га је грехом ради нас
 20. Ч 2. Коринћанима 5,19. Помирени смо с Богом кроз Христа
 21. П Исаија 44,22. Он нас је откупио
 22. С Римљанима 5,8. Христос је умро за нас док смо били грешници

Међусобна љубав

23. Н 1. Петрова 3,18. Христове патње нас доводе Богу
 24. П Исаија 53,10. Он је био наша жртва за грех
 25. У Галатима 1,4. Христос је дао Себе за наше избављење
 26. С 5. Мојсијева 10,12. Шта Бог тражи
 27. Ч Ефесцима 5,2. Међусобна љубав
 28. П 1. Јованова 3,13. Свет не воли Бога

„Изаћи ће спасење Моје“

1. С Исаија 51,5. „Изаћи ће спасење Моје“

Спасење је Божји дар

2. Н Јеремија 15,20. „Ја сам с тобом да те чувам“
 3. П Ефесцима 2,9.8. Спасење је Божји дар
 4. У Исаија 45,22. „Погледајте у Мене и спашћете се“
 5. С Језекиљ 16,62.63. Он ће утврдити свој завет са нама
 6. Ч Јеремија 31,33. Он ће записати Закон у нашим срцима
 7. П Јеремија 31,34. Неће се више сећати наших греха
 8. С Језекиљ 36,26. Он ће нам дати ново срце

Он ће нас очистити

9. Н Језекиљ 36,27. Учиниће да ходимо по Његовим уредбама
 10. П Језекиљ 36,25. Он ће нас очистити
 11. У Јеремија 33,8. Он ће нам опростити сва безакоња
 12. С Лука 19,10. Христос је дошао да нађе изгубљене
 13. Ч Језекиљ 34,16. Он ће нас завити и окрепити
 14. П Језекиљ 34,13. Он ће скупити и вратити изгубљене
 15. С Марко 10,14.15. Он позива децу

Верност ће бити награђена

16. Н 2. Тимотију 1,9. Позвани смо по Његовој наредби
 17. П Јован 4,23. Бог тражи искрене вернике
 18. У 1. Петрова 2,9. Бог нас је изабрао
 19. С Псалам 84,11. Бог не ускраћује ниједно добро
 20. Ч Јеврејима 2,18. Он помаже онима који су у искушењу
 21. П Приче 28,20. Верност ће бити награђена
 22. С Исаија 26,3. Биће нам дат савршен мир

Господ не касни са обећањима

23. Н 5. Мојсијева 32,9.10. Део Господњи је Његов народ
 24. П Псалам 27,5. Он пружа заштиту у време невоље
 25. У Исаија 58,11. Обећано нам је стално вођство
 26. С 2. Петрова 3,9. Господ не касни са обећањима
 27. Ч Матеј 7,7.8. Морамо се позивати на Божја обећања
 28. П Матеј 21,22. Морамо да верујемо
 29. С Јован 15,7. Божја обећања зависе од послушности

Бог испуњава обећања ако сарађујемо

30. Н Откривење 3,20. Бог испуњава обећања ако сарађујемо
 31. П Ефесцима 1,3. Треба да Му захвалимо за Његова обећања

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Јануар		Фебруар		Март	
1. 1. Мојс.	1-3	1. 3. Мојс.	11-13	1. И. Навин	4-9
2. «	4-6	2. «	14-16	2. «	10-13
3. «	7-9	3. «	17-19	3. «	14-17
4. «	10-12	4. «	20-23	4. «	18-21
5. «	13-15	5. «	24-27	5. «	22-24
6. «	16-19	6. 4. Мојс.	1-3	6. О Суд.	1-3
7. «	20-23	7. «	4-6	7. «	4-6
8. «	24-26	8. «	7-9	8. «	7-9
9. «	27-30	9. «	10-13	9. «	10-12
10. «	31-33	10. «	14-16	10. «	13-15
11. «	34-36	11. «	17-19	11. «	16-18
12. «	37-39	12. «	20-22	12. «	19-21
13. «	40-42	13. «	23-26	13. О Рути	1-2
14. «	43-46	14. «	27-29	14. «	3-4
15. «	47-50	15. «	30-32	15.1. Сам.	1-3
16. 2. Мојс.	1-3	16. «	33-36	16. «	4-6
17. «	4-6	17. 5. Мојс.	1-3	17. «	7-9
18. «	7-9	18. «	4-6	18. «	10-12
19. «	10-12	19. «	7-9	19. «	13-17
20. «	13-15	20. «	10-13	20. «	18-20
21. «	16-18	21. «	14-16	21. «	21-23
22. «	19-21	22. «	17-19	22. «	24-26
23. «	22-26	23. «	20-22	23. «	27-31
24. «	27-29	24. «	23-25	24. 2. Сам.	1-3
25. «	30-31	25. «	26-28	25. «	4-6
26. «	32-34	26. «	29-31	26. «	7-11
27. «	35-37	27. «	32-34	27. «	12-14
28. «	38-40	28. И. Навин	1-3	28. «	15-17
29. 3. Мојс.	1-4			29. «	18-20
30. «	5-7			30. «	21-24
31. «	8-10			31. 1. О Цар.	1-3

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Јануар	Фебруар	Март
1. Псалам 1.	1. Псалам 29.	1. Псалам 53.
2. Псалам 2.	2. Псалам 30.	2. Псалам 54.
3. Псалам 3.	3. Псалам 31,1-14.	3. Псалам 55.
4. Псалам 4.	4. Псалам 31,15-24.	4. Псалам 56.
5. Псалам 5.	5. Псалам 32.	5. Псалам 57.
6. Псалам 6.	6. Псалам 33.	6. Псалам 58.
7. Псалам 7.	7. Псалам 34.	7. Псалам 59.
8. Псалам 8.	8. Псалам 35,1-14.	8. Псалам 60.
9. Псалам 9.	9. Псалам 35,15-28.	9. Псалам 61.
10. Псалам 10.	10. Псалам 36.	10. Псалам 62.
11. Псалам 11.	11. Псалам 37,1-19.	11. Псалам 63.
12. Псалам 12.	12. Псалам 37,20-40.	12. Псалам 64.
13. Псалам 13.	13. Псалам 38.	13. Псалам 65.
14. Псалам 14.	14. Псалам 39.	14. Псалам 66.
15. Псалам 15.	15. Псалам 40.	15. Псалам 67.
16. Псалам 16.	16. Псалам 41.	16. Псалам 68.
17. Псалам 17.	17. Псалам 42.	17. Псалам 69,1-16.
18. Псалам 18,1-15.	18. Псалам 43.	18. Псалам 69,17-36.
19. Псалам 18,16-30.	19. Псалам 44,1-12.	19. Псалам 70.
20. Псалам 18,31-50.	20. Псалам 44,13-26.	20. Псалам 71,1-14.
21. Псалам 19.	21. Псалам 45.	21. Псалам 71,15-24.
22. Псалам 20.	22. Псалам 46.	22. Псалам 72.
23. Псалам 21.	23. Псалам 47.	23. Псалам 73,1-15.
24. Псалам 22,1-15.	24. Псалам 48.	24. Псалам 73,16-28.
25. Псалам 22,16-31.	25. Псалам 49.	25. Псалам 74.
26. Псалам 23.	26. Псалам 50,1-15.	26. Псалам 75.
27. Псалам 24.	27. Псалам 50,16-23.	27. Псалам 76.
28. Псалам 25.	28. Псалам 51-52.	28. Псалам 77.
29. Псалам 26.		29. Псалам 78,1-14.
30. Псалам 27.		30. Псалам 78,15-28.
31. Псалам 28.		31. Псалам 78,29-42.

*Предлажемо верницима да ове шексјиве читају у
школу вечерњеј бојослужења у својој породици.*

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈАНУАРУ 2025. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	3.	10.	17.	24.	31.
Кладово, Неготин	16,03	16,10	16,19	16,28	16,37
Бор, Зајечар, Пирот, Струмица	16,05	16,12	16,21	16,30	16,39
Вршац , Параћин, Ниш , Лесковац, Врање, Радовиш, Кавадарци, Ђеђелија , Јагодина	16,07	16,14	16,23	16,32	16,41
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Ковин, Смедерево , Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крушевац , Куманово , Велес	16,09	16,16	16,25	16,34	16,43
Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Тетово, Скопље , Прилеп, Битољ	16,11	16,18	16,27	16,36	16,45
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Ваљево, Чачак, Нови Пазар, Ђаковица, Призрен, Охрид	16,13	16,20	16,29	16,28	16,47
Сомбор , Бачка Паланка, Шид, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ужице, Беране, Пећ , Дебар	16,15	16,22	16,31	16,40	16,49
Бели Манастир, Осијек , Даљ, Вуковар, Винковци, Бијељина , Лозница, Пљевља, Колашин	16,17	16,24	16,33	16,42	16,51
Тузла, Фоча, Подгорица , Улцињ	16,19	16,26	16,35	16,44	16,53
Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента, Добој, Сарајево , Билећа, Зеленика	16,21	16,28	16,37	16,46	16,55
Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Босанска Градишка , Нова Градишка, Зеница, Мостар , Требиње, Дубровник	16,23	16,30	16,39	16,48	16,57
Мурска Собота, Ормож , Чаковец, Вараждин , Приједор, Бања Лука , Јајце, Метковић, Пељешац, Мљет	16,25	16,32	16,41	16,50	16,59
Марибор , Ливно, Хвар, Корчула, Птуј , Крапина, Загреб , Сисак, Дрвар	16,27	16,34	16,43	16,52	17,01
Дравоград, Словењ Градец, Рогашка Слатина, Цеље , Зидани Мост, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач	16,29	16,36	16,45	16,54	17,03
Межица, Госпић , Шибеник, Вис	16,31	16,38	16,47	16,56	17,05
Јесенице, Крањ, Љубљана , Приквеница, Крк, Раб, Паг, Задар, Дуги Оток, Биоград на мору	16,33	16,40	16,49	16,58	17,07
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Црес, Лошинь	16,35	16,42	16,51	17,00	17,09
Горица, Копер, Ровињ, Пула	16,37	16,44	16,53	17,02	17,11

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ФЕБРУАРУ 2025. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	7.	14.	21.	28.
Кладово, Неготин	16,45	16,56	17,06	17,15
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	16,47	16,58	17,08	17,17
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	16,49	17,00	17,10	17,19
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерев о, См. Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	16,51	17,02	17,12	17,21
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац, Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	16,53	17,04	17,14	17,23
Сомбор , Бачка Паланка, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	16,57	17,06	17,16	17,25
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	16,59	17,08	17,18	17,27
Тузла, Беране, Пећ, Ђаковица, Битољ	17,01	17,10	17,20	17,29
Вировитица, Подр. Слагина, Слав. Пожега, Сл. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	17,03	17,12	17,22	17,31
Мурска Сбота, Чаковец, Вараждин, Копривница, Бјеловар, Дарувар, Бос. Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	17,05	17,14	17,24	17,33
Марибор , Ормож, Птуј , Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	17,07	17,16	17,26	17,35
Словењ Градец, Цеље , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник, Зеленика	17,09	17,18	17,28	17,37
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	17,11	17,20	17,30	17,39
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	17,13	17,22	17,32	17,41
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на мору	17,15	17,24	17,34	17,43
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	17,17	17,26	17,36	17,45
Копер, Лошињ	17,19	17,28	17,38	17,47
Ровињ, Пула	17,21	17,30	17,40	17,49

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАРТУ 2025. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	7.	14.	21.	28.
Кладово, Неготин	17,24	17,33	17,41	17,50
Српска Црња, Вршац, Бор, Зајечар	17,26	17,35	17,43	17,52
Сента, Кикинда , Зрењанин , Алибунар, Ковин, Пожаревац, Књажевац, Пирот	17,28	17,37	17,45	17,54
Суботица , Бачка Топола, Бечеј, Панчево, Београд , Смедерево , Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Ниш , Лесковац	17,30	17,39	17,47	17,56
Сомбор , Кула, Бачка Паланка, Врбас, Нови Сад , Рума, Аранђеловац, Крагујевац , Крушевац, Врање, Радовиш, Струмица	17,32	17,41	17,49	17,58
Даљ, Вуковар, Шид, Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево , Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	17,34	17,43	17,51	18,00
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Косовска Митровица, Приштина , Скопље, Велес	17,36	17,45	17,53	18,02
Подравска Слатина, Тузла, Пећ , Ђаковица, Призрен, Тетово, Прилеп	17,38	17,47	17,55	18,04
Мурска Субота, Чаковец, Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Слав. Пожега, Слав. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Беране, Битољ	17,40	17,49	17,57	18,06
Птуј , Ормож, Варајдин , Босанска Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Колашин , Дебар, О хрид	17,42	17,51	17,59	18,08
Марибор , Цеље, Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Бања Лука , Подгорица	17,44	17,53	18,01	18,10
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Јајце, Мостар , Билећа, Требиње, Зеленика , Бар, Улцињ	17,46	17,55	18,03	18,12
Словењ Градец, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Дрвар, Ливно, Метковић, Дубровник	17,48	17,57	18,05	18,14
Јесенице, Крањ, Љубљана , Книн, Пељешац, Мљет	17,50	17,59	18,07	18,16
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Цриквеница, Крк, Госпић, Шибеник, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	17,52	18,01	18,09	18,18
Горица, Копер, Црес, Раб, Паг, Задар, Биоград на мору, Вис	17,54	18,03	18,11	18,20
Ровињ, Пула , Лошињ, Дути Оток	17,56	18,05	18,13	18,22

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

СЕВЕРНА АЗИЈСКО-ПАЦИФИЧКА ДИВИЗИЈА

УНИЈЕ	ЦРКВЕ	ГРУПЕ	ВЕРНИШТВО	ПОПУЛАЦИЈА
Бангладеш	127	288	32.652	171.186.000
Јапан	97	48	15.095	124.931.000
Јужна Кореја	699	133	263.237	77.697.000
Пакистан	134	116	17.631	235.825.000
Хималаји	40	30	9.420	3.436.000
Монголија	35	21	3.723	22.396.000
Шри Ланка	58	28	6.956	23.610.003
Тајван				
Укупно:	1.196	669	351.801	689.553.001

ПРОЈЕКТИ:

- Дечји рекреациони центар у Улан Батору у Монголији
- Адвентистички систем основних школа на Тајвану
- Прихватилиште за самохране мајке у Ансану у Јужној Кореји
- Теретану и центар за обуку мисионара на Академији Ханкок Шахмиук у Сеулу у Јужној Кореји
- Ваншколске центре у 14 школа у Јапану